AUTORUL *TRILOGIEI SECOLULUI*

KEN FOLLETT

BANI DE HÂRTIE

UN PUZZLE NĂUCITOR, ÎN DOAR 24 DE ORE...

KEN FOLLETT

BANI DE HARTIE

ROMAN

Introducere

Această carte a fost scrisă în anul 1976, exact înaintea romanului *Prin urechile acului*, şi cred că este cea mai bună dintre cărţile mele lipsite de succes. A fost publicată sub pseudonimul Zachary Stone, la fel ca şi *Scandalul Modigliani*, deoarece romanele sunt asemănătoare: le lipseşte personajul principal, dar prezintă câteva grupuri de personaje ale căror poveşti au legătură una cu cealaltă şi un punct culminant comun.

În *Bani de hârtie* legăturile sunt mai puţin întâmplătoare, întrucât romanul ar trebui să prezinte modul în care infracţiunile, activităţile financiare şi jurnalismul sunt interconectate, intr-un mod corupt. Finalul este destul de sumbru în comparaţie cu cel din *Scandalul Modigliani* - de fapt, este aproape o tragedie. Cu toate acestea, cele mai pline de învăţăminte sunt deosebirile şi asemănările dintre *Bani de hârtie* şi *Prin urechile acului*. (Cititorii care îşi doresc prăjitura şi nu reţeta ar trebui să sară peste această introducere şi să treacă direct la capitolul unu.) Intriga din *Bani de hârtie* este cea mai inteligentă din câte am născocit vreodată, însă vânzările slabe ale cărţii m-au convins că intrigile inteligente îi satisfac mai mult pe autori decât pe cititori. Intriga din romanul *Prin urechile acului* este, desigur, foarte simplă - poate fi împărţită în trei paragrafe, aşa cum am şi scris-o, de fapt, când m-am gândit prima oară la ea. Prin urechile acului are doar trei sau patru personaje principale, în timp ce *Bani de hârtie* are în jur de douăsprezece. Totuşi, în ciuda intrigii complexe şi a distribuţiei numeroase, *Bani de hârtie* are doar jumătate din lungimea romanului *Prin urechile acului*.

Ca scriitor, a trebuit întotdeauna să mă lupt cu tendinţa de a scrie prea puţin, iar în *Bani de hârtie* mă vedeţi luptându-mă în zadar. În consecinţă, numeroasele personaje sunt ilustrate în imagini îndrăzneţe şi energice, iar cărţii îi lipseşte sentimentul acela de implicare personală amănunţită în viaţa privată a personajelor, pe care cititorii îl pretind de la un bestseller.

Unul dintre punctele forte ale romanului este forma sa. Acţiunea are loc într-o singură zi din viaţa unui ziar londonez de seară (am lucrat pentru un astfel de ziar în 1973 şi în 1974) şi fiecare capitol relatează o oră din acea zi, în trei sau patru scene care descriu atât ce se petrece în redacţie, cât şi ceea ce se întâmplă în poveştile din ziar (sau care lipsesc din el).

Prin urechile acului are o structură chiar şi mai rigidă, deşi, din câte ştiu, nimeni nu a observat-o: sunt şase părţi, fiecare dintre ele cu câte şase capitole (cu excepţia ultimei părţi, care are şapte), iar primul

capitol al fiecărei părţi se ocupă de spion, al doilea de cei care prind spionul şi tot aşa până la ultimul, care descrie întotdeauna urmările armate la nivel internaţional a ceea ce s-a întâmplat înainte. Cititorii nu observă astfel de lucruri - şi de ce ar face-o? -, totuşi, bănuiesc că uniformitatea şi chiar şi simetria contribuie la ceea ce ei percep ca fiind o poveste bine spusă.

Cealaltă caracteristică pe care *Bani de hârtie* o are în comun cu *Prin urechile acului* este bogăţia de personaje secundare: femei stricate, hoţi, copii reduşi la minte, soţii din clasa muncitoare şi bătrâni singuri. În cărţile care au urmat nu am mai procedat astfel, fiindcă acest lucru nu face altceva decât să devieze de la personajele principale şi de la povestea lor; şi totuşi, mă întreb adesea dacă nu cumva sunt prea inteligent.

Astăzi nu mai sunt la fel de sigur ca în 1976 de legăturile dintre infracţiuni, finanţe şi jurnalism, dar consider că acest roman este autentic în alt sens: prezintă o imagine detaliată a Londrei pe care o ştiam eu în anii ’70, cu poliţiştii şi infractorii săi, cu bancherii şi prostituatele sale, cu reporterii şi politicienii, magazinele şi mahalalele sale, drumurile şi râul său. Mie mi-a plăcut şi sper să vă placă şi vouă.

Ora 6 a.m.

Capitolul unu

Fusese cea mai norocoasă noapte din viaţa lui Tim Fitzpeterson. Îşi spuse asta în momentul în care deschise ochii şi o văzu pe fata din pat, de lângă el, încă dormind. Nu se mişcă, de teamă să nu o trezească, dar o privi aproape pe furiş, în lumina rece a Londrei de la revărsatul zorilor. Dormea întinsă pe spate, cu acea relaxare deplină a copiilor mici. Îi aducea aminte de Adrienne a lui, pe când era copilă. Îşi alungă din minte acest gând neplăcut.

Fata de lângă el avea capul mic şi părul roşcat, ca o calotă, care lăsa să i se vadă urechile micuţe. Toate trăsăturile ei erau mici: nasul, bărbia, pometţii, dinţii frumoşi. La un moment dat, în timpul nopţii, îi acoperise faţa cu mâinile lui mari şi aspre, apăsând uşor cu degetele în scorburile ochilor şi în obraji şi deschizându-i buzele moi cu degetul mare, de parcă pielea lui i-ar fi putut simţi frumuseţea, ca pe căldura emanată de un foc.

Braţul ei stâng zăcea fără vlagă deasupra cuverturii ce fusese dată la o parte, dezvelindu-i umerii înguşti şi delicaţi şi un sân mic, cu sfârcul moale şi adormit.

Stăteau întinşi unul lângă celălalt, fără să se atingă, deşi îi putea simţi căldura coapsei aproape de el. Îşi îndepărtă privirea de la ea, uitându-se în tavan, şi - pentru o clipă - lăsă amintirea bucuriei pure a adulterului să se reverse peste el ca un fior; apoi se ridică.

Rămase în picioare lângă pat şi o privi din nou. Era liniştită. Lumina candidă a dimineţii nu o făcea mai puţin frumoasă, în ciuda părului ciufulit şi a urmelor neîngrijite a ceea ce fusese un machiaj elaborat. Zorii zilei erau mai puţin îngăduitori cu Tim Fitzpeterson, ştia lucrul ăsta. De aceea încercase să nu o trezească: voia să se privească în oglindă înainte ca ea să îl vadă.

Se duse în baie, gol, păşind tiptil pe covorul verde şi lipsit de strălucire din camera de zi. Pentru câteva clipe privi locul ca pentru prima oară şi i se păru iremediabil de monoton. Covorul era asortat cu o canapea verde şi mai monotonă, cu perne cu flori decolorate. Mai era şi o masă de scris simplă, de lemn, genul acela pe care îl găseşti în milioane de birouri, un televizor alb-negru vechi, un dulap pentru acte şi un raft cu manuale de drept şi de economie, plus câteva volume din Hansard. Pe vremuri i se păruse foarte în vogă să aibă o a doua locuinţă în Londra.

În baie avea o oglindă înaltă - cumpărată nu de Tim, ci de soţia lui, în zilele de dinainte de a renunţa complet la viaţa de oraş. În timp ce aştepta să i se umple cada, se privi în oglindă, întrebându-se ce avea trupul acela de vârstă mijlocie încât o fată frumoasă de - cât, 25

de ani? - să-l dorească nebuneşte. Era sănătos, dar nu şi în formă; nu în sensul în care este folosit acest cuvânt ca să descrie bărbaţii care fac exerciţii şi vizitează sălile de sport. Era scund, iar osatura sa lată din naştere era îngroşată de un pic de surplus de grăsime, în special pe piept, pe mijloc şi pe fese. Fizicul lui era potrivit pentru un bărbat de 41 de ani, dar nu avea nimic care să stârnească o femeie, nici măcar pe cea mai carnală dintre toate.

Oglinda se acoperi de aburi, iar Tim intră în cadă. Îşi rezemă capul şi închise ochii. Îşi dădu seama că dormise mai puţin de două ore, dar cu toate astea se simţea destul de odihnit. Educaţia sa l-ar fi putut face să creadă că durerea şi disconfortul, dacă nu chiar şi boala, erau consecinţe ale nopţilor târzii, ale dansului, adulterului şi băuturilor tari. Toate păcatele acestea ar fi trebuit să atragă asupra lui mânia lui Dumnezeu. Nu: plata păcatului era pură încântare.

Începu să se spele încet. Totul începuse la unul dintre dineurile acelea îngrozitoare: cocktail de grepfrut, friptură prea arsă şi tort fară surpriză[1] pentru 300 de membri ai unei organizaţii inutile. Discursul lui Tim fusese doar o altă expunere a strategiei actuale a guvernului, încărcată de emoţie, pentru a atrage simpatia publicului. După aceea fusese de acord să meargă în altă parte ca să bea ceva cu unul dintre colegii lui - un tânăr economist strălucit - şi cu două persoane vag interesante, din public.

Locul se dovedise a fi un club de noapte în care Tim nu şi-ar fi permis să meargă în mod normal, însă altcineva plătise intrarea. Odată ajuns înăuntru, începuse să se distreze atât de bine, încât cumpărase o sticlă de şampanie cu cardul de credit. Se alăturaseră apoi mai multe persoane grupului lor: directorul unei companii de film de care Tim auzise vag, un dramaturg de care nu auzise, un economist de stânga care le strânsese mâinile cu un zâmbet strâmb şi care evitase discuţiile despre serviciu şi fetele.

Şampania şi spectacolul din club îl întărâtaseră puţin. În zilele de demult, în momente ca acela ar fi dus-o pe Julia acasă şi ar fi făcut dragoste cu ea brutal - ei îi plăcea asta, dar doar din când în când. Însă acum ea nu mai venea în oraş, iar el nu mai mergea în cluburi; nu în mod normal.

Fetele nu fuseseră prezentate. Tim începuse să vorbească cu cea care se afla cel mai aproape, o roşcată cu pieptul plat, care purta o rochie lungă de culoare deschisă. Arăta ca un model şi spunea că e actriţă. Tim se aşteptase să o găsească plictisitoare şi ca ea să îi răspundă la fel. Atunci îşi dăduse seama, pentru prima oară, că noaptea aceea avea să fie specială: fata părea să îl găsească fascinant.

Treptat, discuţia lor intimă îi izolase de restul petrecerii, până când cineva sugerase să meargă într-un alt club. Tim spusese imediat că el se va duce acasă. Roşcata îl apucase de braţ şi îl rugase să nu

facă asta, iar Tim, care era galant cu o femeie frumoasă pentru prima oară în 20 de ani, fusese imediat de acord să meargă cu ea.

Ieşind din cadă, se întrebă despre ce vorbiseră atâta timp. Activitatea unui subsecretar de stat în departamentul de energie nu prea era o discuţie pentru o petrecere: dacă nu era formală, era extrem de confidenţială. Probabil că discutaseră politică. Oare îi spusese bancuri ironice despre politicienii de rang înalt, pe tonul acela mucalit care era singurul lui mod de a fi amuzant? Nu-şi putea aminti. Tot ce îşi amintea era felul în care stătuse ea, cu fiecare părticică a corpului ei îndreptată cu dăruire spre el: capul, umerii, genunchii, picioarele - o atitudine fizică intimă şi provocatoare în acelaşi timp.

Şterse aburii de pe oglinda de ras şi îşi frecă barba speculativ, cântărind situaţia. Avea părul foarte închis la culoare, iar barba, dacă ar fi lăsat-o să crească, ar fi fost deasă. În rest, faţa lui era comună, ca să nu spunem mai mult - bărbia retrasă, nasul ascuţit cu două semne albe gemene de fiecare parte a rădăcinii, pe care se odihniseră ochelarii timp de 35 de ani, gura deloc mică şi un pic cam aspră, urechile prea mari, fruntea înaltă, ca a unui intelectual. Nu i se putea citi caracterul pe chip. Era o faţă antrenată să ascundă gândurile în loc să afişeze emoţiile.

Porni aparatul de ras şi făcu o grimasă, astfel încât să îşi vadă întregul obraz stâng. Nici măcar nu era urât. Auzise că unele fete erau atrase de bărbaţii urâţi - nu era în măsură să verifice asemenea generalizări despre femei -, dar Tim Fitzpeterson nici măcar nu se încadra în acea categorie dubios de norocoasă. Însă probabil era timpul să se gândească din nou la categoriile în care se încadra.

Cel de-al doilea club pe care îl vizitaseră era genul de loc în care nu ar fi intrat niciodată din proprie iniţiativă.

Nu era un iubitor de muzică şi, chiar dacă i-ar fi plăcut, gusturile sale nu ar fi inclus partiturile zgomotoase şi stridente care înăbuşeau conversaţiile din *Gaura Neagră*. Cu toate acestea, dansase pe muzica aceea - dansul acela smucit, exhibiţionist, care părea a fi la modă acolo. Îi plăcuse şi se gândise că se achitase destul de bine; ceilalţi clienţi nu îi aruncaseră priviri amuzate, aşa cum se temuse. Probabil fiindcă mulţi dintre ei erau de vârsta lui.

DJ-ul, un tânăr cu barbă, într-un tricou imprimat în mod neverosimil cu textul „Harvard Business School", pusese pe neaşteptate o baladă lentă, cântată inconstant de un american cu o voce răguşită. În momentul acela, se aflau pe micul ring de dans. Fata se apropiase de el şi îşi încolăcise braţele în jurul lui. Atunci îşi dăduse seama că nu glumeşte şi fusese nevoit să se hotărască dacă era şi el la fel de serios. Cu trupul ei fierbinte, suplu, lipit de el la fel de strâns precum un prosop ud, se decisese foarte repede, îşi înclinase capul - era un pic mai scundă decât el - şi îi şoptise în ureche: „Hai să bem

ceva în apartamentul meu“.

O sărutase în taxi - nu mai făcuse asta de foarte mulţi ani. Sărutul fusese atât de seducător, ca sărutul dintr-un vis, încât îi atinsese sânii, extraordinar de mici şi de fermi sub rochia ei lejeră; iar după aceea le fusese greu să se abţină până ajunseseră acasă.

Uitaseră de băutură. „Probabil am ajuns în pat în mai puţin de un minut“, se gândi Tim cu îngâmfare. Îşi termină bărbieritul şi se uită în jur după apa de toaletă. Găsi o sticlă veche în dulapul de pe perete.

Se întoarse în dormitor. Fata încă dormea. Îşi găsi halatul şi ţigările şi se aşeză în fotoliul de lângă fereastră. „Am fost destul de grozav în pat”, îşi spuse. Ştia că se minte singur: ea fusese cea revoluţionară, cea creativă. La iniţiativa ei făcuseră chestii pe care Tim nu i le-ar fi putut sugera Juliei nici după 15 ani petrecuţi în acelaşi pat.

Da, Julia. Privea în gol de la fereastra primului etaj, pe partea cealaltă a străduţei înguste, spre şcoala victoriană din cărămidă roşie, al cărei loc de joacă prăpădit era trasat cu liniile galbene decolorate ale terenului de netball. Încă simţea acelaşi lucru pentru Julia: dacă o iubise înainte, o iubea şi acum. Însă fata asta era altfel. Dar nu asta îşi spuneau întotdeauna imbecilii înainte de a începe o aventură?

„Să nu ne pripim", îşi spuse. Pentru ea ar fi putut să fie doar o aventură de o noapte. Nu putea presupune că va dori să îl vadă din nou. Cu toate astea, înainte de a o întreba care îi sunt opţiunile, voia să decidă care erau intenţiile lui: guvernul îl învăţase să se informeze înainte de reuniuni.

Avea o formulă de abordare a problemelor complexe. În primul rând: ce am de pierdut? Din nou, Julia: categorică, inteligentă, mulţumită; orizonturile ei îngustându-se implacabil cu fiecare an de când devenise mamă. Fusese o vreme în care trăise pentru ea: îşi cumpărase hainele care îi plăceau ei, citise romane fiindcă ea era interesată de ele, iar succesele sale politice îl mulţumiseră cu atât mai mult cu cât o mulţumiseră pe ea. Dar centrul de greutate al vieţii lui se schimbase. Acum, Julia stăpânea numai lucrurile neînsemnate. Dorea să locuiască în Hampshire, iar pentru el nu conta, aşa că locuiau acolo. Voia ca el să poarte jachete în carouri, dar moda din Westminster cerea costume sobre, aşa că purta negru, gri şters cu modele şi bleumarin.

Când îşi analiză sentimentele, îşi dădu seama că nu îl legau prea multe de Julia. Un pic de afecţiune, probabil; o imagine nostalgică a ei, cu părul prins în coadă, dansând swing într-o fustă conică. Asta era dragoste? Se îndoia.

Fetele? Asta era altceva. Katie, Penny şi Adrienne: doar Katie era destul de mare încât să înţeleagă dragostea şi căsătoria. Nu se vedeau prea des, dar era de părere că puţină dragoste paternă conta foarte

mult; şi era mult mai bine aşa decât fără tată. Nu exista loc de discuţii aici: părerea lui era bătută în cuie.

Şi mai era şi cariera sa. Poate că un divorţ nu ar fi afectat un subsecretar, dar ar fi putut distruge un bărbat într-o poziţie mai înaltă. Nu existase niciodată un prim-ministru divorţat. Iar Tim Fitzpeterson îşi dorea această funcţie.

Aşadar, avea foarte multe de pierdut - de fapt, tot ce preţuia, îşi întoarse privirea de la fereastră către pat. Fata se întorsese pe o parte, cu spatele la el. Alesese corect să poarte părul scurt - îi scotea în evidenţă gâtul subţire şi umerii frumoşi. Spatele i se subţia brusc într-o talie mică, apoi dispărea sub cearşaful mototolit. Pielea îi era uşor bronzată.

Avea atâtea de câştigat! „Bucurie” era un cuvânt pe care Tim îl folosea foarte puţin, dar acum îi pătrunsese în gânduri. Dacă cunoscuse bucuria înainte, nu îşi putea aminti când. Satisfacţie da: prin scrierea unui raport solid şi cuprinzător, prin câştigarea uneia dintre nenumăratele mici bătălii în comisii şi în Camera Comunelor, printr-o carte precisă sau un vin bun. Dar plăcerea seducătoare şi sălbatică pe care o simţise cu fata asta era ceva nou.

Poftim: astea erau punctele pro şi contra. Formula spunea: acum adună-le şi vezi care atârnă în balanţă. Dar de data asta formula nu avea să funcţioneze. Tim avea cunoştinţe care spuneau că nu funcţionează niciodată. Probabil că aveau dreptate. Putea fi o greşeală să crezi că motivele se pretează la a fi numărate ca bancnotele. În mod curios, îşi aminti o frază de la un seminar de filosofie din colegiu: „Încântarea inteligenţei noastre prin intermediul limbajului”. Ce este mai lung - un avion sau o piesă de teatru într-un act? Ce prefer - satisfacţia sau bucuria? Gândurile începeau să i se încurce în cap. Scoase un sunet scârbit, apoi se uită repede spre pat să vadă dacă o deranjase. Dormea în continuare. Bun.

Afară, în stradă, un Rolls-Royce gri trase la marginea trotuarului, la o distanţă de o sută de metri. Nimeni nu coborî din el. Tim se uită mai atent şi îl văzu pe conducătorul auto deschizând un ziar. Putea fi un şofer care lua pe cineva la ora 6.30? Un om de afaceri care călătorise noaptea şi ajunsese prea devreme? Nu putea citi numerele de înmatriculare. Dar vedea că şoferul era un bărbat solid, suficient de masiv încât interiorul maşinii să pară la fel de înghesuit ca al unui Mini.

Îşi întoarse din nou gândurile spre problema lui. Ce facem în politică, se întrebă, când avem de-a face cu două cereri puternice, dar care se află în conflict? Răspunsul apăru imediat: alegem cursul unei acţiuni care, în mod real sau aparent, satisface ambele nevoi. Paralela era evidentă. Va rămâne căsătorit cu Julia şi va avea o aventură cu fata aceea. Părea o soluţie foarte politică şi îl mulţumea.

Îşi aprinse încă o ţigară şi se gândi la viitor. Era un joc încântător. Aveau să urmeze mult mai multe nopţi acolo, în apartament, din când în când câte un weekend într-un mic hotel de la ţară, poate chiar şi două săptămâni la soare, pe o plajă discretă din Africa de Nord sau din India de Vest. Ea va arăta senzaţional în costum de baie.

Alte speranţe păleau pe lângă acestea. Era tentat de gândul că viaţa lui din tinereţe fusese irosită, dar cunoştea şi noţiunea de a fi extravagant. Nu fusese irosită, însă era ca şi cum îşi petrecuse tinereţea rezolvând împărţiri prin fracţii şi nu descoperise niciodată calculul diferenţial.

Hotărî să discute cu ea despre problemă şi despre soluţia lui. Ea va spune că nu se poate, iar el îi va spune că a face compromisuri era talentul lui special.

Oare cum ar fi trebuit să înceapă? „Draga mea, vreau să facem asta din nou, cât de des.“ Părea în regulă. Ce va spune ea? „Şi eu“ sau „Sună-mă pe numărul ăsta“ sau „Îmi pare rău, Timmy, eu sunt o fată de o singură noapte".

Nu, asta nu, era imposibil. Noaptea trecută fusese plăcută şi pentru ea. El era special pentru ea. Îi spusese asta.

Se ridică în picioare şi îşi stinse ţigara. „Mă duc în pat, îşi spuse; o dezvelesc uşor şi îi privesc trupul gol câteva clipe, apoi mă întind lângă ea şi îi sărut buricul şi coapsele şi sânii, până când se trezeşte, şi apoi fac din nou dragoste cu ea.“

Îşi îndepărtă privirea de la ea şi se uită pe fereastră, savurând aşteptarea. Rollsul era încă acolo, ca un melc gri în mocirlă. Fără să ştie de ce, îl deranja. Şi-l alungă din minte şi se duse în pat să o trezească pe fată.

Capitolul doi

În ciuda faptului că era foarte bogat, Felix Laski nu avea mulţi bani. Averea lui luase forma acţiunilor, terenurilor, clădirilor şi, ocazional, a bunurilor şi mai vagi, cum ar fi jumătate dintr-un scenariu de film sau o treime dintr-o invenţie pentru producerea instant de chipsuri de cartofi. Ziarele obişnuiau să spună că, dacă toate averile lui ar fi transformate în bani gheaţă, ar deţine o grămadă de milioane de lire, iar lui Laski îi plăcea la fel de mult să sublinieze că ar fi aproape imposibil să facă asta.

Merse pe jos de la gara Waterloo spre centrul oraşului, fiindcă era de părere că lenea putea provoca atacuri de cord bărbaţilor de vârsta lui. Preocuparea asta pentru sănătate era o prostie, fiindcă era cel mai în formă tip de 50 de ani care putea fi găsit în Square Mile. Un pic mai scund de un metru optzeci şi doi, cu un piept ca pupa unei nave de război, era cam la fel de predispus la un stop cardiac precum un taur tânăr.

Făcea furori în timp ce se plimba pe podul Blackfriars, în soarele fragil din primele ore ale dimineţii. Hainele lui erau scumpe, de la cămaşa albastră de mătase la pantofii lucraţi manual; după standardele oraşului, era un dandy. Şi asta fiindcă toţi bărbaţii din satul în care se născuse Laski purtau salopetă de bumbac şi şapcă de stofă; acum, hainele bune îl făceau să se simtă bine, amintindu-i de ceea ce lăsase în urmă.

Hainele făceau parte din imaginea lui - aceea a unui aventurier. De obicei, afacerile sale implicau riscuri sau oportunism - sau şi una, şi alta - şi avea grijă ca din exterior să pară mai necinstite decât erau. Faptul că era cunoscut pentru abilităţile sale speciale valora mai mult decât o bancă comercială.

Era imaginea care îl sedusese pe Peters. Laski se gândi la el în timp ce trecu vioi pe lângă catedrala St. Paul, spre locul întâlnirii lor. Un om mărunt şi îngust la minte, a cărui experienţă consta în felul în care gestiona banii: nu credite, ci fonduri fizice - bani de hârtie. Lucra pentru Banca Angliei, ultima sursă a mijloacelor legale de plată. Slujba lui consta în asigurarea producerii şi distrugerii bancnotelor şi a monedelor. Nu făcea politică - asta se făcea la un nivel mai înalt, probabil în Cabinet -, dar ştia de câte hârtii de cinci dolari avea nevoie Banca Barclays, dinainte ca ei să ştie asta.

Laski îl întâlnise prima oară la petrecerea de deschidere a unei clădiri de birouri construite de o firmă care se ocupa cu scontarea poliţelor. Laski mergea la astfel de evenimente doar ca să întâlnească oameni ca Peters, care într-o zi ar fi putut să îi fie de folos. Cinci ani

mai târziu, Peters devenise util. Laski îi telefonase la bancă şi îl rugase să îi recomande un numismat care să îl consilieze într-o achiziţie fictivă de monede vechi.

Peters îl anunţase că era şi el colecţionar într-o oarecare măsură şi că avea să le analizeze chiar el, dacă dorea. „Splendid", îi spusese Laski, apoi ieşise repede să aducă monedele. Peters îl sfătuise să cumpere. Dintr-odată, erau prieteni.

(Achiziţia devenise baza unei colecţii care valora acum dublu faţă de cât plătise Laski pentru ea. Lucrul acesta fusese neprevăzut faţă de scopul lui, dar era excesiv de mândru de asta.)

Se dovedise că Peters era genul care se trezea devreme; pe de o parte fiindcă îi plăcea, dar şi pentru că banii se transferau dimineaţa, aşa că cea mai mare parte a activităţii sale trebuia rezolvată înainte de ora nouă. Laski aflase că Peters avea obiceiul să-şi bea cafeaua într-o anumită cafenea, în fiecare zi în jur de ora 6.30, şi începuse să îl însoţească - la început din când în când, apoi regulat. Se dădea şi el drept matinal şi îl însoţea pe Peters în preamărirea străzilor liniştite şi a aerului rece al dimineţii. De fapt, îi plăcea să se trezească târziu, dar era pregătit să facă o grămadă de sacrificii dacă exista vreo şansă ca acest plan forţat să îi iasă.

Intră în cafenea respirând greu. La vârsta lui, chiar şi un bărbat în formă avea dreptul să gâfâie după o plimbare lungă. Localul mirosea a cafea şi a pâine proaspătă. Pe pereţi atârnau roşii de plastic şi tablouri în acuarelă din oraşul natal al proprietarului, din Italia. În spatele tejghelei, o femeie în salopetă şi un tânăr cu părul lung pregăteau munţi de sandviciuri pentru sutele de oameni care aveau să ia o îmbucătură la birou, la ora prânzului. Undeva era pornit un radio, dar nu era dat tare. Peters era deja acolo, la o masă de lângă fereastră.

Laski cumpără cafea şi un sandvici cu leberwurst şi se aşeză în faţa lui Peters, care mânca gogoşi - părea să fie unul dintre oamenii aceia care nu se îngraşă niciodată. Laski spuse:

- O să fie o zi frumoasă.

Vocea lui era joasă şi sonoră, ca a unui actor, cu o urmă de accent est-european.

- Minunat. Iar eu voi fi în grădina mea pe la patru şi jumătate, spuse Peters.

Laski sorbi din cafea şi îl privi. Avea părul foarte scurt şi o mustaţă mică, iar faţa lui părea ciupită. Nici nu începuse încă să muncească şi abia aştepta să se întoarcă acasă; lui Laski i se păru îngrozitor. Pentru o clipi simţi compasiune faţă de Peters şi faţă de toţi ceilalţi oameni mărunţi pentru care munca era un mijloc, în loc să fie un scop.

- Îmi place munca mea, spuse Peters, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Laski îşi ascunse surprinderea.

- Dar mai mult îţi place grădina ta.
- Pe vremea asta, da. Tu ai o grădină... Felix?
- Menajera mea are grijă de jardiniere. Nu sunt un om cu hobby-uri.
Laski reflectă la modul ezitant în care Peters îi folosise numele de botez. „Tipul e uşor copleşit, se gândi el. Foarte bine.“
- Din lipsă de timp, presupun. Probabil că lucrezi din greu.
- Aşa spun oamenii. Numai că eu prefer să-mi petrec intervalul dintre şase seara şi miezul nopţii făcând 50 de mii de dolari, în loc să mă uit la actorii care se prefac că se omoară unul pe celălalt la televizor.
Peters râse.
- Cel mai inventiv creier din oraş se dovedeşte a nu avea pic de imaginaţie.
- Nu înţeleg ce vrei să spui.
- Nu citeşti romane şi nici nu mergi la cinema, nu-i aşa?
- Nu.
- Vezi? Ai un punct slab: nu poţi empatiza cu ficţiunea. E valabil pentru mulţi dintre cei mai întreprinzători oameni de afaceri. Neputinţa asta pare să meargă mână în mână cu o perspicacitate sporită, ca auzul hipersensibil în cazul unui orb.
Laski se încruntă. Faptul că era analizat îl făcea să fie în dezavantaj.
- Poate, spuse el.
Peters părea să îi simtă disconfortul.
- Sunt fascinat de carierele marilor antreprenori, spuse.
- La fel şi eu, spuse Laski. Sunt total pentru furtul ideilor strălucite ale altora.
- Care a fost prima ta reuşită, Felix?
Laski se relaxă. Era un domeniu mai familiar.
- Cred că Woolwich Chemicals, spuse. Era un mic producător de produse farmaceutice. După război au înfiinţat un mic lanţ de farmacii pe High Street, cu scopul de a-şi garanta pieţele. Problema era că ştiau totul despre chimie, dar nimic despre comerţul cu amănuntul, iar magazinele au înghiţit cea mai mare parte din profiturile realizate de fabrică. La momentul respectiv lucram pentru un agent de bursă şi am făcut câţiva bănuţi speculând piaţa. M-am dus la şeful meu şi i-am oferit jumătate din profituri, cu condiţia să finanţeze afacerea. Am cumpărat împreună compania şi am vândut imediat fabrica la ICI[2] pentru aproape aceeaşi sumă pe care o plătisem pentru acţiuni. Apoi am închis magazinele şi le-am vândut unul câte unul - toate se aflau în zone importante.
- N-o să înţeleg niciodată lucrurile de genul ăsta, spuse Peters. Dacă fabrica şi magazinele valorau atât de mult, de ce acţiunile erau

ieftine?

- Pentru că fabrica pierdea bani. Nu plătiseră dividende de ani de zile. Conducerea nu avea tupeu să-şi vândă acţiunile, ca să zic aşa. Noi da. În afaceri, curajul e totul.

Începu să-şi mănânce sandviciul.

- E fascinant, spuse Peters, apoi se uită la ceas şi zise: Trebuie să plec.

- O zi importantă? întrebă Laski încet.

- Astăzi este una dintre zilele alea, iar asta înseamnă întotdeauna dureri de cap.

- Ai rezolvat problema aia?

- Care?

- Cu traseele, zise Laski, coborându-şi vocea.

- Oamenii tăi de siguranţă voiau să trimiţi transportul în mod diferit, de fiecare dată.

- Nu.

Peters se simţea stânjenit; fusese indiscret din partea lui să îi spună lui Laski despre această situaţie dificilă.

- De fapt, există un singur mod înţelept de a ajunge acolo. Şi totuşi...

Se ridică în picioare.

Laski zâmbi şi îşi păstră tonul nepăsător.

- Aşadar, marele transport de astăzi merge pe vechea rută directă.

Peters duse un deget la gură.

- Siguranţa, spuse el.

- Absolut.

Peters îşi luă haina de ploaie.

- La revedere.

- Ne vedem mâine, spuse Laski, zâmbind larg.

Capitolul trei

În timp ce urca scările din staţie, pieptul lui Arthur Cole horcăia nesănătos. O rafală de aer cald se ridică din inima metroului, îl învălui plăcut, apoi se împrăştie. Când ieşi în stradă, îl trecu un fior.

Lumina soarelui îl luă prin surprindere - când urcase în tren, abia dacă se crăpa de ziuă. Aerul era răcoros şi dulce. Mai târziu avea să devină îndeajuns de toxic încât să doboare un poliţist de circulaţie. Cole îşi aminti prima oară când se întâmplase asta: povestea fusese articol exclusiv în Evening Post.

Merse încet până când respiraţia i se domoli. „Douăzeci şi cinci de ani în presă mi-au distrus sănătatea", îşi spuse. De fapt, orice domeniu ar fi avut acelaşi efect, pentru că era predispus să îşi facă griji şi să bea, iar pieptul îi era slab; dar îl consola faptul că dădea vina pe profesie.

În orice caz, se lăsase de fumat. Era nefumător de - se uită la ceas - o sută douăzeci şi opt de minute, asta dacă nu punea la socoteală şi noaptea, caz în care ar fi fost vorba de opt ore. Deja trecuse peste câteva momente de risc: la patru jumătate, imediat după ce îi sunase alarma ceasului (de obicei fuma o ţigară pe wc), în maşină, când plecase de acasă, în momentul în care băgase în viteză şi pornise radioul ca să asculte ştirile de la ora cinci, în timp ce accelerase pe primul tronson rutier de pe A12, în momentul în care Fordul lui cel mare începuse să ajungă la viteza normală şi când aşteptase primul tren al zilei într-o staţie rece de metrou în aer liber, din East London.

Buletinul de ştiri BBC de la ora cinci nu îl bucurase. Îi atrăsese întreaga atenţie în timp ce conducea, fiindcă traseul îi era atât de familiar, încât lua toate curbele şi sensurile giratorii automat, din memorie. Ştirea principală venea din Westminster: cel mai recent proiect de lege privind relaţiile industriale fusese adoptat de către parlament, însă majoritatea fusese restrânsă. Cole văzuse ştirea la televizor, cu o seară înainte. Asta însemna că avea să apară cu siguranţă în presa de dimineaţă, ceea ce însemna, în consecinţă, că ziarul Post nu putea face nimic cu ea, în afară de situaţia în care ar fi existat evoluţii pe parcursul zilei.

Mai fusese şi o ştire despre indicele preţurilor de vânzare cu amănuntul. Sursele aveau să fie statisticile guvernamentale oficiale, care urmau să fie interzise până la miezul nopţii: şi asta avea să apară în ziarele de dimineaţă.

Nu fusese nicio surpriză să afle că greva muncitorilor de la fabrica de automobile era încă activă - cu greu s-ar fi putut soluţiona pe timpul nopţii.

Campionatul de cricket din Australia rezolvase problema redactorului sportiv, dar scorul nu era suficient de senzaţional pentru prima pagină.

Cole începu să îşi facă griji.

Intră în clădirea ziarului Evening Post şi luă liftul. Redacţia ocupa tot etajul întâi. Era un birou imens, în plan deschis, în forma literei I. Cole intră pe la baza literei. în stânga lui erau maşinile de scris şi telefoanele dactilografilor care scriau poveştile dictate la telefon, iar în dreapta, dulapurile şi rafturile redactorilor pe specialităţi: politică, industrie, crimă, apărare şi aşa mai departe. Cole înaintă pe trunchiul literei I, printre rânduri de birouri care aparţineau reporterilor simpli, obişnuiţi sau de teren, către biroul lung de presă care împărţea încăperea în două. În spatele lui era biroul redactorilor, în formă de U, iar pe partea cealaltă, de-a curmezişul I-ului, era departamentul de sport - un regat semiindependent, cu propriul editor şi propriii reporteri şi redactori.

Din când în când, Cole le arăta rudelor curioase locul şi le spunea întotdeauna: „Ar trebui să funcţioneze ca o linie de producţie. De obicei însă, seamănă mai mult cu un ceai dansant". Era o exagerare, dar întotdeauna provoca râsete.

Încăperea era goală şi puternic luminată. Ca editor de ştiri adjunct, Cole avea o porţiune a biroului de presă doar pentru el. Deschise un sertar şi scoase o monedă, apoi se duse către automatul din departamentul de sport şi apăsă pe butoane ca să îşi ia un ceai instant cu lapte şi cu zahăr. Trezindu-se la viaţă, un teleimprimator începu să ţăcăne, spărgând liniştea.

În timp ce Cole se întorcea la biroul lui cu paharul de carton, uşa din depărtare se izbi de perete. Înăuntru intră o persoană scundă, cu părul cărunt, care purta un hanorac larg şi cleme pentru pantaloni. Cole îi facu cu mâna şi strigă:

- ’Neaţa, George.

- Salut, Arthur. E destul de frig pentru tine?

George îşi scoase haina. Trupul său era mic şi subţire. În ciuda vârstei, titlul său era de stagiar principal: era şeful echipei de curieri a biroului. Locuia în Potters Bar şi venea la muncă cu bicicleta. Lui Arthur i se părea o performanţă uimitoare.

Arthur îşi puse ceaiul jos, îşi scoase haina de ploaie, dădu drumul la radio şi se aşeză. Radioul începu să murmure. Sorbi din ceai şi se uită drept înainte. Redacţia era dezordonată - scaune împrăştiate la întâmplare, ziare şi foi de imprimantă aruncate pe birouri, iar renovarea fusese amânată în efortul de anul trecut de a face economie -, însă peisajul era mult prea familiar ca să te marcheze. Cole se gândea la prima ediţie, care avea să fie pe străzi în trei ore.

Ziarul de astăzi urma să aibă şaisprezece pagini. Paisprezece dintre

paginile primei ediţii existau deja sub formă de plăci de metal semicilindrice, pe presa de la parter. Acestea conţineau reclame, articole, programe de televiziune şi ştiri scrise în aşa fel, încât vechimea lor - se spera - să fie trecută cu vederea de către cititor. Astfel, ultima pagină îi rămânea redactorului sportiv şi prima - lui Arthur Cole.

Parlamentul, greva şi inflaţia - toate acestea erau poveşti de ieri. Nu prea avea ce să facă cu ele. Oricare dintre ele putea fi pusă la punct cu o introducere actuală, de genul „Miniştrii plini au efectuat astăzi o anchetă privind modul în care guvernul a scăpat ca prin urechile acului..

Exista una de acest fel pentru fiecare situaţie. Dezastrul de ieri devenea ştirea de astăzi prin „Zorii zilei de astăzi au dezvăluit întreaga oroare..." „Asasinatul de ieri a profitat de pe urma..." „Astăzi, detectivii l-au căutat în Londra pe bărbatul care..."

Problema lui Arthur dăduse naştere la zeci de clişee. Într-o societate civilizată, se gândi el, dacă nu existau ştiri, nu aveau să existe nici ziare. Era un gând învechit şi îl alungă din minte cu nerăbdare.

Toată lumea acceptase că prima ediţie fusese un dezastru, trei zile din şase. Dar asta nu îi oferea nicio alinare, fiindcă era motivul pentru care Arthur Cole primise sarcina de a produce acea ediţie. Fusese editor de ştiri adjunct timp de cinci ani - de două ori în timpul perioadei în care postul rămăsese liber şi în ambele dăţi în care un bărbat mai tânăr decât el fusese promovat. Cineva hotărâse că o slujbă inferioară era limita aptitudinilor sale. Nu era de acord cu asta.

Singura modalitate prin care îşi putea demonstra talentul era să producă o primă ediţie excelentă. Din păcate, calitatea ei depindea în mare măsură de noroc. Strategia lui Cole era aceea de a avea drept scop un ziar care să fie în mod constant un pic mai bun decât prima ediţie a opoziţiei. Credea că reuşeşte. Nu avea habar dacă cineva de sus observase şi nici nu intenţiona să îşi dea voie să se îngrijoreze pentru asta.

George apăru în spatele lui şi aruncă un teanc de ziare pe birou.

- Tânărul Stephen s-a declarat din nou bolnav, mormăi el.

Arthur zâmbi.

- Ce are, mahmureală sau îi curg mucii?

- Îţi aminteşti ce obişnuiau să ne spună? „Dacă poţi merge, înseamnă că poţi munci." Nu şi tipul ăsta.

Arthur dădu din cap aprobator.

- N-am dreptate? spuse George.

- Ai.

Cei doi fuseseră stagiari împreună la ziarul Post. După război, Arthur obţinuse cardul de membru al Uniunii Naţionale a

Jurnaliştilor. George, care nu fusese promovat, rămăsese curier.

- Noi eram pasionaţi. Noi ne doream să muncim, spuse George.

Arthur luă primul ziar din teanc. Nu era prima oară când George se plângea de subalternii săi şi nici prima oară când lui Arthur îi era milă de el. Dar el ştia ce nu era în regulă cu stagiarii de azi. Acum 30 de ani, un stagiar isteţ putea deveni reporter; în zilele acelea, drumul respectiv era închis. Noul sistem avea un dublu impact: tinerii inteligenţi rămâneau în şcoală în loc să devină curieri, iar cei care deveneau ştiau că nu au perspectivă, aşa că munceau cât de puţin puteau. Dar Arthur nu-i putea spune asta lui George, fiindcă ar fi scos în evidenţă faptul că el se descurcase mult mai bine decât vechiul său coleg. Aşa că fu de acord că tineretul din prezent era depravat.

George părea dispus să continue cu bodogăneala. Arthur îl întrerupse spunând:

- Ceva pe telegraful de noapte?

- O să mă uit. Numai că trebuie să fac singur toate documentele...

- Ar fi bine să văd mai întâi ce a venit pe telegraf.

Arthur se îndepărtă. Ura să se folosească de poziţia sa superioară. Nu învăţase niciodată să o facă firesc, probabil fiindcă nu îi făcea nicio plăcere. Aruncă o privire în ziarul Morning Star - erau în avantaj cu proiectul de lege privind industria.

Era foarte puţin probabil să mai existe o altă ştire naţională pe teleimprimator; era prea devreme. Dar ştirile externe apăruseră sporadic pe timpul nopţii şi, în cea mai mare parte, includeau o poveste care putea fi de senzaţie, la nevoie. În majoritatea nopţilor avea loc câte un incendiu semnificativ, o crimă multiplă, o revoltă sau o lovitură de stat, undeva în lume. Post era un ziar londonez şi nu îi plăcea să fie în frunte cu ştiri externe decât dacă erau absolut senzaţionale; dar puteau fi totuşi mai bune decât „Miniştrii de Cabinet au efectuat astăzi o anchetă..."

George trânti pe biroul lui o bucată de hârtie lungă de câţiva metri. Faptul că nu o tăiase în ştiri separate era modul lui de a-şi exprima nemulţumirea. Probabil că voia ca Arthur să se plângă, pentru ca el să-i poată atrage atenţia la câtă treabă a avut de făcut, având în vedere că tânărul stagiar era bolnav. Arthur bâjbâi în birou după foarfecă şi începu să citească.

Răsfoi o ştire politică din Washington, un raport al campionatului şi un rezumat din Orientul Mijlociu. Citise pe jumătate un articol despre un divorţ minor de la Hollywood, când telefonul sună. Ridică receptorul şi spuse:

- Redacţia.

- Am un material pentru rubrica dumneavoastră de bârfe.

Era vocea unui bărbat cu un puternic accent londonez din East End. Cole deveni sceptic dintr-odată. Nu era vocea cuiva care ar fi

putut să aibă informaţii din interior despre viaţa amoroasă a clasei aristocrate. Îi spuse:

- Bine. îmi spuneţi, vă rog, numele dumneavoastră?

- Nu contează asta. Ştiţi cine este Tim Fitzpeterson?

- Bineînţeles.

- Ei bine, se face de râs cu o roşcată. Cred că e cu 20 de ani mai tânără decât el. Vreţi numărul lui de telefon?

- Vă rog.

Cole notă numărul. Acum era interesat. Destrămarea căsniciei unui ministru ar fi făcut o ştire bună, nu numai un material de bârfă.

- Cine e fata? întrebă el.

- Îşi zice actriţă. Dar de fapt e o paraşută. Sunaţi-l chiar acum şi întrebaţi-1 de Dizi Disney.

Convorbirea se întrerupse.

Cole se încruntă. Era un pic ciudat: majoritatea celor care vindeau ponturi voiau bani, în special pentru ştiri de acest gen. Ridică din umeri. Merita să verifice. O va pasa mai târziu unui reporter.

Apoi se răzgândi. Nenumărate poveşti fuseseră pierdute pentru totdeauna fiindcă fuseseră lăsate la o parte pentru câteva minute. Fitzpeterson ar fi putut să plece spre Casa Regală sau către biroul din Whitehall. Iar informatorul spusese: „Sunaţi-l chiar acum“.

Cole citi numărul din carneţel şi formă.

Ora 7 a.m.

Capitolul patru

- Ai facut-o vreodată privindu-te în oglindă? întrebă ea, iar când Tim recunoscu că nu, insistă să încerce împreună.

Când telefonul sună, stăteau în faţa oglinzii mari din baie. Sunetul îl facu pe Tim să tresară, iar ea spuse:

- Au! Ai grijă.

Vru să ignore apelul, însă intruziunea lumii exterioare îi înlătură dorinţa. O lăsă pe fată acolo şi se duse în dormitor. Telefonul se afla pe un scaun, sub un teanc de haine. îl găsi şi ridică receptorul.

- Da?

- Domnul Fitzpeterson?

Era vocea unui bărbat între două vârste, cu accent londonez. Părea uşor astmatic.

- Da. Cine e?

- De la Evening Post, domnule. Îmi cer scuze că vă sun atât de devreme. Trebuie să vă întreb dacă este adevărat că divorţaţi.

Tim se aşeză cu greu. Pentru o clipă, fu incapabil să vorbească.

- Mai sunteţi acolo, domnule?

- Cine dracului ţi-a spus asta?

- Informatorul a menţionat o femeie pe nume Dizi Disney. O cunoaşteţi?

- N-am auzit în viaţa mea de ea.

Tim îşi recăpăta calmul.

- Nu mă mai treziţi dimineaţa cu zvonuri nefondate, închise telefonul. Fata veni în dormitor.

- Eşti cam palid, îi spuse. Cine era?

- Cum te cheamă? întrebă el scurt.

- Dizi Disney.

- Doamne Dumnezeule!

Mâinile îi tremurau. Îşi strânse pumnul şi se ridică în picioare.

- Ziarele au aflat un zvon cum că aş divorţa!

- Probabil că aud tot timpul chestii de genul ăsta despre oameni celebri.

- Ţi-au menţionat numele!

Lovi cu pumnul în palmă.

- Cum au aflat atât de repede? Ce mă fac?

Fata se întoarse cu spatele şi îşi trase chiloţii pe ea. Tim se uită pe fereastră. Rollsul gri era încă acolo, însă acum nu era nimeni înăuntru. Se întrebă unde plecase şoferul. Gândul ăsta rătăcit îl enervă. Încercă să analizeze situaţia la rece. Cineva îl văzuse plecând din club cu fata şi îi transmisese informaţia unui reporter, prin telefon. Pentru un efect

dramatic, informatorul exagerase incidental, însă Tim era sigur că nu îi văzuse nimeni intrând împreună în apartament.

- Uite cum stă treaba, îi spuse. Azi-noapte ai spus că nu te simţi bine. Te-am scos din club şi am luat un taxi. M-a lăsat pe mine acasă, apoi te-a dus pe tine. Bine?

- Cum spui tu, spuse fata fără interes.

Atitudinea ei îl scoase din fire.

- Pentru numele lui Dumnezeu, te priveşte şi pe tine!

- Cred că rolul meu în toată chestia asta s-a încheiat.

- Ce înseamnă asta?

Se auzi o bătaie în uşă.

- O, Doamne, nu, spuse Tim.

Fata îşi închise fermoarul rochiei.

- Eu plec.

- Nu fi aşa tâmpită, ce naiba!

O apucă de braţ.

- Nu trebuie să fii văzută aici, nu înţelegi? Stai aici, în dormitor. Eu o să deschid uşa. Dacă trebuie să îi invit înăuntru, până pleacă să nu scoţi un sunet!

Îşi trase pe el boxerii şi se chinui să-şi pună halatul în timp ce traversa sufrageria. Avea un hol micuţ şi o uşă cu vizor. Trase clapa deoparte şi se uită cu un ochi pe vizor. Bărbatul de afară i se păru vag cunoscut. Avea înfăţişarea unui pugilist. Cu umerii laţi şi bine făcut, ar fî putut fi de categorie grea. Purta o haină gri cu guler de catifea. Îi dădu în jur de 30 de ani. Nu arăta ca un reporter de ziar.

Trase zăvorul şi deschise uşa.

- Ce s-a întâmplat? întrebă.

Fără să scoată un cuvânt, bărbatul îl împinse, intră şi închise uşa în urma lui. Se duse în sufragerie.

Tim respiră adânc şi încercă să nu se panicheze. Îl urmă pe bărbat.

- Am să sun la poliţie, îi spuse.

Bărbatul se aşeză şi strigă:

- Eşti acolo, Dizi?

Fata apăru în uşa dormitorului.

- Fă-ne un ceai, fato, spuse bărbatul.

- Îl cunoşti? întrebă Tim sceptic.

Ea îl ignoră şi se duse în bucătărie. Bărbatul râse.

- Dacă mă cunoaşte? Lucrează pentru mine.

Tim se aşeză jos.

- Despre ce e vorba? întrebă în şoaptă.

- Toate la timpul lor.

Bărbatul privi în jur.

- Nu pot spune că ai un loc drăguţ aici, fiindcă n-ai. Mă aşteptam să ai ceva mai de efect, ştii ce zic? Apropo, în caz că nu m-ai

recunoscut, sunt Tony Cox.

Îi întinse mâna. Tim ignoră gestul.

- Treaba ta, spuse Cox.

Tim îşi amintea: faţa şi numele îi erau cunoscute. Bănuia că e un om de afaceri destul de bogat, dar nu îşi putea aminti cu ce se ocupa. Credea că văzuse fotografia bărbatului într-un ziar - ceva legat de colectarea de fonduri pentru cluburile de bărbaţi din East End.

Cox facu un gest cu capul înspre bucătărie.

- Ţi-a plăcut?

- Pentru numele lui Dumnezeu, spuse Tim.

Fata intră cu o tavă pe care erau două căni. Cox o întrebă:

- I-a plăcut?

- Tu ce crezi? îi răspunse ea tăios.

Cox îşi scoase portofelul şi numără câteva bancnote.

- Poftim, îi spuse fetei. Ai făcut treabă bună. Acum, dispari de aici.

Fata luă banii şi îi puse în poşetă, apoi spuse:

- Ştii, Tone, cred că cel mai mult îmi plac la tine manierele tale frumoase.

Ieşi din cameră fără să se mai uite la Tim.

„Am făcut cea mai mare greşeală din viaţa mea“, îşi spuse Tim.

Fata ieşi trântind uşa.

- E fată de treabă, îi spuse Cox, făcându-i cu ochiul.

- E cea mai josnică formă de viaţă umană, spuse Tim cu dispreţ.

- Ei hai, nu fi aşa. E doar o actriţă bună. Ar fi putut face filme dacă n-aş fi descoperit-o eu primul.

- Presupun că eşti peşte.

Ochii lui Cox sclipiră de furie, dar se controlă.

- O să regreţi glumiţa asta, spuse el cu blândeţe. Tot ce trebuie să ştii despre mine şi Dizi e că ea face ce îi spun eu. Dacă îi spun „Ţine-ţi fleanca”, asta face ea. Iar dacă îi spun „Povesteşte-i domnului drăguţ de la News of the World cum te-a sedus domnul Fitzpeterson", asta va face. Înţelegi ce vreau să spun?

- Presupun că tu i-ai contactat pe cei de la Evening Post.

- Nu-ţi face griji! Fără confirmare, nu pot face nimic. Şi doar trei oameni pot confirma povestea: tu, Dizi şi cu mine. Tu nu vei spune nimic, Dizi n-are nicio intenţie, iar eu pot păstra un secret.

Tim îşi aprinse o ţigară. Îşi regăsea încrederea. Cox nu era decât un huligan din clasa muncitoare, în ciuda gulerului său de catifea şi a Rolls-Royce-ului gri. Tim simţea că îi poate ţine piept. Îi spuse:

- Dacă e vorba de şantaj, nu prea ai de câştigat. Nu am niciun ban.

- E destul de cald aici, nu-i aşa?

Cox se ridică în picioare şi îşi scoase haina.

- Păi, continuă el, dacă nu ai bani, va trebui să ne gândim la altceva din ce îmi poţi oferi.

Tim se încruntă. Era din nou confuz. Cox continuă:

- În ultimele câteva luni, vreo şase companii sau ceva de genul ăsta au depus oferte pentru drepturi de foraj într-un nou teren petrolier numit Shield, corect?

Tim era uluit. Fără doar şi poate, escrocul ăsta nu putea avea nicio legătură cu vreuna dintre companiile acelea respectabile. Îi răspunse:

- Da, dar este prea târziu ca să influenţez rezultatul - decizia a fost luată. Va fi anunţată în după-amiaza asta.

- Nu te pripi să tragi concluzii. Ştiu că e prea târziu ca să o schimbi. Dar îmi poţi spune cine a câştigat licenţa.

Tim se holbă la el. Asta era tot ce voia? Era prea frumos ca să fie adevărat!

- La ce ţi-ar putea folosi o asemenea informaţie? îl întrebă.

- La nimic, de fapt. O voi da la schimb pentru alta. Vezi tu, am o înţelegere cu un domn. El nu ştie cum îmi obţin informaţiile şi nici ce fac cu cele pe care mi le oferă el. În felul ăsta îşi păzeşte pielea. Înţelegi ce vreau să zic? Acum, spune-mi: cine primeşte licenţa?

Era atât de simplu, se gândi Tim. Două cuvinte şi coşmarul s-ar fi încheiat. O încălcare a confidenţei de acest gen i-ar fi putut distruge cariera, dar - până la urmă - dacă n-ar fi facut-o, cariera lui s-ar fi încheiat oricum.

Cox spuse:

- Dacă nu eşti hotărât ce să faci, gândeşte-te la titlurile de pe prima pagină: „Ministrul şi actriţa. N-a vrut să facă din mine o femeie cinstită, se smiorcăie artista". Îţi aminteşti de bietul Tony Lambton?

- Taci din gură, îi spuse Tim. E vorba despre Hamilton Holdings.

Cox zâmbi.

- Prietenul meu va fi încântat, spuse. Unde este telefonul?

Tim îi arată direcţia cu degetul mare şi spuse cu un aer obosit:

- În dormitor.

Cox se duse în cameră, iar Tim închise ochii. Cât de naiv fusese să creadă că o fată tânără ca Dizi s-ar fi putut îndrăgosti lulea de cineva ca el! Era un fraier într-un plan minuţios, mult mai amplu decât un şantaj mărunt.

Îl auzi pe Cox vorbind la telefon.

- Laski? Eu sunt. Hamilton Holdings. Ai auzit? Anunţul se face în după-amiaza asta. Acum zi-mi, tu ce ai aflat?

Urmă o pauză.

- Astăzi? Minunat. Mi-ai înseninat ziua, amice. Şi traseul?

Încă o pauză.

- Cum adică crezi că e cel obişnuit? Trebuia să... ok, ok. Pe curând.

Tim îl ştia pe Laski - un tip în vârstă, care făcuse o carieră rapidă în oraş -, însă era prea epuizat emoţional ca să mai fie uimit în mod corespunzător. Acum putea crede orice despre oricine.

Cox se întoarse, iar Tim se ridică în picioare.

- Aşadar, o dimineaţă de succes, într-un fel sau altul. Şi să nu-ţi pară prea rău. Până la urmă, a fost cea mai bună partidă de care ai avut parte vreodată, spuse Cox.

- Vrei să pleci acum, te rog?

- Păi, mai este o chestie mică de discutat. Dă-mi halatul tău.

- De ce?

- O să îţi arăt. Hai.

Tim era prea dărâmat ca să se mai împotrivească. Îşi scoase halatul de pe umeri şi i-l dădu. Rămase în boxeri, aşteptând. Cox aruncă haina într-o parte.

- Vreau să îţi aminteşti cuvântul acela, „peşte“, spuse el, apoi îi trase un pumn în stomac.

Tim se întoarse cu spatele şi se chirci de durere. Cox întinse mâna, îi apucă organele genitale cu palma lui uriaşă şi strânse. Tim încercă să ţipe, dar nu avea aer. Căscă gura într-un urlet mut, încercând cu disperare să respire.

Cox îi dădu drumul şi îl lovi. Tim se răsturnă pe podea. Se făcu covrig acolo şi ochii i se umplură de lacrimi. Nu mai avea niciun pic de mândrie, de demnitate. Îi spuse:

- Te rog nu mă mai lovi.

Tony Cox zâmbi şi îşi îmbrăcă haina.

- Nu încă, spuse.

Apoi plecă.

Capitolul cinci

Onorabilul Derek Hamilton se trezi în dureri. Stătea întins în pat cu ochii închişi , urmărindu-şi disconfortul din abdomen, analizându-l şi clasificându-l drept cumplit, dar nu atât încât să-l facă neputincios. Apoi îşi aminti de cina de seara trecută. Spuma de sparanghel fusese inofensivă; clătitele cu fructe de mare le refuzase; friptura fusese bine făcută, iar în locul tartei cu mere alesese plăcintă cu brânză. Un vin alb slab, cafea cu frişcă, coniac... Coniacul! Fir-ar să fie, trebuia să se fi limitat la vinul de Porto.

Ştia cum va decurge ziua. Va sări peste micul dejun, iar pe la mijlocul dimineţii foamea va fi la fel de cruntă ca şi durerea de ulcer, aşa că va mânca rapid ceva. Până la ora prânzului i se va face din nou foame, iar ulcerul va fi şi mai cumplit. În timpul după-amiezii îl va enerva peste măsură o chestie banală, va ţipa la angajaţii săi, iar stomacul i se va face ghem într-un nod de durere, care îl va face incapabil să gândească. Se va întoarce acasă şi va lua prea multe analgezice. Va dormi, se va trezi cu o durere de cap, va lua cina, va lua somnifere şi se va culca.

Măcar putea să aştepte cu nerăbdare ora de culcare.

Se întoarse pe o parte, deschise sertarul noptierei, găsi o pastilă şi o băgă în gură, apoi se ridică şi luă cana de ceai. Sorbi, înghiţi şi spuse:

- Bună dimineaţa, dragă.

- ’Neaţa.

Ellen Hamilton stătea pe marginea patului dublu într-un halat de mătase, sprijinindu-şi cana pe genunchiul subţire. Deja se pieptănase. Cămaşa ei de noapte era elegantă, ca şi restul garderobei ei vaste, în ciuda faptului că o văzuse doar el; iar el nu era interesat. Asta nu conta, presupunea Derek: nu era vorba că ar fi vrut ca bărbaţii să o dorească, ci doar ca ea să se poată considera dezirabilă.

Îşi termină ceaiul şi îşi lăsă picioarele pe podea. Ulcerul protestă la mişcarea bruscă şi Derek se strâmbă de durere.

- Iar? întrebă Ellen.

El dădu din cap aprobator:

- Coniacul de aseară. Ar fi trebuit să fiu mai prudent.

Chipul ei era lipsit de expresie.

- Presupun că asta n-are nimic de-a face cu rezultatele pe jumătate de an, apărute ieri.

Derek se ridică în picioare şi păşi încet pe covorul de culoarea stridiilor, mergând spre baie. Îşi văzu chipul în oglindă: era rotund şi roşu; începuse să chelească şi avea straturi de grăsime sub bărbie. Îşi

examină barba de dimineaţă, trăgând în toate părţile de pielea flască şi făcând perii să se ridice. Începu să se bărbierească. Făcea asta în fiecare zi, de 40 de ani, şi încă i se părea obositor.

Da, rezultatele de jumătate de an erau proaste. Hamilton Holdings era în încurcătură.

Când moştenise Hamilton Printing de la tatăl său, era o afacere eficientă, de succes şi profitabilă. Jasper Hamilton fusese un tipograf fascinat de fonturi, pasionat de noua tehnologie, care iubea mirosul uleios al preselor. Fiul său era afacerist. Analizase fluxul profiturilor din lucrări şi le direcţionase în mai multe activităţi: import de vin, comerţ cu amănuntul, activitate editorială, fabrici de hârtie, radio comercial. Lucrul acesta îşi atinsese scopul principal de a transforma venitul în avere şi de a evita, astfel, taxele. În loc de Biblii, cărţi şi afişe, se ocupase de lichidităţi şi de profit. Cumpărase societăţi comerciale şi înfiinţase noi întreprinderi, clădind un imperiu.

Succesul continuu al afacerii originale mascase fragilitatea suprastructurii o perioadă lungă de timp. Dar când tipografia începuse să îşi piardă puterea, Hamilton descoperise că majoritatea celorlalte afaceri erau secundare, că subestimase investiţia capitală de care era nevoie pentru a le duce la maturitate şi că o parte din ele erau, intr-adevăr, pe termen foarte lung. Vânduse 49% din acţiunile fiecărei companii, apoi îşi transferase capitalul într-o societate de tip holding şi vânduse 49% din ea. Strânsese mai mulţi bani şi negociase un credit de şapte cifre, împrumutul ţinuse compania în viaţă, dar dobânda - care crescuse rapid pe perioada celor zece ani - epuizase micul profit care îi rămăsese.

Între timp, Derek Hamilton dezvoltase un ulcer.

Programul de salvare fusese inaugurat cu aproape un an în urmă. În încercarea de a diminua depăşirea contului bancar, creditul fusese restrâns, iar costurile fuseseră reduse prin orice mijloace posibile - de la anularea campaniilor de publicitate la utilizarea resturilor de suluri de hârtie pentru papetărie. Hamilton conducea acum după reguli foarte stricte, însă inflaţia şi declinul economic îl depăşiseră. Se aşteptase ca rezultatele de şase luni să arate lumii că Hamilton Holdings ieşise cu bine din criză. În schimb, demonstraseră că regresul continua.

Îşi şterse faţa cu un prosop călduţ, se stropi cu apă de colonie şi se întoarse în dormitor. Ellen se machia în faţa oglinzii, deja îmbrăcată. Întotdeauna reuşea să se îmbrace şi să se dezbrace atunci când soţul ei nu era în dormitor: îşi dădu seama că nu o mai văzuse goală de ani de zile. Se întrebă de ce. Oare se rablagise? Oare pielea ei de 55 de ani era ridată, iar carnea, odată tare, îi atârna? Oare goliciunea ar fi distrus iluzia atracţiei? Poate - dar suspecta ceva mai complicat. În timp ce îşi punea chiloţii lăbărţaţi, se gândi că era ceva legat, în mod

neclar, de felul în care îmbătrânise propriul lui corp. Ea era mereu îmbrăcată decent, drept urmare niciodată nu o dorise cu pasiune; iar ea nu fusese niciodată nevoită să arate cât de respingător îl găsea. O astfel de combinaţie între prefăcătorie şi sensibilitate ar fi fost cât se poate de tipică.

- Ce ai de gând să faci? îl întrebă ea.

Întrebarea îl prinse în cumpănă. La început crezuse că ea ştia probabil la ce se gândeşte şi că la asta se referea, apoi îşi dădu seama că reluase discuţia despre afacere. Îşi fixă bretelele, întrebându-se ce să îi răspundă.

- Nu sunt sigur, spuse în cele din urmă.

Ellen se privi în oglindă mai îndeaproape, facându-şi ceva la gene.

- Uneori mă întreb ce îţi doreşti de la viaţă.

O privi fix. Educaţia o învăţase să fie evazivă şi să nu pună niciodată întrebări personale, fiindcă seriozitatea şi emoţia stricau petrecerile şi le făceau pe doamne să leşine. Ar fi costat-o un efort considerabil să întrebe despre scopul existenţei cuiva.

Se aşeză pe marginea patului şi îi vorbi privindu-i spatele:

- Trebuie să renunţ la coniac, asta e tot.

- Sunt sigură că ştii că nu are nimic de-a face cu ceea ce bei şi mănânci.

Se dădu cu ruj, schimonosindu-şi gura ca să îl întindă uniform.

- A început în urmă cu nouă ani, iar tatăl tău a murit acum zece ani.

- Am cerneala în sânge.

Răspunsul veni ceremonios, ca o învăţătură. Pentru unul care ar fi tras cu urechea, discuţia ar fi părut dezarticulată, dar ei ştiau că are logică. Era un cod: moartea tatălui său însemna preluarea controlului afacerii; ulcerul reprezenta problemele lui legate de afacere.

Îi spuse:

- Ba nu ai cerneala în sânge. Tatăl tău o avea, dar tu nu suporţi mirosul lucrărilor vechi.

- Am moştenit o afacere puternică şi vreau să le las fiilor mei moştenire una chiar şi mai puternică. Nu asta ar trebui să facă cu viaţa lor oamenii din clasa noastră?

- Pe fiii noştri nu îi interesează ce le lăsăm. Michael îşi clădeşte propria afacere de la zero, iar Andrew nu vrea decât să vaccineze întregul continent african împotriva vărsatului de vânt.

Nu-şi putea da seama cât de serioasă era acum. Chestiile pe care şi le făcea la faţă îi făceau expresia imposibil de citit. Fără îndoială că o făcea intenţionat. Aproape tot ce făcea ea era intenţionat.

- Am o îndatorire, îi spuse el. Am peste două mii de angajaţi şi mult mai multe locuri de muncă sunt direct dependente de bunăstarea companiilor mele.

- Eu cred că ţi-ai făcut datoria. Ai menţinut firma pe o perioadă de criză - nu oricine reuşeşte asta. Ţi-ai sacrificat sănătatea pentru ea şi i-ai oferit zece ani din viaţa ta şi... Dumnezeu mai ştie ce.

Vocea îi scăzu pe finalul frazei, ca şi cum, în ultimul moment, regretă ce spusese.

- Ar trebui să îi ofer şi mândria mea? spuse el, apoi continuă să se îmbrace, făcând un nod mic şi strâns la cravată. Am transformat o mică tipografie într-una dintre primele o mie de companii mari din ţară. Afacerea mea valorează de cinci ori mai mult decât cea a tatălui meu. Eu am pus-o pe picioare şi trebuie să o fac să funcţioneze.

- E musai să te descurci mai bine decât taică-tău, pufni ea.

- E o ambiţie chiar atât de jalnică?

- Da!

Vehemenţa ei neaşteptată îl şocă.

- Ar trebui să îţi doreşti sănătate şi viaţă lungă şi... şi fericirea mea.

- Dacă societatea ar fi fost prosperă, poate că aş fi putut s-o vând. Dar aşa cum stau lucrurile, nu aş lua pe ea nici valoarea activelor. Se uită la ceas şi adăugă: Trebuie să mă duc jos.

Coborî pe scara cea mare. Pe hol domina portretul tatălui său. De cele mai multe ori, oamenii credeau că este Derek la 50 de ani. De fapt, era Jasper la 65. Telefonul de pe cuier scoase un sunet strident când trecu pe lângă el. Îl ignoră: nu răspundea la telefon dimineaţa.

Se duse în sufrageria cea mică - cea mare era rezervată pentru petreceri, care în ultima vreme erau rare. Pe masa rotundă erau întinse tacâmuri de argint. O femeie mai în vârstă, care purta un şorţ, aduse jumătate de grepfrut într-un vas de porţelan chinezesc.

- Nu astăzi, doamnă Tremlett, îi spuse el. Doar o ceaşcă de ceai, te rog.

Luă ziarul Financial Times.

Femeia ezită, apoi puse vasul în dreptul locului lui Ellen. Hamilton îşi ridică privirea.

- Ia-l de aici, te rog, spuse el nervos. Te rog să-i serveşti doamnei Hamilton micul dejun atunci când doamna Hamilton va coborî, nu înainte.

- Foarte bine, murmură doamna Tremlett, luând grepfrutul.

Când Ellen coborî, continuară discuţia de unde o lăsaseră.

- Nu cred că are importanţă dacă iei cinci milioane sau cinci sute de mii pe companie. Oricum ne-ar fi mai bine decât acum. Din moment ce nu trăim în puf, nu înţeleg ce rost are să câştigi bine.

El puse ziarul jos şi o privi - purta un costum croit la comandă, dintr-un material de culoare crem, o bluză de mătase cu imprimeu şi pantofi lucraţi manual.

Îi spuse:

- Ai o casă plăcută, cu câţiva angajaţi. Ai prieteni aici şi o viaţă

socială în oraş, dacă ai chef să profiţi de asta. În dimineaţa asta porţi haine în valoare de câteva sute de lire şi probabil nici n-o să ieşi din sat. Uneori mă întreb ce îţi doreşti tu de la viaţă.

Ellen roşi - o întâmplare rară.

- Îţi voi spune, începu ea.

Se auzi o bătaie în uşă şi un bărbat arătos intră în încăpere; purta un pardesiu şi ţinea în mână o pălărie.

- Bună dimineaţa, domnule, doamnă, spuse el. Dacă vreţi să prindem trenul de 7.45, domnule...

Hamilton spuse:

- Bine, Pritchard. Aşteaptă pe hol.

- Foarte bine, domnule. Doamnă, îmi daţi voie să vă întreb dacă veţi folosi maşina astăzi?

Hamilton se uită la Ellen, care răspunse, continuând să se uite în farfurie:

- Aşa cred... da.

Pritchard dădu din cap şi ieşi.

- Aveai de gând să îmi spui ce îţi doreşti de la viaţă, Ellen, spuse Hamilton.

- Nu cred că este un subiect pentru micul dejun, mai ales când te grăbeşti să prinzi un tren.

- Foarte bine, zise el, ridicându-se în picioare. Plimbare plăcută, adăugă apoi. Să nu mergi prea repede.

- Poftim?

- Să conduci cu grijă.

- Ah... Mă duce Pritchard, zise ea.

Se aplecă să îi sărute obrazul, dar ea se întoarse cu faţa spre el şi îl sărută pe buze. Când se retrase, faţa ei era îmbujorată. Îl prinse de braţ şi spuse:

- Te vreau, Derek.

El o privi lung.

- Vreau să ne petrecem împreună o bătrâneţe lungă şi fericită, continuă ea în grabă. Vreau să te relaxezi, să mănânci ce trebuie şi să devii din nou sănătos şi zvelt. Îl vreau pe bărbatul care a venit să mă curteze într-un Riley decapotabil şi pe cel care s-a întors din război cu medalii şi s-a căsătorit cu mine şi pe bărbatul care m-a ţinut de mână când îmi năşteam copiii. Vreau să te iubesc pe tine.

Derek rămase perplex. Nu fusese niciodată aşa cu el. Niciodată. Se simţea total incapabil să facă faţă situaţiei. Nu ştia ce să spună, ce să facă, unde să se uite.

Îi spuse:

- Trebuie să... prind trenul.

Ea îşi recăpătă calmul rapid.

- Da. Trebuie să te grăbeşti.

O mai privi o clipă, iar ea se uită în ochii lui.

- Ăăă... la revedere, îi spuse.

Ea dădu din cap, fără să rostească un cuvânt.

Derek ieşi din cameră. Pe hol îşi puse pălăria, apoi îl lăsă pe Pritchard să îi deschidă uşa de la intrare. Mercedesul albastru-închis stătea pe drumul de pietriş, strălucind în lumina soarelui. „Probabil că Pritchard o spală în fiecare dimineaţă înainte de a mă trezi, se gândi Hamilton.

„Conversaţia cu Ellen a fost cât se poate de ciudată", se gândi el apoi, în timp ce mergeau cu maşina spre gară.

Se uită pe geam la jocul razelor de soare pe frunzele deja ruginii şi revăzu în minte scenele-cheie. Vreau să te iubesc pe tine, îi spusese, cu accent pe „tine". Când vorbise despre lucrurile pe care le sacrificase pentru afacere, spusese: Şi Dumnezeu mai ştie ce.

Vreau să te iubesc pe tine, nu pe altcineva. Asta dorise să spună? Oare pierduse fidelitatea soţiei sale, la fel cum îşi pierduse sănătatea? Probabil voia doar ca el să creadă că ar putea avea o aventură. Mai degrabă ăsta era stilul lui Ellen: se ocupa de subtilităţi. Strigătele de ajutor nu îi stăteau în fire.

După rezultatele de şase luni avea nevoie de probleme casnice ca de o reuniune a creditorilor. Dar mai era ceva. Roşise când Pritchard o întrebase dacă va folosi maşina, apoi spusese în grabă: Mă duce Pritchard.

Hamilton întrebă:

- Unde o duci pe doamna Hamilton, Pritchard?

- Se duce singură, domnule. Eu îmi fac de lucru în gospodărie. Întotdeauna sunt destule de...

- Da, bine, îl întrerupse Hamilton. Nu e un studiu ergonomic. Eram doar curios.

- Domnule...

Ulcerul îl săgetă. „Ceaiul, îşi spuse. Ar trebui să beau lapte dimineaţa."

Capitolul şase

Herbert Chieseman aprinse lumina, opri alarma ceasului, dădu mai tare volumul radioului care fusese pornit toată noaptea şi apăsă pe butonul de derulare al magnetofonului; apoi se dădu jos din pat.

Puse ibricul pe foc şi se uită pe fereastra garsonierei, aşteptând ca banda de şapte ore să se deruleze de la început. Dimineaţa era limpede şi luminoasă. Soarele avea să fie mai puternic mai târziu, dar acum era răcoare. Îşi puse o pereche de pantaloni şi un pulover peste lenjeria pe care o purtase în pat şi se încălţă cu papucii de casă.

Locuinţa sa consta într-o singură cameră spaţioasă dintr-o casă victoriană din nordul Londrei, căreia îi trecuse vremea. Mobila, boilerul Ascot şi vechiul aragaz îi aparţineau proprietarei. Radioul era al lui Herbert. Chiria includea folosirea unei băi comune şi - cel mai important - utilizarea exclusivă a podului.

Radioul domina încăperea. Era un receptor VHF puternic, făcut din bucăţi pe care le alesese cu grijă din vreo şase magazine de pe Tottenham Court Road. Antena se afla pe acoperişul podului. Casetofonul, de asemenea, era lucrat manual.

Turnă ceaiul într-o ceaşcă, adăugă lapte condensat dintr-o cutie şi se aşeză la masa lui de lucru. În afară de echipamentul electronic, pe masă mai erau doar un telefon, un caiet dictando şi un pix. Deschise caietul la o pagină goală şi notă data în partea de sus, cu un scris mare şi cursiv. Apoi dădu mai încet volumul radioului şi începu să deruleze la viteză mare caseta de noaptea trecută. De fiecare dată când un sunet ascuţit indica faptul că în înregistrare era un discurs, încetinea banda cu degetul, până când putea distinge cuvintele.

„...autoturismul porneşte spre Holloway Road, în capătul de jos, pentru a da o mână de ajutor maşinii poliţiei..."

„...Ludlow Road, West Five, o anume doamnă Shaftesbury - pare a fi casnică, douăzeci şi unu...“

„...Inspectorul spune că, dacă restaurantul chinezesc este încă deschis, va lua pui prăjit cu orez şi cartofi..."

„...Holloway Road, mişcă-te, maşina poliţiei e în încurcătură..."

Herbert opri banda şi notă ceva.

„...furt raportat într-o casă de lângă Wimbledon Common, Jack..."

„...Optsprezece, mă auzi?..."

„...toate maşinile disponibile din zona Lee să ajute echipa de pompieri de pe strada Feather nr. 21..."

Herbert mai notă ceva.

„...Optsprezece, mă auzi?..."

„...Nu ştiu, dă-i o aspirină..."

„...atac cu un cuţit, nu e grav..."

„...unde dracului ai fost, Optsprezece..."

Atenţia lui Herbert rătăci către fotografia de pe poliţa de deasupra şemineului încorporat. Fotografia era măgulitoare: Hebert ştiuse asta când ea i-o oferise în urmă cu douăzeci de ani; dar acum uitase. În mod bizar, nu se mai gândea la ea aşa cum fusese cu adevărat. Când şi-o aminti, văzu în minte o femeie cu tenul perfect şi cu obraji fardaţi, pozând în faţa unei panorame şterse din studioul unui fotograf.

„...furtul unui televizor alb-negru şi spargerea unui geam..." Fusese primul în cercul lui de prieteni care „îşi pierduse soţia", aşa cum obişnuiau ei să spună. De atunci, doi sau trei dintre ei trecuseră prin aceeaşi tragedie: unul devenise un beţiv vesel, altul se căsătorise cu o văduvă. Herbert se afundase în pasiunea lui: radioul. începuse să asculte canalul de comunicare al poliţiei în timpul zilei, când nu se simţea suficient de bine ca să meargă la muncă, ceea ce se întâmpla destul de des.

„...Grey Avenue, Golders Green, atac raportat..." Într-o zi, după ce auzise poliţia discutând despre un atac la o bancă, telefonase la Evening Post. Un reporter îi mulţumise pentru informaţie şi îi ceruse numele şi adresa. Spargerea era una mare - un sfert de milion de lire -, iar povestea ajunsese pe prima pagină a ziarului Post în seara aceea. Herbert era mândru că le vânduse pontul şi spusese povestea în trei baruri în noaptea aceea. Apoi, uitase de ea. După trei luni, primise de la ziar un cec de 50 de lire sterline. Împreună cu cecul venise şi o declaraţie în care scria: „Două contribuţii în jaful de 250 000 de lire“, specificându-se data atacului.

„...las-o baltă, Charlie, dacă nu depune plângere, uită de asta..."

A doua zi, Herbert rămăsese acasă şi telefonase ziarului Post de fiecare dată când recepţionase ceva pe frecvenţa poliţiei. În după-amiaza aceea, fusese sunat de un bărbat care îi spusese că este redactorul-adjunct de ştiri şi care îi explicase exact ce voia ziarul de la oamenii ca Herbert. I se spusese să nu raporteze un atac decât dacă era folosită o armă sau dacă cineva era ucis; să nu deranjeze cu spargeri decât dacă adresa era în Belgravia, Chelsea sau Kensington; să nu raporteze jafuri decât dacă erau folosite arme sau dacă erau furate sume foarte mari de bani. „...mergeţi pe Narrow Road la numărul 23 şi aşteptaţi..." Îi venise repede ideea, fiindcă nu era prost, iar valoarea ştirilor de la Post era departe de a fi subtilă. Curând îşi dăduse seama că în zilele în care chipurile era bolnav, câştiga un pic mai mult decât în cele în care mergea la serviciu. Ba mai mult, prefera să asculte radioul în loc să facă cutii pentru aparate de fotografiat. Aşa că îşi dăduse demisia şi devenise, după cum îl numea ziarul, un spion.

„...ar fi bine să îmi dai prezentarea aia acum..."

După ce trecuseră câteva săptămâni de când începuse să lucreze cu

normă întreagă la radio, redactorul-adjunct de ştiri venise la el acasă ca să discute cu el - asta fusese înainte să se mute în garsonieră. Ziaristul îi spusese că activitatea sa era foarte utilă pentru ziar şi îl întrebase dacă i-ar plăcea să lucreze exclusiv pentru ei. Asta însemna ca Herbert să trimită informaţii prin telefon doar la Post, nu şi altor ziare. Dar avea să obţină un onorariu săptămânal pentru a compensa pierderea venitului. Herbert nu îi spusese că nu sunase niciodată la alte ziare. Acceptase oferta cu amabilitate.

„...păstrează-ţi calmul şi îţi vom trimite ajutoare în câteva minute..."

De-a lungul anilor, îşi îmbunătăţise atât echipamentul, cât şi înţelegerea în ceea ce priveşte dorinţele ziarului. Învăţase că dimineaţa devreme erau recunoscători pentru aproape orice, dar pe măsură ce ziua trecea, deveneau mai selectivi, până când, în jur de ora trei după-amiaza, nu-i mai interesa nimic în afară de crimele de pe stradă sau jafurile violente, la scară largă. De asemenea, descoperise că ziarul, ca şi poliţia, era mult mai puţin interesat de uciderea unei persoane de culoare, într-o zonă locuită de cei de culoare. Lui Herbert i se părea un lucru destul de înţelept, din moment ce el, ca cititor al ziarului Evening Post, nu era prea interesat de ce îşi făceau negrii unul altuia în cartierele lor din Londra; şi presupusese, în mod corect, că motivul pentru care Post nu era interesat era, pur şi simplu, faptul că oamenii ca Herbert, care cumpărau ziarul, nu erau interesaţi. Şi învăţase să citească printre rânduri jargonul poliţiei: ştia când era vorba despre un atac mărunt sau despre o plângere domestică; sesiza nota de urgenţă în vocea sergentului din centrul de informare, atunci când cererea de ajutor era disperată; descoperise cum să se deconecteze când se hotărau să citească pe post listele lungi de numere de maşini furate.

Din difuzorul cel mare se auzi sunetul grăbit al ceasului cu alarmă şi închise casetofonul. Dădu mai tare volumul radioului, apoi formă numărul ziarului Post. Sorbi din ceai, aşteptând să i se răspundă.

- Post, ’neaţa.

Era vocea unui bărbat.

- La dactilografi, vă rog, spuse Herbert.

Urmă încă o pauză.

- Am înţeles.

- Alo. Chieseman aici, sincronizare la 7.59.

Pe fundal se auzea ţăcănitul unor maşini de scris.

- Bună, Bertie. Se aude ceva?

- Se pare că a fost o noapte liniştită, spuse Herbert.

Ora 8 a.m.

Capitolul şapte

Tony Cox stătea într-o cabină telefonică din colţul străzii Quill, din cartierul Bethnal Green, cu receptorul la ureche. Transpira în haina sa călduroasă cu guler de catifea. În mână ţinea capătul unui lanţ ataşat de zgarda câinelui de afară. Şi câinele transpira.

I se răspunse la capătul celălalt al firului, iar Tony introduse o monedă.

O voce spuse: „Da?“, cu tonul cuiva care nu este chiar obişnuit cu telefoanele de modă nouă.

Tony vorbi tăios:

- A venit ziua. Adună-te.

Apoi închise fără să îşi dea numele sau să aştepte vreun răspuns.

Merse cu paşi mari pe trotuarul îngust, trăgând câinele după el. Era un boxer cu pedigri, tuns, cu un trup puternic, iar Tony trebuia să smucească continuu lanţul ca să îl facă să ţină pasul. Câinele era puternic, însă stăpânul său era mult mai puternic.

Uşile vechii case cu terasă dădeau direct în stradă. Tony se opri la cea în faţa căreia era parcat Rolls-Royce-ul gri. O împinse şi o deschise. Nu era niciodată încuiată, fiindcă locatarii nu se temeau deloc de hoţi.

În căsuţă se simţea miros de mâncare. Trăgând câinele după el, Tony intră în bucătărie şi se aşeză pe un scaun. Scoase zgarda câinelui şi îl trimise la plimbare, dându-i o palmă zdravănă pe fund. Se ridică apoi în picioare şi îşi scoase haina.

Pe aragaz stătea la încălzit un ceainic, iar pe o bucată de hârtie de copt era nişte şuncă feliată. Tony deschise un sertar şi scoase un cuţit de bucătărie cu o lamă de 25 de centimetri. Verifică tăişul cu degetul mare, hotărî că trebuie ascuţit şi ieşi apoi în curte.

În şopronul cu un versant era o piatră de polizor. Tony se aşeză lângă ea pe un taburet de lemn şi acţionă pedala, aşa cum văzuse la tatăl său cu ani în urmă. Faptul că aborda lucrurile ca şi el îl făcea pe Tony să se simtă bine. Şi-l imagină: un bărbat înalt, frumos, cu părul ondulat şi ochi strălucitori, care facea scântei cu polizorul, în timp ce copiii lui râdeau în hohote. Fusese proprietar de tarabă într-un târg şi vindea porţelanuri şi oale, făcându-şi reclamă la marfă cu vocea lui puternică şi răsunătoare. Obişnuia să se dea în spectacol prefacându-se că îl bate la cap pe băcanul de lângă el, căruia îi striga: „Poftim, eu tocmai am vândut un vas pentru jumătate de liră. Tu câţi cartofi ai vândut ca să iei zece şilingi?" Observa o femeie străină de la o distanţă de câţiva metri şi îşi folosea înfăţişarea plăcută fără pic de ruşine. „Fii atentă ce-ţi spun, dragă" - îi zicea asta unei femei de vârstă mijlocie

care purta o plasă pentru păr - „nu prea avem parte de multe fete tinere şi frumoase în partea asta a pieţei, aşa că o să îţi vând asta la reducere şi voi spera că te vei întoarce. Uită-te la ea: fund de cupru solid, dacă îmi scuzi exprimarea, şi e ultima; am făcut profit cu restul, aşa că o poţi avea pentru două lire, jumătate din cât am plătit eu pentru ea, doar fiindcă ai făcut inima unui bătrân să bată mai tare. Şi ia-o repede, până nu mă răzgândesc."

Tony fusese şocat de repeziciunea cu care se schimbase bătrânul după ce rămăsese cu un singur plămân. Părul îi albise, obrajii i se adânciseră între oase, iar vocea plăcută îi devenise ascuţită şi smiorcăită. Şopronul i-ar fi aparţinut lui Tony de drept, dar el avea deja propriile surse de venit, aşa că i-l lăsase tânărului Harry, fratele său mut, care se căsătorise cu o fată frumoasă din Whitechapel, care avusese răbdarea să înveţe să vorbească prin gesturi. Fusese nevoie de curaj pentru ca un mut să conducă o tarabă din piaţă, scriind pe o tablă atunci când trebuia să vorbească cu clienţii şi ţinând în buzunar o carte poştală pe care era scris citeţ „mulţumesc", cu litere mari, pe care o scotea de câte ori facea o vânzare. Dar se descurca bine, iar Tony îi împrumutase bani ca să se mute într-un magazin decent şi să angajeze un manager - el făcuse şi din asta un succes. Curajul era o trăsătură de familie.

Cuţitul de bucătărie era destul de ascuţit. Îl testă şi se tăie la degetul mare. Se întoarse în bucătărie sugându-şi degetul.

Mama lui era acolo. Lillian Cox era scundă şi un pic supraponderală - fiul ei moştenise tendinţa formelor durdulii, dar nu şi statura mică - şi avea mult mai multă energie decât o femeie obişnuită de 63 de ani.

Îi spuse:

- Îţi fac un pic de pâine prăjită.

- Minunat.

Puse cuţitul jos şi găsi un pansament.

- Să ai grijă cu cuţitul acela, l-am ascuţit cam tare.

Făcuse caz de tăietura lui, obligându-1 să-şi ţină degetul sub jetul de apă rece de la robinet şi să numere până la o sută, apoi îl dădu cu cremă antiseptică şi îl legă cu tifon, iar în cele din urmă îi prinse un bandaj cu un ac de siguranţă. El rămase nemişcat şi o lăsase să facă ce voia.

Îi spuse:

- Ei, dar eşti băiat de treabă că îmi ascuţi cuţitele. În orice caz, unde ai fost atât de devreme?

- Am plimbat câinele în parc. Şi a trebuit să sun pe cineva.

Femeia scoase un sunet de dezgust.

- Dar telefonul din salon ce-o fi având?

El se aplecă deasupra aragazului ca să miroasă şunca pe care

mama lui o prăjea.

- Ştii cum e, mamă. Poliţia îl ascultă pe ăla.

- Du-te înăuntru şi toarnă ceaiul, atunci, îi spuse ea, punându-i ceainicul în mână.

Tony duse ceainicul în sufragerie şi îl puse pe o rogojină. Pe masa pătrată erau întinse o pânză brodată, tacâmuri pentru două persoane, sare şi piper şi câteva sticle cu sos.

Tony se aşeză pe locul cel mai apropiat de şemineu, unde obişnuia să stea bătrânul. De acolo se întinse spre bufet şi scoase două ceşti şi două farfurioare. Şi-l imagină din nou pe bătrân, supraveghind mesele cu podul palmei şi cu multe ocări. „Jos labele!“ - ar fi lătrat el dacă îşi puneau coatele pe masă. Singurul lucru pe care Tony îl simţea împotriva lui era felul în care se purta cu mama sa. Fiind atât de bine făcut şi aşa mai departe, avea succes la femei şi câteodată îşi cheltuia banii cumpărându-le gin, în loc să îi aducă acasă. Pe vremea aceea, Tony şi fratele lui mergeau în piaţa Smithfield şi furau jumări de sub mese, ca să le vândă la fabrica de săpun pentru câţiva gologani. Şi nu făcuse armata - dar, până la urmă, o mulţime de pierde-vară se fofilaseră pe vremea războiului.

- Ce ai de gând să faci - te culci la loc sau torni ceaiul ăla?

Lillian puse o farfurie în dreptul lui Tony şi se aşeză în faţa lui.

- Lasă că-1 torn eu acum.

Tony îşi luă tacâmurile, ţinând cuţitul ca pe un creion, şi începu să mănânce. Cârnaţi, două ouă ochiuri, o mâncare de roşii la conservă şi câteva felii de pâine prăjită. Luă o înghiţitură, apoi se întinse după sosul brun. Îi era foame după efortul din dimineaţa aceea.

Mama îi dădu ceaiul şi îi spuse:

- Nu ştiu, nouă nu ne-a fost niciodată frică să folosim telefonul pe vremea când trăia tatăl tău, Dumnezeu să-l ierte. Avea grijă să se ferească de poliţie.

Tony ştia că nu avuseseră telefon pe vremea tatălui său, dar o lăsă aşa. Îi spuse:

- Da. A avut grijă, a murit sărăntoc.

- Dar cinstit.

- Oare?

- Ştii al dracului de bine că da şi să nu te mai aud că zici altceva.

- Nu-mi place când înjuri, mamă.

- N-ar trebui să mă provoci.

Tony mâncă în tăcere şi termină repede. Îşi goli ceaşca de ceai şi începu să desfacă un trabuc.

Mama lui îi luă ceaşca.

- Mai vrei ceai?

El se uită la ceas.

- Nu, mulţumesc. Am câteva chestii de făcut.

Îşi aprinse apoi trabucul şi se ridică în picioare.

- M-a înzdrăvenit straşnic acest mic dejun.

Mama lui miji ochii.

- Ai vreo combinaţie?

Asta îl enervă. Suflă fumul în aer şi zise:

- Cine vrea să ştie?

- E viaţa ta, n-ai decât! Ne vedem mai târziu. Vezi să ai grijă.

O mai privi o clipă. Deşi cedase în faţa lui, era o femeie puternică. De când se dusese bătrânul, ea condusese familia: repara căsnicii, împrumuta de la un fiu ca să îi dea altuia şi oferea sfaturi, folosindu-şi dezacordul ca pe o pedeapsă puternică. Rezistase tuturor eforturilor de a o muta din Quill Street într-o căsuţă drăguţă din Bournemouth, bănuind - pe bună dreptate - că vechea sa casă şi amintirile din aceasta erau un simbol puternic al autorităţii ei. Pe vremuri, nasul ei proeminent şi bărbia ascuţită aveau o aroganţă maiestuoasă; acum era regală, dar resemnată, ca un monarh abdicat - ştiind că fusese înţeleaptă să elibereze frâiele puterii, dar în acelaşi timp regretând că o făcuse. Tony îşi dădu seama că acesta era motivul pentru care avea nevoie de el: acum el era rege, iar faptul că locuia cu ea o ţinea aproape de tron. O iubea fiindcă avea nevoie de el. Nimeni altcineva nu avea nevoie de el.

Mama se ridică în picioare.

- Aşadar, pleci?

- Da.

Îşi dădu seama că se pierduse în gânduri. Îi cuprinse umerii cu braţul şi o îmbrăţişă scurt.

Nu o săruta niciodată.

- Pa, mamă.

Îşi luă apoi haina, mângâie câinele şi ieşi din casă.

Interiorul Rollsului se încinsese. Înainte de a se instala în scaunul de piele şi de a porni, apăsă butonul care lăsa în jos fereastra.

Se mândrea cu maşina lui în timp ce se furişa pe străzile înguste din East End. Luxul ei neruşinat, în contrast cu străzile jalnice şi cu vechile case lipsite de demnitate, spunea povestea vieţii lui Tony Cox. Oamenii se uitau la ea - casnicele, vânzătorii de ziare, muncitorii, puşlamalele - şi îşi spuneau: „Ia uite la Tony Cox. S-a descurcat bine“.

Aruncă scrumul de la trabuc pe fereastra deschisă. Într-adevăr, se descurcase. Îşi cumpărase prima maşină cu şase lire, pe când avea 16 ani. Certificatul în alb de la Ministerul Transporturilor îl costase 30 de şilingi pe piaţa neagră. Îl completase şi vânduse apoi maşina cu opt lire sterline.

În scurt timp avea un centru de desfacere a automobilelor de ocazie, pe care îl transformase treptat într-o afacere legală. Apoi o vânduse, cu adaos, pentru 5 000 de lire sterline şi se băgase în afaceri

necurate.

Folosise cele 5 000 de lire ca să-şi deschidă un cont în bancă, dând ca referinţă numele bărbatului care cumpărase lotul de maşini. Îi spusese managerului băncii numele său real, dar îi dăduse o adresă falsă - aceeaşi adresă falsă pe care i-o dăduse şi cumpărătorului afacerii cu maşini.

Luase un depozit în leasing, plătind chiria pe trei luni în avans. Cumpărase cantităţi mici de echipamente radio, de televiziune şi hi-fi de la producători, pe care le revânduse magazinelor din Londra. Le plătise furnizorilor exact la timp, iar contul său bancar fusese activat.

În câteva luni, înregistrase o pierdere mică, dar câştigase reputaţia de solvabilitate. În acel moment făcuse o serie de comenzi foarte mari. Micii producători cărora le plătise prompt câteva facturi de câte 500 de lire sterline fiecare fuseseră bucuroşi să îi ofere mărfuri în valoare de trei sau patru mii de lire, în aceleaşi condiţii de creditare: părea să devină un client bun.

Cu un depozit plin de echipamente electronice scumpe, pentru care nu plătise nimic, organizase o licitaţie. Patefoane, televizoare color, ceasuri digitale, casetofoane, amplificatoare şi radiouri fuseseră vândute la preţuri imbatabile, uneori atât de mici, încât ajungeau la jumătate faţă de valoarea lor cu amănuntul. În două zile depozitul era gol, iar Tony Cox avea trei mii de lire sterline în numerar, în două valize. Încuiase magazia şi plecase acasă.

Amintindu-şi, îl trecu un fior, în timp ce stătea pe scaunul din faţă al maşinii călduroase. Nu îşi va mai asuma niciodată riscuri de genul acela. Dacă ar fi aflat de vânzare vreunul dintre furnizori? Dacă managerul băncii l-ar fi văzut pe Tony intr-un bar câteva zile mai târziu?

Încă făcea fraudă din când în când, dar în prezent folosea oameni de la conducere, care plecau în vacanţe lungi în Spania de îndată ce cădea securea. Şi nimeni nu-i văzuse faţa lui Tony.

Cu toate acestea, interesele sale în afaceri se diversificaseră. Deţinea proprietăţi în centrul Londrei, pe care le închiria tinerelor doamne la preţuri extrem de ridicate, conducea cluburi de noapte, ba chiar impresaria câteva formaţii pop. O parte dintre proiectele lui erau legale, o parte - penale; unele erau un amestec, iar altele la limita confuză dintre cele două, unde legea nu este sigură de ea însăşi, însă afaceriştii respectabili cu reputaţii care te-ar pune pe gânduri se tem să o încalce.

Desigur, poliţia îl cunoştea. Erau atât de mulţi ciripitori care raportau despre ce se întâmpla în zilele acelea, încât nimeni nu putea deveni un nemernic respectabil fară ca numele său să nu ajungă într-un dosar de la Scotland Yard. Însă problema era obţinerea dovezilor, mai ales că existau câţiva detectivi care erau gata să îl avertizeze pe

Tony înainte de o razie.

Banii pe care îi cheltuia în direcţia aceea nu erau niciodată împărţiţi cu zgârcenie. În fiecare lună august, trei sau patru familii de poliţişti se aflau în Benidorm, pe banii lui Tony.

Nu că ar fi avut încredere în ei. Erau utili, însă toţi îşi spuneau că într-o zi aveau să îşi plătească datoria de loialitate, denunţându-l. Un sticlete necinstit era, până la urmă, tot un sticlete. Aşadar, toate tranzacţiile aveau loc în numerar; nu erau ţinute registre decât în mintea lui Tony; toate treburile erau făcute de tovarăşii lui, prin indicaţii verbale.

Devenise cu timpul din ce în ce mai precaut, comportându-se pur şi simplu ca un bancher. Un proiectant obţinea informaţii interne şi punea la cale un plan; apoi recruta un răufăcător ca să organizeze echipamentul şi mâna de lucru. Cei doi veneau apoi la Tony şi îi spuneau planul. Dacă lui îi plăcea, le împrumuta bani pentru şpăgi, arme, autoturisme, explozibili şi orice altceva ar fi avut nevoie. După ce îşi făceau treaba, îi dădeau înapoi împrumutul de cinci sau şase ori, din câştiguri.

Spargerea zilei de astăzi nu era atât de simplă. Pentru aceasta, era atât proiectant, cât şi bancher, iar asta însemna că trebuia să fie deosebit de grijuliu.

Opri maşina pe o stradă lăturalnică şi coborî. Casele erau aici mai mari - fuseseră construite pentru maiştri şi meşteşugari, în loc de docheri şi muncitori -, dar nu erau mai solide decât magherniţele din Quill Street. Faţadele de beton crăpau, ramele de lemn ale ferestrelor erau putrede, iar grădinile din faţa casei erau mai mici decât portbagajul maşinii lui Tony. Doar aproximativ jumătate dintre ele erau locuite: restul erau depozite, birouri sau magazine.

Pe uşa la care bătu Tony era scris „Biliard şi Snooker“, iar cea mai mare parte din „şi“ lipsea. I se deschise imediat şi intră.

Dădu mâna cu Walter Burden, apoi îl urmă sus, pe scări. Un accident rutier îl lăsase pe Walter bâlbâit şi şchiopătând, destituindu-l din slujba lui de docher. Tony îi oferise funcţia de manager al sălii de biliard, ştiind că gestul - care nu-l costase nimic pe Tony - va fi răsplătit cu un respect sporit printre locuitorii din East End şi cu un devotament veşnic din partea lui Walter.

- Vrei o ceaşcă de ceai, Tony? îl întrebă Walter.

- Nu, mulţumesc, Walter, tocmai am luat micul dejun.

Cu un aer de proprietar, aruncă o privire spre sala de la primul etaj. Mesele erau acoperite, podeaua de linoleum era măturată şi tacurile aşezate ordonat.

- Menţii bine locul.

- Nu-mi fac decât treaba, Tone. Tu ai avut grijă de mine, înţelegi...

- Da.

Cox se duse la fereastră şi se uită în jos, pe stradă. Un Morris 110 de culoare albastră era parcat câţiva metri mai încolo, pe partea cealaltă a drumului. În el erau două persoane. Tony se simţi neobişnuit de satisfăcut: avusese dreptate să îşi ia această măsură de precauţie.

- Unde este telefonul, Walter?

- În birou.

Walter deschise o uşă, îl introduse pe Tony înăuntru, apoi o închise, rămânând afară. Biroul era îngrijit şi curat. Tony se aşeză la masă şi formă un număr.

- Da? răspunse o voce.

- Vino să mă iei, spuse Tony.

- În cinci minute.

Tony închise telefonul. Trabucul i se stinsese. Când lucrurile îl nelinişteau, îşi lăsa ţigara să se stingă. O reaprinse cu o brichetă Dunhill de aur, apoi ieşi din încăpere.

Se duse din nou la fereastră.

- Bine, prietene, eu am plecat, îi spuse el lui Walter. Dacă îi dă prin cap vreunuia din tinerii poliţişti din maşina albastră să bată la uşă, nu îi răspunde. O să lipsesc cam jumătate de oră.

- Nu-ţi face g-griji. Te poţi baza pe mine, ştii asta, dădu Walter din cap, ca o pasăre.

- Da, ştiu.

Tony atinse scurt umărul bătrânului, apoi se duse în spatele sălii. Deschise uşa şi ieşi în grabă pe scara de incendiu.

Îşi croi drum printre un cărucior ruginit pentru copii, o saltea udă şi trei cincimi dintr-o maşină veche. Buruienile încolţeau cu încăpăţânare din betonul crăpat al curţii. O pisică murdară îi tăie calea. Pantofii lui italieneşti se murdăriseră.

O poartă ducea din curte către o străduţă îngustă. Tony merse până la capătul acesteia. Când ajunse acolo, un Fiat mic şi roşu, în care se aflau trei bărbaţi, trase la marginea trotuarului. Tony urcă şi se aşeză pe locul liber din spate. Maşina porni imediat.

Şoferul era Jacko, asistentul lui Tony. Lângă Jacko era Willie Surdu', care ştia acum mai multe despre explozibili decât în urmă cu 20 de ani, când îşi pierduse timpanul stâng. În spate cu Tony mai era Peter „Jesse“ James, ale cărui două obsesii erau armele de foc şi fetele cu fundul mare. Erau oameni de treabă, toţi membri permanenţi ai găştii lui Tony.

Tony spuse:

- Ce mai face băiatul tău, Willie?

Willie Surdu' se întoarse cu urechea cea bună spre Tony.

- Poftim?

- Am întrebat ce face tânărul Billy.

- Face 18 ani astăzi, spuse Willie. E la fel, Tone. N-o să fie niciodată în stare să îşi poarte de grijă. Asistentul social ne-a spus să ne gândim să-l băgăm într-un cămin.

Tony ţâţâi din buze, cu compasiune. Încercase din răsputeri să fie generos cu fiul redus la minte al lui Willie Surdu' - bolile mintale îl înspăimântau.

- Nu vrei să faci asta.

- I-am zis lu' nevastă-mea: ce ştie un asistent social? Asta e o fetişcană de aproape 20 de ani. A fost la colegiu. Cu toate astea, nu se străduieşte prea tare, spuse Willie.

Jacko interveni nerăbdător:

- Suntem gata, Tony. Băieţii sunt acolo, maşinile sunt pregătite.

- Perfect.

Tony se uită la Jesse James.

- Arme?

- Avem vreo două puşti şi un Uzi.

- Un ce?

Jesse rânji mândru.

- E un pistol automat de nouă milimetri. Din Israel.

- Las-o baltă! mormăi Tony.

- Am ajuns, spuse Jacko.

Tony scoase din buzunar o şapcă de stofa şi şi-o puse pe cap.

- I-ai pus pe băieţi înăuntru, nu?

- Da, spuse Jacko.

- Nu mă deranjează să ştie că e afacerea lui Tony Cox, dar nu vreau să poată spune că m-au văzut.

- Ştiu.

Automobilul opri într-un cimitir de maşini. Era o curte remarcabil de îngrijită. Carcasele maşinilor erau adunate pe trei niveluri, în rânduri ordonate, iar părţile componente erau aranjate cu grijă în apropiere: stive de cauciucuri, o piramidă de planetare, un cub de blocuri motoare. Lângă poarta de acces erau o macara şi un transportor auto lung. Mai departe, lângă echipamentele grele de tăiere pe bază de oxiacetilenă, era o furgonetă Ford albastră, cu roţi duble pe spate.

Maşina se opri şi Tony coborî. Era mulţumit. Îi plăceau lucrurile îngrijite. Ceilalţi trei îl înconjurară, aşteptând ca el să facă ceva. Jacko îşi aprinse o ţigară.

- Ai rezolvat cu proprietarul curţii? întrebă Tony.

Jacko dădu din cap aprobator.

- A avut grijă ca macaraua, transportorul şi echipamentul de tăiere să fie aici. Dar nu ştie pentru ce sunt şi l-am legat, doar de dragul aparenţelor.

Începu să tuşească. Tony îi luă ţigara din gură şi o aruncă în noroi.

- Chestiile astea te fac să tuşeşti, îi spuse, apoi scoase un trabuc din buzunar. Fumează asta şi ai să mori bătrân.

Tony se duse înapoi la poartă, iar cei trei bărbaţi îl urmară. Păşi cu mare grijă spre macara, printre gropile şi porţiunile mocirloase, pe lângă o stivă de mii de baterii de maşină, printre mormane de arbori de transmisie şi cutii de viteze. Era un model micuţ, pe şenile, capabil să ridice o maşină, o furgonetă sau un camion uşor. îşi deschide nasturii pardesiului şi urcă pe scară, în cabina înaltă.

Se aşeză pe locul mecanicului. Ferestrele rotunde îi permiteau să vadă toată curtea. Era în plan triunghiular - pe o parte se afla un viaduct de cale ferată, cu arcadele sale de cărămidă, completate de magazii. Un perete înalt pe partea învecinată separa curtea de un loc de joacă şi de o zonă demolată. Drumul trecea prin faţa curţii, curbându-se uşor, urmând cotitura râului la câţiva metri distanţă. Era un drum larg, dar puţin folosit.

În adăpostul viaductului se afla o colibă făcută din uşi vechi de lemn, care sprijineau un acoperiş din carton asfaltat. Bărbaţii erau acolo, ghemuiţi în jurul unui foc electric, bând ceai şi fumând nervoşi.

Totul era în regulă. Instinctul îi spuse lui Tony că planul va funcţiona şi simţi cum îi creşte inima de încântare. Coborî apoi din macara.

Îşi păstră intenţionat un ton jos, calm şi degajat.

- Furgonetă asta nu o ia mereu pe acelaşi traseu. Sunt o mulţime de drumuri din oraş către Loughton. Dar locul ăsta e pe majoritatea traseelor, nu-i aşa? Trebuie să treacă pe aici, dacă nu vor să meargă prin Birmingham sau prin Watfor. Bineînţeles, din când în când o mai iau şi pe drumuri proaste. Astăzi ar putea fi una dintre zilele alea. Aşa că, dacă nu ne iese, daţi-le băieţilor un bonus şi trimiteţi-i acasă până data viitoare.

Jacko spuse:

- Ştiu cu toţii cum stau lucrurile.

- Bun. Altceva?

Cei trei bărbaţi tăcură. Tony le dădu instrucţiunile finale:

- Toată lumea poartă mască. Toată lumea poartă mănuşi. Nimeni nu vorbeşte.

Se uită la fiecare bărbat în parte, aşteptând confirmarea. Apoi spuse:

- Ok, duceţi-mă înapoi.

Nu scoaseră niciun cuvânt în timp ce Fiatul roşu se strecura pe străduţele mici, către aleea din spatele sălii de biliard.

Tony coborî din maşină, apoi se aplecă peste uşa din faţă şi vorbi prin fereastra deschisă.

- E un plan bun şi, dacă faceţi ce trebuie, va funcţiona. Sunt câteva dedesubturi pe care nu le cunoaşteţi - măsurile de protecţie, oamenii

din interior... Păstraţi-vă calmul, faceţi-vă treaba şi o scoatem la capăt.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

- Şi nu împuşcaţi pe nimeni cu pistolul ăla nenorocit, pentru numele lui Dumnezeu!

Merse pe alee şi intră în sala de biliard pe uşa din spate. Walter juca biliard la una dintre mese. Când auzi uşa, se indreptă.

- Toate bune, Tone?

Tony se duse la fereastră.

- Tovarăşu' nu s-a clintit?

Morrisul albastru era în acelaşi loc.

- Nu. Au fumat ca turcii.

Ce noroc, se gândi Tony, că poliţia nu avea oameni suficienţi ca să îl urmărească noaptea la fel de bine ca ziua. Supravegherea de la nouă la cinci era destul de utilă, fiindcă îi permitea să îşi stabilească alibiuri fără să îşi restricţioneze grav activităţile. Într-una dintre zilele acelea aveau să înceapă să îl urmărească 24 de ore din 24. Dar avea să primească o grămadă de avertismente.

Walter arătă spre o masă cu degetul mare şi spuse:

- Ce zici de-o pauză?

- Nu, spuse Tony plecând de lângă fereastră. Am o zi plină.

Coborî scările, iar Walter îl urmă şchiopătând.

- Pa, pa, Walter, îi spuse în timp ce ieşea în stradă.

- Pe curând, Tony, spuse Walter. Dumnezeu să te binecuvânteze, băiete.

Capitolul opt

Redacţia reveni la viaţă dintr-odată. La ora opt fusese liniştită ca o morgă, tăcerea fiind întreruptă doar de sunete inerte, cum ar fi ţăcănitul teleimprimatorului sau foşnitul ziarului pe care îl citea Cole. Acum, trei dactilografi băteau în taste, un stagiar fluiera o melodie pop, iar un fotograf care purta o haină de piele se contrazicea cu un redactor în privinţa unui meci de fotbal. Reporterii se perindau pretutindeni. Cei mai mulţi dintre ei aveau o rutină de dis-de-dimineaţă, observase Cole: unul cumpăra ceai, altul îşi aprindea o ţigară, altul se uita la pagina trei a ziarului Sun ca să admire fotografia nud - fiecare folosindu-se de obişnuitul imbold cu care îşi începea ziua.

Cole credea în metoda de a-i lăsa pe oameni să stea câteva minute înainte de a începe lucrul: astfel se crea o atmosferă de ordine şi calm. Editorul de ştiri, Cliff Poulson, avea o abordare diferită. Lui Poulson, cu ochii săi verzi ca de broască şi cu accentul de Yorkshire, îi plăcea să spună: „Nu-ţi scoate haina, tinere". Plăcerea lui de a lua decizii rapide, graba lui continuă şi aerul său fragil de bonomie creau o atmosferă frenetică. Poulson era obsedat de viteză. Cole nu credea că vreo poveste ratase vreodată ediţia din cauză că cineva se oprise un minut ca să se gândească la ea.

Kevin Hart era deja de cinci minute acolo. Citea ziarul Mirror, cocoţat într-un şold pe marginea unui birou, cu pantalonii costumului său în dungi căzându-i cu eleganţă pe picior.

Cole strigă la el.

- Kevin, sună la Yard, te rog.

Tânărul luă un telefon.

Informaţiile de la Bertie Chieseman erau pe biroul lui: un teanc gros de pagini scrise. Cole privi în jur. Majoritatea reporterilor erau acolo - era timpul să îi pună la treabă. Răsfoi informaţiile, pe câteva le înfipse într-o ţepuşă de metal, iar pe celelalte le oferi reporterilor, împreună cu scurte instrucţiuni: „Anna, o maşină de poliţie a intrat în bucluc pe Holloway Road - sună la cea mai apropiată puşcărie şi află despre ce a fost vorba. Dacă e vorba de beţivi, las-o baltă. Joe, incendiul din East End - verifică la pompieri. Un jaf în Chelsea, Philip. Caută adresa în registrul lui Kelly, în caz că locuieşte vreo celebritate acolo. Barney - poliţia a urmărit şi a arestat un irlandez după ce spart o casă din Queenstown Street, Camden. Sună la Yard şi întreabă-i dacă are vreo legătură cu Armata Republicană Irlandeză".

Un telefon de interior sună şi Cole ridică receptorul.

- Arthur Cole.

- Ce ai pentru mine, Arthur?
Cole recunoscu vocea editorului de imagine.
- În momentul de faţă se pare că senzaţia va fi votul de aseară de la Camera Comunelor, îi spuse.
- Dar s-a transmis ieri la televizor!
- M-ai sunat ca să îmi pui întrebări sau să îmi spui lucruri?
- Presupun că ar fi bine să trimit pe cineva pe strada Downing pentru o fotografie de astăzi a prim-ministrului. Altceva?
- Nimic din ce nu a apărut deja în ziarele de dimineaţă.
- Mulţumesc, Arthur.
Cole închise. Nu era suficient să se bazeze pe o poveste de ieri. Făcea tot posibilul să o actualizeze - doi reporteri dădeau telefoane ca să afle reacţii. Dădeau de parlamentari neimportanţi pe care să îi tragă de limbă, dar de niciun ministru.
Un reporter între două vârste, cu o pipă, strigă:
- Tocmai a sunat doamna Poulson. Cliff nu vine astăzi. Are diareea călătorului.
Cole oftă.
- Cum a luat aşa ceva în Orpington?
- A mâncat curry la cină.
- Ok.
Era o mişcare inteligentă, se gândi Cole. Părea să fie cea mai plictisitoare zi din lună pentru ştiri, iar Poulson era acasă, bolnav. Având în vedere că editorul de ştiri adjunct se afla în vacanţă, Cole era pe cont propriu.
Kevin Hart se apropie de birou.
- Nimic de la Yard, spuse. A fost linişte toată noaptea.
Cole ridică ochii. Hart avea în jur de 23 de ani şi era foarte înalt, cu un păr blond şi buclat pe care îl purta lung.
Cole îşi înăbuşi o criză de nervi.
- E ridicol, spuse. Scotland Yard nu are niciodată o noapte complet liniştită. Ce se întâmplă cu biroul ăla de presă?
- Ar trebui să facem o ştire: „Prima noapte din Londra fără infracţiuni, dintr-o mie de ani“, spuse Hart zâmbind.
Neseriozitatea lui îl enervă pe Cole.
- Să nu te mulţumeşti niciodată cu genul acesta de răspuns de la serviciul de poliţie, îi spuse el rece.
Hart roşi. Se simţea jenat să i se ţină morală ca unui reporter lipsit de experienţă.
- Să-i mai sun o dată?
- Nu, spuse Cole, văzând că s-a făcut înţeles. Vreau să redactezi o ştire. Ai auzit de noul teren petrolifer din Marea Nordului?
Hart dădu din cap aprobator.
- Se numeşte Shield, zise el.

- Da. Mai târziu, ministrul energiei va anunţa cine a obţinut autorizaţia de a-l dezvolta. Scrie un articol pe care să îl circulăm până vom primi anunţul. Context: ce va însemna autorizaţia pentru cei care fac oferte, modul în care decide ministrul. În după-amiaza asta putem lansa articolul tău şi vom lăsa un spaţiu gol în ziar pentru ştirile adevărate.

- Ok.

Hart se îndepărtă şi se duse spre bibliotecă. Ştia că i se dăduse o sarcină idioată, ca un fel de pedeapsă, dar suportase consecinţele cu eleganţă, se gândi Cole. Pentru o clipă privi lung în urma băiatului. Îl călcase pe nervi, cu părul lui lung şi cu costumele sale. Avea cam prea multă încredere în sine - dar, dacă stăteai să te gândeşti, reporterii aveau nevoie de o grămadă de tupeu.

Cole se ridică în picioare şi se duse la masa redactorilor. Redactorul-şef adjunct avea în faţa lui ştirea de la agenţia de presă despre aprobarea proiectului de lege privind industria şi chestiile noi pe care le improvizaseră reporterii lui Cole.

Cole privi peste umăr lui. Pe un carneţel scrisese:

PARLAMENTARII REBELI AU SPUS: „ALĂTURAŢI-VĂ ELIBERĂRII".

Bărbatul se scărpină în barbă şi ridică ochii.

- Ce părere ai?

- Pare a fi o poveste despre mişcarea de eliberare a femeilor, spuse Cole. O detest.

- Şi eu la fel.

Redactorul rupse foaia din carneţel, o mototoli şi o aruncă intr-un coş de gunoi metalic.

- Ce mai e nou?

- Nimic. N-am făcut altceva decât să distribui informaţiile. Bărbatul cu barbă dădu din cap aprobator şi se uită din reflex la ceasul agăţat pe peretele din faţă.

- Să sperăm că vom face rost de ceva decent pentru a doua. Cole se aplecă peste el şi scrise în carneţel:

PARLAMENTARII REBELI AU SPUS „ALĂTURAŢI-VĂ LIBERALILOR".

- Are mai mult sens, dar aceeaşi valoare, spuse.

Redactorul zâmbi.

- Vrei de lucru?

Cole se întoarse la biroul său. Apăru apoi Annela Sims, care spuse:

- Incidentul de pe Holloway Road n-a avut niciun rezultat. Câţiva huligani, fară arestări.

- Bine, îi răspunse Cole.

Joe Barnard puse telefonul jos şi strigă:

- Nu e mare lucru cu incendiul acela, Arthur. Niciun rănit.

- Câţi oameni locuiesc acolo? întrebă Cole automat.

- Doi adulţi, trei copii.

- Deci e vorba despre o familie din cinci membri care a scăpat cu viaţă. Scrie despre asta.

- Se pare că apartamentul jefuit îi aparţine lui Nicholas Crost, un violinist destul de renumit, spuse Phillip Jones.

- Foarte bine, spuse Cole. Sună la închisoarea din Chelsea şi află ce s-a furat.

- Am sunat deja, zâmbi Phillip. Lipseşte un Stradivarius.

Cole zâmbi.

- Bravo. Scrie, apoi mergi acolo şi vezi dacă îi poţi lua un interviu maestrului cu inima frântă.

Telefonul sună şi Cole răspunse. Deşi n-ar fi recunoscut, se distra de minune.

Ora 9 a.m.

Capitolul nouă

Tim Fitzpeterson nu mai avea lacrimi, dar plânsul nu îl ajutase oricum. Stătea întins în pat, cu faţa îngropată în perna udă. Era un chin să se mişte. Încerca să nu gândească deloc, mintea lui întorcând spatele gândurilor ca un hangiu cu casa arhiplină. La un moment dat, creierul i se deconectă complet şi aţipi pentru câteva momente, dar evadarea din durere şi disperare fu scurtă şi se trezi din nou.

Nu se ridică din pat, fiindcă nu voia să facă nimic; nu putea merge nicăieri, căci simţea că nu e în stare să dea ochii cu nimeni. Tot ce putea face era să se gândească la promisiunea fericirii, care fusese atât de falsă. Cox avusese dreptate când spusese atât de grosolan: „A fost cea mai tare partidă de care ai avut parte vreodată". Tim nu prea reuşea să alunge amintirile fulgerătoare ale trupului ei subţire zvârcolindu-se; dar acum aveau un gust grozav de amar. Îi arătase paradisul, apoi îi trântise uşa în nas. Bineînţeles, ea mimase extazul, dar în plăcerea lui Tim nu fusese nimic artificial. În urmă cu câteva ore contemplase o viaţă nouă, îmbogăţită de genul de dragoste carnală despre care uitase că există, iar acum îi era greu să vadă vreun sens în ziua de mâine.

Auzea gălăgia copiilor de pe terenul de joacă de afară, care ţipau şi zbierau şi se ciondăneau, şi îi invidia; invidia trivialitatea absolută a vieţii lor. Se văzu şcolar, într-o jachetă neagră şi pantaloni scurţi gri, mergând trei mile pe drumurile de ţară din Dorset ca să ajungă la şcoala primară cu o singură clasă. Fusese cel mai strălucit elev pe care îl avuseseră vreodată, ceea ce nu spunea prea multe. Dar învăţase matematica şi obţinuse un loc la colegiu, iar asta era tot ce avusese nevoie.

Fusese înfloritor la colegiu, îşi aminti el. Fusese liderul găştii, cel care organiza jocuri pe teren şi revolte în sala de clasă. Până când îşi pusese ochelari.

Poftim: încercase să îşi amintească când mai simţise vreodată în viaţa lui o disperare ca aceea, iar acum ştia - în prima zi în care purtase ochelarii la şcoală. Cei din gaşca lui fuseseră la început consternaţi, apoi amuzaţi, apoi dispreţuitori. La ora de joacă era deja urmărit de o mulţime care scanda „aragaz cu patru ochi“. După prânz încercase să organizeze un meci de fotbal, dar John Willcott îi spusese: „Nu e treaba ta“. Tim îşi pusese ochelarii în toc şi îi trăsese un pumn în cap, dar Willcott era masiv, iar Tim, care în mod normal domina prin forţa personalităţii, nu era un luptător. Povestea se încheiase cu Tim în vestiar, oprindu-şi sângele care îi curgea din nas, în timp ce Willcott alegea echipele.

Încercase să-şi redobândească popularitatea în timpul orei de istorie, aruncând în Willcott cu cocoloaşe de hârtie cu cerneală, sub nasul domnişoarei Percival, cunoscută şi sub numele de Bătrâna Percy. Dar domnişoara Percy, care în mod normal era indulgentă, hotărâse ca în ziua aceea să pună biciul pe ei, iar Tim fusese trimis la director ca să îl bată cu rigla la palmă, în drum spre casă se mai bătuse o dată, pierduse din nou şi îşi rupsese jacheta; mama lui luase bani pentru una nouă din puşculiţa în care Tim economisea ca să îşi cumpere un echipament radio, lucru care îl costase şase luni. Fusese cea mai neagră zi din viaţa tânărului Tim, iar calităţile sale de lider rămăseseră ascunse până când se dusese la colegiu şi intrase în partid.

O luptă pierdută, o jachetă ruptă şi bătăi cu rigla la palmă: şi-ar fi dorit acum asemenea probleme.

Pe terenul de joacă de lângă apartament se auzi un fluier, iar gălăgia copiilor încetă brusc. „Aş putea să-mi închei şi eu necazurile la fel de repede“, se gândi Tim, iar ideea îi surâse.

„Pentru ce trăiam ieri? se întrebă. Pentru un loc de muncă bun, pentru reputaţia mea, pentru un guvern de succes." Astăzi, nimic din toate astea nu mai părea să conteze. Fluierul şcolii însemna că era trecut de ora nouă. Tim ar fi trebuit să prezideze o întâlnire de comisie, ca să discute despre productivitatea diferitelor tipuri de centrale electrice.

„Cum de am putut fi interesat de ceva atât de lipsit de sens?“ Se gândi la proiectul său preferat - o previziune a nevoilor de energie în industria britanică pe perioada anului 2000. Nu mai putea avea niciun fel de entuziasm pentru el. Se gândi la fiicele lui şi îl îngrozi ideea de a da ochii cu ele. Totul devenea lipsit de sens. Ce conta cine avea să câştige viitoarele alegeri? Averile Marii Britanii erau determinate de forţe care nu ţineau de controlul liderilor ei. Ştiuse întotdeauna că este un joc, dar nu îşi mai dorea premiile.

Nu putea vorbi cu nimeni. Cu nimeni. Îşi imagină discuţia cu soţia lui: „Draga mea, am fost prost şi necredincios. Am fost sedus de o târfa, o femeie frumoasă şi suplă, şi şantajat..." Julia ar îngheţa. Îi putea vedea chipul căpătând o expresie neînduplecată, de dezgust, oprind contactul emoţional. El va întinde mâna spre ea, iar ea îi va spune: „Nu mă atinge". Nu, nu îi putea spune Juliei; nu până când nu se asigura că propriile răni îi sunt vindecate - şi nu credea că va putea supravieţui atât de mult.

Altcineva? Colegii de cabinet vor spune: „Doamne Dumnezeule, Tim, bătrâne... Îmi pare foarte rău..." şi ar începe imediat să stabilească un plan alternativ pentru momentul în care treaba va fi făcută publică. Vor avea grijă să nu fie asociaţi cu nimic din ce ar susţine el, să nu fie văzuţi cu el prea des, poate chiar ar ţine un discurs despre moralitate, pentru a le dovedi încredere puritanilor. Nu îi ura

pentru ceea ce ştia că vor face; previziunea lui se baza pe ceea ce ar fi făcut şi el în situaţia aceea.

Agentul lui aproape că îi devenise prieten - încercaseră o dată sau de două ori. Dar bărbatul era tânăr; nu avea de unde să ştie câte depindeau de fidelitate într-o căsnicie de 20 de ani; i-ar recomanda cu cinism o muşamalizare completă şi ar trece cu vederea rănile deja suferite de sufletul omului.

Atunci, sora lui? O femeie obişnuită, căsătorită cu un tâmplar; întotdeauna îl invidiase puţin pe Tim. Ar muri de plăcere auzind asta. Nici nu se putea gândi la aşa ceva.

Tatăl său era mort, iar mama era ramolită. Oare chiar rămăsese fară prieteni? Ce făcuse cu viaţa lui de rămăsese fără cineva care să îl iubească şi la bine, şi la rău? Poate pentru că un astfel de angajament implica ambele părţi, iar el avusese grijă să înţeleagă că nu exista nicio persoană pe care n-ar fi fost în stare s-o abandoneze dacă devenea o responsabilitate.

Nu putea spera la niciun sprijin. Doar propriile sale resurse erau disponibile. „Ce ne vom face când vom pierde alegerile cu o majoritate zdrobitoare de voturi? se întrebă cu un aer obosit. Ne vom regrupa, vom întocmi scenariul pentru anii de opoziţie, vom începe să sabotăm bazele, ne vom folosi furia şi dezamăgirea drept combustibil pentru luptă". Căută în sine curajul şi ura şi amărăciunea care să îi permită să nege victoria lui Tony Cox, dar nu găsi decât laşitate şi ciudă. Mai pierduse bătălii cu alte ocazii, mai suferise şi alte umilinţe, dar era bărbat, iar bărbaţii au puterea de a lupta în continuare, nu-i aşa?

Puterea lui se trăsese întotdeauna dintr-o anumită imagine de sine: un om civilizat, statornic, loial şi curajos, capabil să câştige cu mândrie şi să piardă cu eleganţă. Tony Cox îi arătase o imagine nouă: suficient de naiv încât să fie sedus de o fluşturatică, suficient de slab încât să îşi trădeze încrederea la prima ameninţare de şantaj şi suficient de înspăimântat încât să se târască pe podea şi să implore milă.

Inchise ochii strâns, însă imaginea continua să îi invadeze mintea. Avea să rămână cu el pentru tot restul vieţii.

Dar nici nu era nevoie să dureze mai mult. Într-un final, se mişcă. Se aşeză pe marginea patului, apoi se ridică în picioare. Pe cearşafuri era sânge, sângele lui - o amintire ruşinoasă. Soarele se plimbase pe cer, iar acum strălucea puternic în fereastră. I-ar fi plăcut să închidă geamul, dar efortul era prea mare. Ieşi şchiopătând din dormitor şi se duse în bucătărie, trecând prin sufragerie. Fierbătorul şi ceainicul erau acolo unde le lăsase fata după ce făcuse ceai. Scăpase din neatenţie câteva frunze pe blatul din bucătărie şi nu se deranjase să pună sticla de lapte înapoi în frigiderul mic.

Trusa de prim ajutor se afla într-un dulap înalt, încuiat, la care nu puteau ajunge copiii. Tim trase un scaun pe podeaua de gresie şi se urcă pe el. Cheia era deasupra dulapului. Descuie uşa şi luă o cutie veche de biscuiţi cu imaginea catedralei din Durham pe capac.

Coborî de pe scaun şi puse cutia jos. Înăuntru găsi bandaje, o rolă de pansament, carminativ pentru sugari, foarfecă, cremă antiseptică, un tub strâmb de soluţie pentru bronzat şi un flacon mare, plin cu somnifere. Scoase tabletele şi puse la loc capacul. Apoi găsi un pahar într-un alt dulap.

Continua să nu facă lucruri: să nu pună laptele în frigider, să nu cureţe frunzele de ceai de pe blat, să nu pună la loc trusa de prim ajutor, să nu închidă uşa dulapului pentru veselă. Nu era nevoie să facă toate astea: trebuia să continue să îşi reamintească asta.

Luă paharul şi pastilele în sufragerie şi le aşeză pe birou. Cu excepţia unui telefon, biroul era gol: îl curăţa de fiecare dată când îşi termina munca.

Deschise dulapul de sub televizor. Aici era băutura cu care avusese de gând s-o servească pe fată: whisky, gin, sherry sec, un coniac bun şi o sticlă neatinsă de coniac de prune, pe care cineva o cumpărase tocmai din Dordogne. Tim alese ginul, deşi nu îi plăcea.

Turnă puţin în paharul de pe birou, apoi se aşeză în fotoliu. Nu avea voinţă să aştepte, probabil ani de zile, răzbunarea care i-ar fi redat respectul de sine. Cu toate astea, în momentul acela nu îi putea face rău lui Cox fară să se rănească şi mai tare pe el însuşi. Dacă îl demasca pe el, se demasca pe sine.

Dar mortul nu simte durere. Putea să îl distrugă pe Cox, apoi să moară.

În circumstanţele date, părea singurul lucru pe care îl putea face.

CAPITOLUL ZECE

Derek Hamilton se întâlni în staţia Waterloo cu un alt şofer, de data asta într-un Jaguar. Rolls-Royce-ul preşedintelui începuse să fie condus economic; din nefericire, sindicatele nu apreciaseră gestul. Şoferul îl salută atingându-şi chipiul şi îi deschise apoi uşa, iar Hamilton urcă fară să scoată o vorbă.

În timp ce maşina porni, luă o hotărâre. Nu va merge direct la birou.

- Du-mă la Nathaniel Fett, îi spuse. Ştii unde este?

- Da, domnule, îi răspunse şoferul.

Traversară podul Waterloo şi întoarseră pe Aldwych, îndreptându-se către oraş. Hamilton şi Fett fuseseră amândoi la şcoala Westminster; Nathaniel Fett senior ştiuse că fiul lui nu va suferi acolo ca urmare a faptului că este evreu, iar lordul Hamilton considerase că şcoala nu îl va transforma pe fiul lui într-un cretin de clasă superioară - cuvintele domniei sale.

Cei doi băieţi trăiseră în medii asemănătoare la suprafaţă. Amândoi avuseseră taţi bogaţi, energici, şi mame frumoase, amândoi se trăgeau din familii de intelectuali în care politicienii veneau la cină; amândoi crescuseră înconjuraţi de picturi bune şi de biblioteci imense. Cu toate astea, pe măsură ce prietenia lor evoluase şi cei doi tineri intraseră la Oxford - Fett la Balliol, Hamilton la Magdalen casa Hamilton începuse să sufere prin comparaţie. Derek ajunsese să considere superficială inteligenţa tatălui său. Bătrânul Fett discuta cu toleranţă despre picturi abstracte, comunism şi be-bop jazz, apoi le desfiinţa cu o precizie chirurgicală. Lordul Hamilton avea aceleaşi păreri conservatoare, dar şi le exprima în clişeul infernal al unui discurs din Camera Lorzilor.

Derek zâmbi în sinea lui, pe bancheta din spate a maşinii sale. Fusese prea dur cu tatăl său; probabil că fiii sunt întotdeauna astfel. Puţini oameni ştiau mai multe decât el despre certurile politice: inteligenţa bătrânului îi dăduse o reală putere, în timp ce tatăl lui Nathaniel fusese mult prea înţelept ca să exercite o influenţă reală în afacerile de stat.

Nathaniel moştenise această înţelepciune şi făcuse carieră din ea. Firma de brokeraj care aparţinuse celor şase generaţii de prim născuţi numiţi Nathaniel Fett fusese transformată de către al şaptelea într-o bancă comercială. Oamenii apelau întotdeauna la Nathaniel ca să ceară sfaturi, chiar şi la şcoală. Acum oferea consiliere pentru fuzionări, emisiuni de acţiuni şi achiziţii.

Maşina opri.

- Aşteaptă-mă, te rog, spuse Hamilton.

Birourile lui Nathaniel Fett nu erau impresionante - firma nu avea niciun motiv să îşi demonstreze bogăţia. Doar o plăcuţă mică, lângă o poartă de lângă Banca Angliei. Intrarea se învecina cu un magazin de sandviciuri pe o parte şi cu o tutungerie pe alta. Un observator ocazional ar fi putut s-o ia drept o societate maritimă sau de asigurări, mică şi nu foarte prosperă; dar nu ar fi ştiut ce suprafaţă din clădire, în ambele părţi, era ocupată de această firmă.

Interiorul era mai degrabă comod decât opulent, cu aer condiţionat, iluminare ascunsă şi covoare care îmbătrâniseră frumos şi care acopereau aproape toată podeaua. Acelaşi observator obişnuit ar fi putut crede că tablourile care atârnau pe pereţi sunt scumpe. Ar fi avut dreptate şi s-ar fi şi înşelat, în acelaşi timp: erau scumpe, dar nu atârnau pe pereţi. Erau fixate în zidărie în spatele unei sticle armate - doar ramele false atârnau, de fapt, deasupra tapetului.

Hamilton fu condus direct în biroul de la parter al lui Fett. Nathaniel era aşezat într-un fotoliu, citind Financial Times. Se ridică în picioare ca să dea mâna cu Hamilton.

- Nu te-am văzut niciodată stând la birou, spuse Hamilton. E doar de decor?

- Stai jos, Derek. Ceai, cafea, vin de Xeres?

- Un pahar cu lapte, te rog.

- Dacă eşti drăguţă, Valerie.

Fett dădu din cap către secretara sa, iar ea ieşi din birou.

- Biroul nu, nu îl folosesc niciodată. Tot ce scriu îmi este dictat, nimic din ce citesc nu e atât de greu încât să nu pot ţine în mână - de ce aş sta la un birou, precum un funcţionar din Dickens?

- Deci e de decor.

- E aici dinaintea mea. E prea mare ca să poată fi scos pe uşă şi prea valoros ca să îl tai în bucăţi. Cred că au construit locul ăsta în jurul lui.

Hamilton zâmbi. Valerie îi aduse laptele şi ieşi din nou. El sorbi din pahar şi îşi studie prietenul. Fett şi biroul lui se potriveau: ambii erau mici, dar nu pitici, întunecoşi, dar nu lugubri, destinşi, fără a fi frivoli. Bărbatul avea ochelari cu ramă groasă şi părul dat cu briantină. Purta o cravată, semn al acceptabilităţii sociale: era singurul lucru evreiesc la el, se gândi Hamilton cu prefăcătorie.

Îşi scoase ochelarii şi spuse:

- Citeai despre mine?

- Doar răsfoiam. O reacţie previzibilă. Acum zece ani, astfel de rezultate din partea unei companii ca Hamilton ar fi făcut valuri, de la cotele audio la preţul zincului. Astăzi nu e decât o altă societate conglomerat aflată la ananghie. Există un cuvânt pentru asta: recesiune.

Hamilton oftă.

- De ce facem asta, Nathaniel?

- Poftim?

Fett ridică din umeri surprins.

- De ce muncim în exces, pierdem nopţile, ne riscăm averile?

- Şi facem ulcer.

Fett zâmbi, însă în purtarea sa apăru o schimbare subtilă. Miji ochii din spatele ochelarilor cu lentile din sticlă de cuarţ şi îşi netezi părul zbârlit de pe ceafa cu un gest pe care Hamilton îl recunoscu drept defensiv. Fett se retrăgea în rolul său de consilier atent, un sfătuitor prietenos cu un punct de vedere obiectiv. Dar răspunsul lui fu dinadins degajat:

- Ca să facem bani. De ce altceva?

Hamilton clătină din cap. Prietenul său trebuia evaluat întotdeauna de două ori înainte de a pătrunde în ape mai adânci.

- Economie de clasa a şasea, spuse el batjocoritor. Făceam mai mult profit dacă îmi vindeam moştenirea şi o trimiteam prin poştă. Majoritatea oamenilor care deţin afaceri mari ar putea trăi foarte confortabil pentru tot restul vieţii făcând asta. Noi de ce ne păstrăm averile şi încercăm să le extindem? E vorba de lăcomie, de putere sau de aventură? Suntem cu toţii nişte jucători compulsivi?

- Presupun că Ellen ţi-a tot spus lucruri de genul ăsta, spuse Fett.

Hamilton râse.

- Ai dreptate, dar mă întristează că mă consideri incapabil de asemenea cugetări pe cont propriu.

- Ah, dar nu mă îndoiesc că vorbeşti serios. Doar că Ellen are un mod de a spune ceea ce gândeşti tu. Cu toate astea, dacă ea nu ar fi atins o coardă sensibilă, nu mi-ai fi repetat mie lucrurile astea. Făcu o pauză, apoi continuă: Derek, ai grijă să n-o pierzi pe Ellen.

Pentru o clipă se uitară fix unul la celălalt, apoi îşi îndepărtară amândoi privirile. Se făcu linişte - atinseseră limita intimităţii permise de prietenia lor.

În cele din urmă, Fett spuse:

- S-ar putea să primim o ofertă obraznică în următoarele câteva zile.

Hamilton fu surprins.

- De ce?

- Cineva ar putea crede că te poate câştiga la un preţ de nimic, atâta timp cât eşti deprimat şi panicat de rezultatele interimare.

- Şi care ar fi sfatul tău, atunci? întrebă Hamilton cu grijă.

- Depinde de ofertă. Dar probabil aş spune să aştepţi. Astăzi ar trebui să aflăm dacă ai câştigat licenţa pentru terenul petrolier.

- Pentru Shield.

- Da. Dacă îl câştigi, acţiunile tale vor deveni puternice.

- Suntem în continuare o perspectivă slabă de profit.

- Cu toate astea, materialul ideal pentru cineva care se ocupă de dezmembrarea activelor...

- Interesant, reflectă Hamilton. Un escroc ar face oferta astăzi, înainte de anunţul ministrului. Un oportunist ar face-o mâine, dacă primim autorizaţia. Un investitor serios ar aştepta până săptămâna viitoare.

- Iar un înţelept le-ar refuza pe toate.

Hamilton zâmbi.

- Banii nu înseamnă totul, Nathaniel.

- Doamne Sfinte!

- E atât de neortodox?

- Deloc.

Fett era amuzat, iar ochii îi străluceau în spatele ochelarilor.

- Ştiu asta de ani de zile. Ceea ce mă surprinde e că ai spus-o tu.

- Şi pe mine mă suprinde, şovăi Hamilton. Chestie de curiozitate: crezi că vom obţine autorizaţia?

- Nu pot spune.

Dintr-odată, chipul brokerului fu din nou imposibil de citit.

- Depinde dacă ministrul consideră că ar trebui să o ofere ca bonus unei companii deja profitabile sau uneia cu probleme, ca pe un colac de salvare.

- Hmm... Nici una, nici alta, bănuiesc. Nu uita, noi conducem doar sindicatul: ceea ce contează e pachetul întreg. Secţiunea Hamilton, aflată în control, oferă contacte în oraş şi expertiză în management. Mai degrabă vom strânge bani pentru dezvoltare decât să îi scoatem din propriul buzunar. Ceilalţi din echipă oferă competenţe de inginerie, experienţă petrolieră, facilităţi de marketing şi aşa mai departe.

- Deci ai destule şanse.

Hamilton zâmbi din nou.

- Socrate.

- De ce?

- Intotdeauna i-a făcut pe oameni să-şi răspundă la propriile întrebări.

Hamilton îşi ridică din scaun trupul greoi.

- Trebuie să plec.

Fett îl conduse la uşă.

- Derek, apropo de Ellen - sper că nu te deranjează că ţi-am spus...

-Nu.

Îşi strânseră mâinile.

- Ţin la părerea ta.

Fett dădu din cap aprobator, apoi deschise uşa.

- Orice ai face, nu intra în panică.

- S-a făcut!

Ieşind pe uşă, Hamilton îşi dădu seama că nu mai folosise expresia asta de 30 de ani.

Capitolul unsprezece

Doi poliţişti îşi parcară motocicletele pe fiecare parte a intrării din spate a băncii. Unul dintre ei scoase un act de identitate şi îl lipi de ferestruica de lângă uşă. Bărbatul dinăuntru citi cu atenţie actul, apoi ridică un receptor roşu şi vorbi în el.

O furgonetă neagră, fără marcaje, trase între cele două motociclete şi se opri cu botul în uşă. Geamurile laterale ale cabinei sale erau dotate cu plasă de sârmă pe interior, iar cei doi bărbaţi dinăuntru purtau uniforme de poliţie, cu căşti de protecţie şi cozoroace transparente. Corpul furgonetei nu avea ferestre, în ciuda faptului că înăuntru se mai afla şi un al treilea om.

Încă două motociclete de poliţie opriră în spatele furgonetei, completând convoiul.

Uşa de oţel a clădirii se ridică uşor şi fără zgomot şi duba trase înăuntru. Era un pasaj scurt, luminat de tuburi fluorescente. Drumul maşinii fu blocat de o altă uşă, identică cu prima. Furgonetă se opri, iar uşa din spate se închise. Poliţiştii pe motocicletă rămaseră în stradă. Şoferul dubei deschise geamul şi vorbi prin plasa de sârmă într-un microfon aşezat pe un suport.

- 'Neaţa, spuse el vesel.

Pe unul dintre pereţii pasajului era o fereastră mare de sticlă. În spatele ferestrei antiglonţ, un bărbat cu ochii strălucitori, îmbrăcat în cămaşă, vorbi într-un alt microfon. Cuvintele sale amplificate răsunară în spaţiul închis.

- Parola, te rog.

Şoferul, al cărui nume era Ron Biggins, spuse:

- Obadiah.

Supraveghetorul care stabilise cursa din ziua aceea era diacon într-o biserică baptistă.

Bărbatul în cămaşă apăsă un buton mare şi roşu de pe peretele alb din spatele lui şi a doua uşă de oţel se ridică. Ron Biggins bombăni: „Nesuferit mizerabil”, apoi merse înainte reducând viteza. Uşa de oţel se închise din nou în urma dubei.

Acum se aflau într-o cameră fără ferestre din mijlocul clădirii. Cea mai mare suprafaţă a podelei era ocupată de o placă turnantă. În rest, încăperea era goală. Ron conduse cu atenţie pe traseele marcate şi opri motorul. Placa turnantă se zdruncină, iar furgonetă se mişcă încet la 180 de grade, apoi se opri.

Uşile din spate erau acum în faţa liftului din depărtare. În timp ce Ron privea în oglinda laterală, uşile liftului se deschiseră şi apăru un bărbat cu ochelari, îmbrăcat într-un sacou negru şi pantaloni în dungi.

Avea o cheie pe care o ţinea în faţa lui, de parcă ar fi fost o lanternă sau un pistol. Descuie uşile din spate ale furgonetei, care se deschiseră apoi şi din interior, şi al treilea paznic ieşi la rândul său din maşină.

Încă doi bărbaţi ieşiră din lift, cărând o cutie metalică imensă, de dimensiunea unei valize. O urcară în furgonetă, apoi se întoarseră să mai aducă şi altele.

Ron se uită în jur. Încăperea era goală, cu excepţia celor două intrări, a celor trei linii paralele de lumini fluorescente şi a unei aerisiri pentru aerul condiţionat. Era mică şi nu tocmai dreptunghiulară. Bănuia că doar câţiva dintre cei care lucrau la Bancă ştiau despre existenţa ei. Probabil că liftul ducea doar la trezorerie, iar uşa de oţel din stradă nu avea aparent nicio legătură cu intrarea principală de după colţ.

Paznicul care fusese înăuntru, Stephen Younger, veni pe partea stângă a furgonetei, iar copilotul lui Ron, Max Fitch, lăsă geamul jos.

Stephen spuse:

- Azi e mare.

- Pentru noi nu e nicio diferenţă, spuse Ron cu amărăciune.

Se uită din nou în oglindă. Încărcarea se încheiase.

- Lui moşulică îi plac westernurile, îi spuse Max lui Stephen.

- Da?

Max era interesat. Nu mai fusese acolo înainte, iar clericul în pantaloni cu dungi nu arăta ca un fan al lui John Wayne.

- De unde ştii? întrebă.

- Fii atent. Vine.

Clericul veni la geamul lui Ron şi spuse:

- Eliberează zona!

Max îngăimă ceva şi încercă să-şi acopere râsul. Stephen se duse în spatele furgonetei şi urcă înăuntru, apoi clericul îl încuie.

Cei trei angajaţi ai băncii dispărură în lift. Timp de două sau trei minute, nu se întâmplă nimic, apoi uşa de oţel se ridică. Ron porni motorul şi intră în pasaj. Aşteptară ca uşa din interior să se închidă, iar cea din exterior să se deschidă. Exact înainte de a se pune în mişcare, Max spuse în microfon: „Pe curând, Laughing Boy! ”[3]

Furgonetă ieşi în stradă. Escorta de motociclete era pregătită. Îşi luară poziţiile, doi în faţă şi doi în spate, şi convoiul porni spre est.

La o bifurcaţie mare de drumuri din East London, furgoneta întoarse pe autostrada A11. Era urmărită de un bărbat masiv cu o haină gri cu guler de catifea, care intră imediat într-o cabină telefonică.

Max Fitch spuse:

- Ghici pe cine tocmai am văzut.

- N-am nici cea mai vagă idee.

- Pe Tony Cox.

Chipul lui Ron era lipsit de expresie.

- Cine e el de fapt?

- A fost pugilist. Era bun. L-am văzut cum l-a făcut knock-out pe Kid Vittorio la Bethnal Green Baths, trebuie să fie vreo zece ani de atunci. Un tip dat naibii!

Max îşi dorise de fapt să fie detectiv, dar picase testul de inteligenţă al poliţiei şi intrase la pază. Citea foarte multe romane poliţiste şi, drept urmare, trăia cu iluzia că cea mai puternică armă a Departamentului de Investigaţii Criminale era deducţia logică. Acasă făcea chestii ca de exemplu: dacă găsea un chiştoc de ţigară murdar de ruj în scrumieră, anunţa grandios că are motive să creadă că doamna Ashford din vecini fusese în casă.

Se foi neliniştit în scaun.

- În valizele alea ţin bancnotele vechi, nu-i aşa?

- Da, spuse Ron.

- Deci înseamnă că mergem la instalaţia de distrugere, spuse Max cu mândrie. Nu-i aşa, Ron?

Ron se uită lung spre însoţitorii cu motociclete din faţa furgonetei şi se încruntă. Ca membru senior al echipei, era singurul căruia i se spusese unde se duc.

Dar nu se gândea nici la traseu, nici la treaba lor şi nici măcar la fostul pugilist Tony Cox. Încerca să îşi dea seama de ce fiica lui cea mare se îndrăgostise de un hipiot.

Capitolul doisprezece

La biroul lui Felix Laski, numele său nu era afişat nicăieri. Era o clădire veche, plasată între altele două, cu un design diferit. Dacă ar fi putut să obţină aprobarea cadastrului ca să o demoleze şi să construiască un zgârie-nori, ar fi putut face milioane. În schimb, era un exemplu al modului în care îi era blocată averea. Însă credea că, pe termen lung, presiunea constantă va scoate la iveală restricţiile de construcţie, iar el era un bărbat răbdător în ceea ce priveşte afacerile.

Aproape întreaga clădire era subînchiriată. Majoritatea chiriaşilor erau bănci străine mici, care aveau nevoie de o adresă lângă Threadneedle Street[4] şi de o afişare bună a denumirilor. Oamenii înclinau să creadă că Laski era interesat de bănci şi că încuraja eroarea aceasta în toate modurile, cu excepţia minciunii făţişe. De altfel, chiar era proprietarul uneia dintre bănci.

Mobila dinăuntru era potrivită, dar ieftină: maşini de scris vechi şi solide, dulapuri care îşi pierduseră aspectul de marfă, birouri la mâna a doua şi un covor mic şi jerpelit. Ca orice om de succes de vârstă mijlocie, lui Laski îi plăcea să îşi expună realizările în aforisme: unul dintre preferatele lui era următorul: „Eu nu cheltuiesc niciodată bani. Eu investesc”. Era mai adevărat decât majoritatea dictoanelor de acest fel. Singura lui casă, un conac micuţ din Kent, îşi mărise valoarea de când îl cumpărase, la scurtă vreme după război; întâlnirile sale la masă erau adesea legate de deconturi, cu perspectivă de afaceri; chiar şi tablourile pe care le avea - păstrate într-un seif, nu atârnate pe pereţi - fuseseră cumpărate fiindcă dealerul său de artă îi spusese că le va creşte valoarea. Pentru el, banii erau ca bancnotele de jucărie din Monopoly: şi-i dorea nu pentru ceea ce ar fi putut cumpăra cu ei, ci pentru că avea nevoie de ei ca să rămână în joc.

Cu toate acestea, viaţa lui nu era lipsită de confort. Un învăţător sau soţia unui muncitor în agricultură ar fi spus că trăieşte într-un lux de neiertat.

Camera pe care o folosea drept birou era mică. Avea o masă pe care se aflau trei telefoane, un scaun rotativ în spatele acesteia, încă două scaune pentru vizitatori şi o canapea lungă, capitonată, rezemată de perete. Pe raftul de lângă seiful de perete erau zeci de volume grele despre impozitare şi dreptul societăţilor comerciale. Era o încăpere fără personalitate: fără fotografii cu cei dragi pe birou, fără tablouri pe pereţi, fără vreun suport din plastic ridicol pentru pixuri, oferit cadou de vreun nepot bine intenţionat, fără vreo scrumieră adusă acasă din Clovelly sau furată de la Hilton.

Secretara lui era o fată capabilă, supraponderală, care purta fuste

prea scurte. Laski le spunea adesea oamenilor: „Când s-a împărţit sex appealul, Carol era în altă parte şi primea porţii suplimentare de creier". Era o glumă bună, o glumă englezească, în genul celor pe care directorii şi le spuneau unul altuia în cantina directorilor. Carol ajunsese la ora nouă şi douăzeci şi cinci de minute şi găsise mapa cu ieşiri a şefului ei plină de documente care nu fuseseră acolo cu o seară înainte. Lui Laski îi plăcea să facă lucrurile în acest fel: îi impresiona pe angajaţi şi ajuta la neutralizarea invidiei. Carol nu se atinsese de acte decât după ce îi făcuse cafeaua. Şi asta îi plăcea.

Stătea pe canapea, ascuns în spatele ziarului Times, cu cafeaua lângă el pe braţul fotoliului, când Ellen Hamilton intră în birou. Închise uşa încet şi păşi pe covor în vârful picioarelor, astfel încât el nu o văzu până când nu îi dădu ziarul la o parte şi îl privi. Foşnetul brusc îl făcu să tresară surprins.

- Domnule Laski, spuse ea.

- Doamnă Hamilton! zise el.

Ea îşi ridică fusta până în talie şi îi spuse:

- Sărută-mă de bună dimineaţa.

Sub fustă purta ciorapi de modă veche, fară chiloţi. Laski se aplecă şi îşi frecă faţa de părul pubian creţ, cu miros dulceag. Inima îi bătea un pic mai tare şi se simţea încântător de imoral, la fel cum se simţise prima oară când sărutase vulva unei femei. Se lăsă pe spate şi ridică ochii spre ea.

- Ceea ce-mi place la tine este felul în care reuşeşti să faci sexul să pară murdar, spuse el.

Împături ziarul şi îl aruncă pe podea.

Ea îşi trase fusta în jos şi spuse:

- Uneori, pur şi simplu mă apucă aşa un chef...

Laski zâmbi cu subînţeles şi îşi lăsă privirea să hoinărească pe trupul ei. Avea în jur de 50 de ani şi era foarte subţire, cu sâni mici şi ascuţiţi. Tenul ei îmbătrânit era salvat de un bronz profund, pe care şi-l hrănise toată iarna sub o lampă cu ultraviolete. Părul era negru, drept şi bine tuns, iar firele cărunte ce apăreau din când în când erau şterse rapid într-un salon scump din Knightsbridge. Purta un costum de culoare bej: foarte elegant, foarte scump şi foarte englezesc. El îşi plimbă mâna în sus, pe interiorul coapsei, pe sub fusta perfect croită. Cu o obrăznicie intimă, degetele sale îi cercetară locul dintre fese. Se întreba dacă ar fi crezut cineva că soţia rezervată a onorabilului Derek Hamilton umbla fară chiloţi, doar pentru ca Felix Laski să îi poată atinge fundul ori de câte ori avea chef.

Ellen tresări de plăcere, apoi se îndepărtă uşor şi se aşeză lângă el pe canapeaua pe care, în ultimele câteva luni, îi împlinise câteva dintre cele mai sălbatice fantezii sexuale.

Laski intenţionase ca doamna Hamilton să fie un personaj minor în

marele lui scenariu, dar se dovedise a fi un bonus foarte plăcut.

O cunoscuse la o petrecere în aer liber. Gazdele erau prieteni ai familiei Hamilton, nu ai săi, dar primise o invitaţie pretinzând un interes financiar faţă de firma gazdei, un grup de mecanică fină. Era o zi toridă de iulie. Femeile purtau rochii de vară, iar bărbaţii jachete de pânză; Laski avea un costum alb.

Cu silueta sa înaltă, distinsă, şi cu înfăţişarea vag străină, facea cu siguranţă senzaţie, iar el ştia asta.

Gazdele organizaseră un joc de crochet pentru invitaţii mai în vârstă şi tenis pentru tineri, iar copiilor le puseseră la dispoziţie o piscină. Ofereau o cantitate nelimitată de şampanie şi de căpşuni cu frişcă. Laski îşi făcuse temele în privinţa gazdei - chiar şi exigenţele lui erau satisfăcute -, aşa că ştia că abia îşi puteau permite. Cu toate acestea, fusese invitat fară prea mare tragere de inimă şi doar pentru că ceruse asta, mai mult sau mai puţin. De ce ar organiza un cuplu care stă prost cu banii o petrecere inutilă pentru oameni de care nu avea nevoie? Societatea engleză îl uluia. Bineînţeles, cunoştea regulile şi le înţelegea logica; dar nu înţelegea de ce oamenii jucau jocul acesta.

Însă psihologia femeilor de vârstă mijlocie era ceva ce înţelegea mult mai profund. Îi luase mâna lui Ellen Hamilton, schiţând o plecăciune, şi văzuse o licărire în ochii ei. Acest lucru - plus faptul că soţul ei era cam grosolan, în timp ce ea era frumoasă în continuare - îi fu de ajuns ca să înţeleagă că îi va răspunde la flirt. Era clar că o femeie ca ea petrecea foarte mult timp întrebându-se dacă ar mai putea aţâţa pofta unui bărbat. De asemenea, probabil că se întreba şi dacă va mai cunoaşte vreodată plăcerea sexuală.

Laski acţionase jucând rolul fermecătorului european, ca un cabotin scandalos. Îi trăsese scaunul, chemase chelnerii ca să îi umple paharul şi o atinsese discret, dar frecvent: mâna, braţul, umerii, şoldurile. Nu avea niciun rost să fie subtil, considera el: dacă ea voia să fie sedusă, putea la fel de bine să îi transmită mesajul disponibilităţii lui cât mai clar posibil; iar dacă nu voia să fie sedusă, atunci nimic din ceea ce ar fi făcut el nu ar fi facut-o să se răzgândească.

Când îşi terminase căpşunile - el nu mâncase niciuna: considera că a refuza alimentele care îţi lăsau gura apă era un semn de eleganţă -, o însoţise îndepărtându-se de casă. Trecuseră de la un grup la altul, zăbovind acolo unde îi interesa conversaţia şi continuându-şi drumul repede atunci când dădeau de bârfe sociale. Ea îl prezentase mai multor persoane, iar el îi făcuse cunoştinţă cu doi brokeri de bursă pe care îi cunoştea vag. Priviseră copiii bălăcindu-se, iar Laski îi şoptise în ureche: „Ţi-ai adus costumul de baie?“ Ea chicotise. Se aşezaseră apoi la umbra unui stejar bătrân şi priviseră jucătorii de tenis care

erau plictisitor de profesionişti. Se plimbaseră pe o alee de pietriş care şerpuia printr-o mică pădure amenajată, iar când ajunseseră suficient de departe încât să fie ascunşi privirilor, el îi luase faţa în palme şi o sărutase. Ea deschisese gura, apoi îşi băgase mâinile pe sub sacoul lui şi îşi înfipsese degetele în pieptul lui cu o forţă care îl surprinsese; apoi se retrăsese şi se uitase pe furiş în susul şi în josul cărării.

El îi spusese repede:

- Vrei să iei cina cu mine? Curând?

- Curând, îi răspunsese ea.

Apoi se întorseseră la petrecere şi se despărţiseră. Ea plecase fară să îşi ia la revedere de la el. A doua zi, Laski închiriase un apartament la un hotel din Park Lane şi îi oferise acolo cina şi şampanie, apoi o dusese în pat. Abia în dormitor descoperise cât de mult se înşelase în privinţa ei. Se aşteptase ca ea să fie lacomă, dar uşor de satisfăcut. În schimb, descoperise că preferinţele ei sexuale erau cel puţin la fel de ciudate ca ale lui. În următoarele câteva săptămâni, făcuseră tot ce îşi puteau face doi oameni unul celuilalt, iar când rămăseseră în pană de idei, Lasky dăduse un telefon şi chemase încă o femeie, ca să înceapă o nouă serie de transformări. Ellen făcuse totul cu desăvârşirea fascinată a unui copil într-un parc de distracţii în care, dintr-odată, toate jocurile sunt gratis.

O privi cum stătea lângă el pe canapeaua din birou şi îşi aminti toate acestea, simţindu-se inundat de un sentiment pe care îşi imagina că oamenii l-ar numi, probabil, dragoste.

- Ce îţi place la mine? o întrebă el.

- Ce întrebare egocentrică!

- Eu ţi-am spus ce îmi place la tine. Haide, satisfă-mi egoul.Ce îţi place?

Ea se uită în jos, la poala lui.

- Îţi dau trei încercări.

El râse.

- Vrei cafea?

- Nu, mulţumesc. Mă duc la cumpărături. Am intrat doar ca să mă pipăi puţin.

- Eşti o drăcoaică bătrână şi neruşinată.

- Ce caraghios din partea ta!

- Ce face Derek?

- Alt lucru caraghios. E deprimat. De ce întrebi?

Laski dădu din umeri.

- Mă interesează omul ăsta. Cum poate să aibă un premiu ca Ellen Hamilton şi apoi să îl lase să îi scape printre degete?

Ea îşi întoarse privirea.

- Vorbeşte despre altceva.

- Bine. Eşti fericită?

Ea zâmbi din nou.

- Da. Sper doar să dureze.

- De ce n-ar dura? spuse el voios.

- Nu ştiu. Te-am întâlnit pe tine şi mi-o trag ca... ca...

- Ca un iepure.

- Poftim?

- Ţi-o tragi ca un iepure. Asta este expresia englezească corectă.

Ea râse în hohote.

- Bătrân nebun ce eşti. Îmi place la nebunie când eşti războinic şi corect. Ştiu că o faci doar ca să mă amuzi.

- Aşadar, ne întâlnim şi ne-o tragem ca iepurii şi tu nu crezi că poate dura.

- Nu poţi nega că toată chestia are un aer de efemeritate.

- Ţi-ar plăcea să fie altfel? întrebă el cu grijă.

- Nu ştiu.

Era singurul răspuns pe care i-l putea da, îşi dădu el seama.

- Dar ţie? adăugă ea.

Laski îşi alese cuvintele când spuse:

- Aceasta este prima dată când am ocazia să mă gândesc la permanenţa sau la efemeritatea relaţiei noastre.

- Nu mai vorbi ca în raportul anual al preşedintelui.

- Dacă nici tu nu mai vorbeşti ca eroina unui roman de dragoste. Apropo de raportul preşedintelui, presupun că din cauza asta este deprimat Derek.

- Da. El crede că ulcerul îl face să se simtă rău, dar eu ştiu mai bine.

- Crezi că şi-ar vinde compania?

- Mi-aş dori să o facă, zise ea, apoi se uită brusc la Laski. Ai cumpăra-o? adăugă ea.

- Probabil.

Îl privi un moment îndelungat. Laski ştia că evalua ceea ce spusese, cântărind posibilităţile, analizându-i motivele. Era o femeie deşteaptă. Se hotărî să o lase aşa.

- Trebuie să plec, spuse ea. Vreau să fiu acasă la prânz.

Se ridicară de pe canapea. O sărută pe gură şi îşi plimbă mâinile pe tot corpul ei cu o familiaritate senzuală. Ellen îi băgă un deget în gură, iar el i-l supse.

- La revedere, spuse ea.

- Am să te sun, îi spuse Laski.

Apoi, ea plecă. Laski se duse la bibliotecă şi se uită în gol la cotorul volumului Ghidul directorilor. Îi spusese „Sper doar că va dura“ şi trebuia ca el să se gândească la asta. Ellen avea un fel de a spune lucrurile care îl punea pe gânduri. Era o femeie subtilă. Aşadar, ce voia? Căsătorie? Spusese că nu ştie ce vrea şi, deşi nu prea ar fi

putut spune altceva, el avea sentimentul că fusese sinceră. „Atunci, eu ce vreau? se întrebă. Vreau să mă însor cu ea?“

Se aşeză pe scaunul de la birou. Avea o grămadă de lucruri de făcut. Apăsă butonul interfonului şi vorbi cu Carol.

- Sună la Departamentul de Energie şi află exact când - vreau să spun la ce oră - au de gând să anunţe numele companiei care a câştigat autorizaţia pentru terenul petrolifer Shield.

- Desigur, spuse ea.

- Apoi sună şi la Fett and Co. Vreau să vorbesc cu Nathaniel Fett, şeful.

- În regulă.

Încheie convorbirea şi se întrebă din nou: „Vreau să mă căsătoresc cu Ellen Hamilton?”

Dintr-odată ştiu răspunsul şi fu surprins.

Ora 10 a.m.

Capitolul treisprezece

Editorul de la Evening Post trăia cu iluzia că aparţine clasei dominante. Fiu al unui funcţionar de la calea ferată, urcase foarte rapid pe scara socială în cei 20 de ani de când terminase şcoala. Când avea nevoie de încurajare, îşi reamintea că e director la Evening Post Ltd şi formator de opinii şi că venitul său îl plasa în primele nouă procente ale capilor de familie. Nu îi trecea prin minte că nu ar fi devenit niciodată un formator de opinie dacă părerile sale nu coincideau exact cu cele ale patronului ziarului, nici că funcţia sa de conducere era un cadou din partea acestuia; nici că, în general, clasa dominantă este definită mai degrabă de bogăţie decât de venit. Şi habar nu avea că accentul său nesigur, care suna de parcă ar fi avut prune în gură, costumul său Cardin de gata şi casa lui de director din Chislehurst, cu patru dormitoare, îl caracterizau clar în ochii părtinitori ai cinicilor ca Arthur Cole drept un băiat sărac care ajunsese bine: mult mai limpede decât dacă ar fi purtat o şapcă de stofă şi clipsuri pentru pantaloni.

Cole ajunse în biroul editorului la ora zece fix, cu cravata aranjată, cu gândurile puse în ordine şi cu lista tipărită. Îşi dădu seama imediat că fusese o greşeală. Ar fi trebuit să întârzie două minute şi să dea buzna în cămaşă, ca să lase impresia că se smulsese cu greu din poziţia sa dificilă din redacţia de ştiri, cu scopul de a oferi personalului mai puţin esenţial o trecere rapidă în revistă a ceea ce se întâmpla în departamentele cu adevărat importante. Pe de altă parte însă, întotdeauna se gândea prea târziu la lucrurile acestea: nu se pricepea deloc la politica de birou. Ar fi fost interesant să urmărească cum îşi făceau intrarea ceilalţi directori la conferinţa de dimineaţă.

Biroul editorului era modern. Masa de lucru era albă şi fotoliile erau de la Habitat. Jaluzelele verticale fereau covorul albastru de lumina soarelui, iar corpurile de bibliotecă din aluminiu şi melamină aveau uşi cu geamuri fumurii. Pe o măsuţă erau copii ale tuturor ziarelor de dimineaţă şi un teanc cu ediţiile din urmă cu o zi ale ziarului Evening Post.

Editorul stătea în spatele biroului alb, fumând un trabuc subţire şi citind ziarul Mirror. Priveliştea îl făcu pe Cole să tânjească după o ţigară. Băgă în gură o bomboană de mentă, ca înlocuitor.

Ceilalţi intrară grămadă: editorul de imagine, într-o cămaşă strânsă pe corp, cu părul lung până la umeri, pe care multe femei l-ar fi invidiat; redactorul de sport, într-o jachetă de stofa şi un tricou liliachiu; şeful de rubrică, cu o pipă şi cu permanentul lui zâmbet dispreţuitor, şi managerul de tiraj, un tânăr într-un costum gri

imaculat, care pornise de la vânzarea de enciclopedii şi se ridicase atât de mult în numai cinci ani. Intrarea dramatică din ultimul minut îi aparţinu redactorului-şef, graficianul ziarului - un bărbat scund, cu părul tuns foarte scurt, care purta aparat dentar şi un creion după ureche.

Când se aşezară cu toţii, editorul puse ziarul Mirror pe măsuţă, îşi trase scaunul mai aproape de birou, apoi spuse:

- Încă nu a ieşit prima ediţie?

- Nu.

Redactorul-şef se uită la ceas.

- Am pierdut opt minute din cauza unei căderi de reţea.

Editorul îşi mută privirea către managerul de tiraj, care se uita şi el la ceas.

- Cum te afectează asta pe tine?

- Dacă e vorba de doar opt minute şi dacă puteţi recupera până la ediţia viitoare, ne vom descurca.

Editorul spuse:

- Se pare că avem câte o cădere de reţea în fiecare zi nenorocită.

- Este din cauza hârtiei de wc pe care tipărim, spuse redactorul-şef.

- Ei bine, va trebui să ne descurcăm cu ea până când vom începe din nou să facem profit.

Editorul luă lista de ştiri noi pe care Cole i-o pusese pe birou.

- Nu e nimic aici cu care să se înceapă o creştere de tiraj, Arthur.

- E o dimineaţă liniştită. Cu puţin noroc, până la prânz vom avea o criză în cabinet.

- Şi mai sunt şi ieftine ca braga, de când cu nenorocitul ăsta de guvern...

Editorul continuă să citească lista.

- Îmi place povestea asta despre Stradivarius.

Cole trecu prin listă, vorbind scurt despre fiecare articol. Când termină, editorul spuse:

- Şi nimic de senzaţie printre subiecte. Nu-mi place să merg toată ziua pe politică. Ar trebui să acoperim „fiecare aspect al zilei unui londonez”, ca să citez propria noastră reclamă. Presupun că nu putem face din Stradivariusul ăsta o vioară de un milion de lire!

- Ar fi o idee bună, spuse Cole. Dar nu cred că valorează atât de mult. Totuşi, vom încerca.

- Dacă nu merge în lire sterline, încercaţi cu vioara de un milion de dolari. Sau, şi mai bine, scripca de un milion de dolari, spuse redactorul-şef.

- Bine gândit, spuse editorul. Hai să punem o fotografie a unei viori asemănătoare dintr-o bibliotecă şi să intervievăm trei violonişti de top, despre cum s-ar simţi dacă şi-ar pierde instrumentul preferat. Făcu o pauză, apoi adăugă:

- Vreau să dăm lovitura şi cu autorizaţia pentru terenul petrolifer. Oamenii sunt interesaţi de petrolul ăsta din Marea Nordului - se presupune că este salvarea noastră economică.

Cole spuse:

- Anunţul trebuie să apară la 12.30. Între timp, găsim ceva de umplutură.

- Ai grijă ce spui. Propria noastră societate-mamă este unul dintre candidaţi, în caz că nu ştiai. Aminteşte-ţi că o sondă de petrol nu înseamnă îmbogăţire imediată, ci mai întâi câţiva ani de investiţii masive.

- Sigur, dădu Cole din cap aprobator.

Managerul de tiraj se întoarse către redactorul-şef şi zise:

- Hai să punem afişe pe stradă despre povestea cu vioara şi incendiul din East End...

Uşa se deschise cu zgomot, iar managerul de tiraj se opri din vorbit. Îşi ridicară cu toţii privirile şi îl văzură pe Kevin Hart stând în pragul uşii, entuziasmat şi cu faţa îmbujorată. Cole gemu în sinea sa.

- Îmi cer scuze că vă întrerup, dar cred că e o chestie importantă, spuse Hart.

- Ce este? întrebă editorul cu blândeţe.

- Tocmai am primit un telefon de la Timothy Fitzpeterson, subsecretar la...

- Ştiu cine este, spuse editorul. Ce a spus?

- Pretinde că e şantajat de două persoane numite Laski şi Cox. Părea destul de devastat. Era...

Editorul îl întrerupse din nou:

- Îi cunoşti vocea?

Tânărul reporter părea tulburat. În mod evident, se aşteptase să se creeze imediat panică, nu la un interogatoriu.

- N-am mai vorbit niciodată cu Fitzpeterson, spuse el.

Cole interveni:

- Am primit azi-dimineaţă un pont anonim despre el, destul de neplăcut. L-am verificat - el a negat.

Editorul se strâmbă.

- Nasol, spuse.

Redactorul-adjunct dădu din cap aprobator. Hart părea descurajat.

- În regulă, Kevin, vom discuta despre asta atunci când ies, spuse Cole.

Hart ieşi din birou şi închise uşa.

- Ce tip irascibil, comentă editorul.

- Nu e prost, spuse Cole, dar mai are o grămadă de învăţat.

- Atunci, învaţă-l, spuse editorul. Bun, ce avem la departamentul de imagini?

Capitolul paisprezece

Ron Biggins se gândea la fiică-sa. În privinţa asta, era vina lui: ar fi trebuit să se gândească la furgoneta pe care o conducea, la încărcătura ei de câteva sute de mii de lire sterline în bancnote - murdare, rupte, îndoite, mâzgălite şi potrivite doar pentru instalaţia de distrugere a Băncii Angliei, din Loughton, Essex. Dar probabil că neatenţia lui era scuzabilă, întrucât fiica unui bărbat e mai importantă decât nişte bancnote; iar atunci când este singura lui fată, ea este o regină; şi dacă este şi singurul copil, ei bine, îi cam umple viaţa.

Până la urmă, se gândi Ron, îţi petreci viaţa crescând-o, cu speranţa că, atunci când va împlini vârsta, o vei putea încredinţa unui om serios, de încredere, care va avea grijă de ea la fel cum a avut tatăl ei. Nu unui beţiv jegos, lăţos, fumător de iarbă, şomer, un parazit nenorocit...

- Ce? spuse Max Fitch.

Ron reveni din nou în prezent.

- Am vorbit?

- Bombăneai, îi spuse Max. Ai ceva pe suflet?

- S-ar putea să am, fiule, spuse Ron.

„S-ar putea să mă gândesc să omor pe cineva”, îşi spuse, deşi ştia că nu vorbeşte serios. Acceleră uşor ca să păstreze distanţa regulamentară dintre furgonetă şi motociclişti. Cu toate acestea, aproape că îl apucase de gât pe porcul ăla tânăr când îi spusese: „Eu şi cu Judy ne-am gândit că am putea locui împreună, gen, pentru o perioadă, să vedem cum merge, înţelegi?” O spusese la fel de degajat ca şi cum i-ar fi propus să meargă la un matineu. Bărbatul avea 22 de ani şi era cu cinci ani mai mare decât Judy - slavă Domnului că era încă minoră, obligată astfel să asculte de tatăl ei. Iubitul - numele său era Lou - stătea aşezat în salon şi părea agitat. Purta o ciudăţenie de cămaşă, blugi soioşi susţinuţi de o curea de piele complicată, ca un instrument medieval de tortură, şi sandale decupate, care îi expuneau picioarele jegoase şi dezgustătoare. Când Ron îl întrebase cu ce se ocupă, el îi spusese că este un poet şomer, iar Ron suspectase că tipul îl lua peste picior.

După remarca referitoare la locuitul împreună, Ron îl dăduse afară. De atunci începuseră certurile. La început îi explicase lui Judy că nu trebuia să locuiască cu Lou, fiindcă era necesar să se păstreze pentru soţul ei, la care ea îi râsese în faţă şi îi spusese că se culcase deja cu el de cel puţin 12 ori, când chipurile petrecuse noaptea la o prietenă din Finchley. Ron îi spusese că presupunea că urmează să îi spună că este gravidă, iar fata îi spusese să nu fie aşa de idiot - lua

anticoncepţionale de când împlinise 16 ani şi mama ei o dusese la o clinică de planificare familială. Atunci, Ron aproape că îşi lovise soţia pentru prima oară în 20 de ani de căsnicie.

Îl rugase pe un amic al lui din poliţie să îl verifice pe Louis Thurley, în vârstă de 22 de ani, şomer, din Barracks Road, Harringey. Serviciul de cazier judiciar scosese la iveală două condamnări: una pentru posesie de răşină de canabis la festivalul pop Reading şi una pentru furt de produse alimentare de la magazinul Tesco din Muswell Hill. Această informaţie ar fi trebuit să pună punct relaţiei. Într-adevăr, o convinsese pe soţia lui Ron, însă Judy îi spusese că ştia tot despre ambele incidente. Iarba nu ar fi trebuit să fie o infracţiune, declarase ea, iar în ceea ce priveşte furtul, Ron şi prietenii lui pur şi simplu stătuseră pe podeaua supermarketului şi mâncaseră plăcinte cu carne de porc de pe raft, până când fuseseră arestaţi. O făcuseră fiindcă erau de părere că alimentele ar fi trebuit să fie gratuite şi fiindcă le era foame şi erau faliţi. Fata părea să considere că atitudinea lor era total acceptabilă.

Incapabil să o determine să judece limpede, Ron îi interzisese în cele din urmă să iasă seara în oraş. Fata reacţionase cu calm. Avea de gând să facă tot ce îi spunea, dar în patru luni, după ce împlinea 18 ani, avea să se mute în garsoniera lui Lou, împreună cu cei trei prieteni ai lui şi cu fata pe care o împărţeau.

Ron se simţea învins. De opt zile era obsedat de problema aceasta şi tot nu reuşea să găsească o modalitate prin care să îşi salveze fiica de la o viaţă de mizerie - fiindcă asta însemna, fără nicio umbră de îndoială. Se aşteptase la asta: o fată tânără se mărită cu cine nu trebuie. Ea se duce la muncă, în timp ce el stă acasă şi se uită la curse la televizor. Din când în când mai face câte o ticăloşie ca să îşi asigure berea şi ţigările. Ea face câţiva copii, el e prins şi dus la puşcărie şi, dintr-odată, biata fată încearcă să crească o familie din alocaţie, fără soţ.

Şi-ar fi dat viaţa pentru Judy - îi oferise deja optsprezece ani din ea - şi totuşi tot ce voia ea să facă era să arunce pe fereastră tot ce apărase Ron, să îl scuipe în ochi. Ar fi plâns, dacă şi-ar fi amintit cum se face asta.

Nu-şi putea scoate povestea din minte, aşa că astăzi, la ora 10.16, încă se gândea la ea. Din acest motiv nu observase mai devreme ambuscada. Dar lipsa lui de concentrare nu contă prea mult pentru ceea ce avea să se întâmple în următoarele câteva secunde.

Întoarse sub un arc de cale ferată, pe un drum lung şi curbat, care avea pe partea stângă râul, iar pe dreapta un cimitir de maşini. Era o zi senină şi luminoasă şi astfel, când viră uşor, nu îi fu greu să observe transportorul mare de maşini, plin de teancuri înalte de vehicule uzate şi strivite, care intra cu spatele pe poarta cimitirului de maşini, cu

mare dificultate.

La început părea că, până avea să ajungă convoiul, autocamionul se va da la o parte. Dar, în mod evident, şoferul nu îşi stabilise corect unghiul de abordare, fiindcă trase din nou înainte, blocând complet drumul.

Cele două motociclete din faţă frânară şi se opriră, iar Ron aduse furgoneta în spatele lor. Unul dintre motociclişti îşi scoase motocicleta din viteză şi sări pe platforma cabinei, ca să urle la şofer. Motorul camionului făcea turaţii zgomotoase, iar din ţeava de eşapament ieşeau nori negri de fum.

- Raportează o oprire neprevăzută, spuse Ron. Haideţi să ne facem treaba ca la carte.

Max luă microfonul de transmisie:

- Mobil către Control Obadiah.

Ron se uită la camion. Căra o varietate ciudată de vehicule: o dubă verde mai veche, cu sigla „Coopers Family Butcher“ pictată pe o parte; un Ford Anglia mototolit, fără roţi; două Volkswagen Beetle aşezate unul peste celălalt şi, pe standul de sus, un Ford Australian mare, cu o dungă decorativă, şi un Triumph ce părea nou. Toată chestia părea un pic instabilă, în special cele două Beetle prinse într-o îmbrăţişare ruginită, ca o pereche de insecte care copulează. Ron se uită din nou la cabina camionului: motociclistul îi făcea semne şoferului să se dea la o parte din drumul convoiului.

Max repeta: „Mobil către Obadiah Control. Răspundeţi, vă rog".

„Probabil că suntem destul de jos, fiind atât de aproape de râu, îşi spuse Ron. Poate că semnalul e prost.” Se uită încă o dată la maşinile de pe transportor şi îşi dădu seama că nu sunt legate cu funii. Era foarte periculos. Oare cât de mult călătorise transportorul acela cu încărcătura lui de fier vechi prost fixată?

Şi, dintr-odată, înţelese.

- Anunţă SOS! strigă el.

Max se holbă la el.

- Poftim?

Ceva lovi capota furgonetei cu un zăngănit. Şoferul camionului sări din cabina lui, năpustindu-se asupra motociclistului. Mai mulţi bărbaţi cu cagule escaladară zidul cimitirului de maşini. Ron aruncă o privire în oglinda laterală şi văzu cum cei doi motociclişti din spatele furgonetei sunt dărâmaţi de pe motociclete.

Furgoneta se clătină şi apoi, în mod ciudat, păru că se ridică în aer. Ron se uită în dreapta şi văzu braţul unei macarale care se întindea peste zid, spre capota sa. Smulse microfonul de la Max, care era uluit, în timp ce un om mascat alerga spre furgonetă. Bărbatul aruncă în parbriz cu ceva mic şi negru, ca o minge de crichet.

Următoarea secundă trecu încet, într-o serie de imagini, ca un film

urmărit în cadre fragmentate: o cască de protecţie zburând prin aer, o bâtă de lemn aterizând în capul cuiva; Max apucând schimbătorul de viteze în timp ce furgoneta se răsturna; degetul cel mare al lui Ron apăsând butonul de vorbire al microfonului şi rostind „Obadiah SO...“, mica bombă ca o minge de crichet care lovise parbrizul şi explodase, azvârlind în aer o ploaie de bucăţi de sticlă, apoi explozia în sine - în timp ce unda de şoc lovi - şi întunericul calm al inconştienţei.

Sergentul Wilkinson auzise semnul de apel „Obadiah” de la transportul monetar, dar îl ignorase. Fusese o dimineaţă ocupată, cu trei blocări majore în trafic, o goană prin toată Londra după un şofer care fugise de la locul accidentului, două accidente grave, un incendiu la un depozit şi o demonstraţie neaşteptată a unui grup de anarhişti, în strada Downing. Când sosise apelul, tocmai îşi cumpăra o ceaşcă de cafea instant şi o baghetă cu şuncă de la o tânără indiancă, pe care o întrebase:

- Ce părere are soţul tău că vii la muncă fără sutien?

Fata cu sâni mari îi răspunsese:

- Nu observă.

Apoi chicoti.

Ofiţerul Jones spusese, de la celălalt capăt al staţie de comunicare:

- Hai, Dave, prinde aluzia.

- Ce faci diseară? întrebase Wilkinson.

Ea râsese, ştiind că nu vorbeşte serios.

- Lucrez, îi răspunsese.

- Mobile către Obadiah Control. Răspundeţi, vă rog, se auzise în staţia radio.

- Un alt loc de muncă? Ce anume? întrebase Wilkinson.

- Sunt dansatoare într-un club de noapte.

- Topless?

- Va trebui să vii să vezi, nu crezi? spusese fata, apoi împinsese căruciorul mai departe.

- SO... se auzise în staţia radio.

Apoi un zgomot înfundat, ca o descărcare electrică sau o explozie. Zâmbetul de pe chipul tânăr al lui Wilkinson se stinse rapid. Apăsă pe întrerupător şi vorbi în microfon.

- Obadiah Control, răspunde, Mobil.

Nu veni niciun răspuns. Wilkinson strigă la superiorul său, pe un ton disperat:

- Şefu’!

Inspectorul „Harry“ Harrison veni în faţa lui Wilkinson. Era un bărbat înalt. Îşi trecu mâna prin părul rar, părând acum chiar şi mai aiurit decât era.

- E totul sub control, sergent? întrebă el.

- Cred că am prins un SOS de la Obadiah, şefu’.

Harrison se răsti la el:

- Cum adică, ce înseamnă „cred“?

Wilkinson nu ajunsese sergent recunoscându-şi greşelile.

- Mesaj distorsionat, domnule, îi răspunse.

Harrison luă microfonul.

- Obadiah Control către Mobil, mă auziţi? Terminat.

Aşteptă, apoi repetă mesajul. Nu primi niciun răspuns. Îi spuse lui Wilkinson:

- Mai întâi un mesaj distorsionat, apoi au dispărut din emisie. Trebuie să o luăm ca pe un jaf. Exact asta îmi trebuia.

Avea aerul unui bărbat faţă de care soarta nu fusese doar nedreaptă, ci şi absolut răzbunătoare.

- Nu am primit nicio locaţie, spuse Wilkinson.

Se întoarseră amândoi să se uite la harta uriaşă a Londrei de pe perete. Wilkinson spuse:

- Au luat-o pe traseul râului. Ultima oară când i-am receptat erau la Aldgate. Traficul este normal, deci probabil că ar trebui să fie, să zicem, cam pe la Dagenham.

- Minunat, spuse Harrison sarcastic, apoi se gândi o clipă şi zise: Lansaţi o alertă pentru toate maşinile, apoi detaşaţi trei dintre patrulele din East London şi trimiteţi-le în căutare. Alertaţi-i pe cei din Essex şi asiguraţi-vă că nesuferiţii ăia inutili ştiu câţi bani sunt în furgoneta aia. Bun, pe motoare.

Wilkinson începu să dea telefoane. Harrison rămase în spatele lui pentru câteva momente, cufundat în gânduri.

- Ar trebui să primim un semn curând - cineva trebuie să fi văzut ce s-a întâmplat, bombăni el. Se mai gândi puţin, apoi adăugă: Dar, pe de altă parte, dacă tovarăşul nostru e suficient de deştept încât să strice staţia radio înainte ca băieţii să ne apeleze, e destul de deştept şi ca să îşi facă treaba undeva în linişte.

Urmă o pauză mai lungă. În cele din urmă, Harrison spuse:

- Personal, nu cred că avem vreo şansă.

„Merge ca pe roate“, se gândi Jacko. Furgoneta cu bani fusese ridicată peste zid şi aşezată cu grijă lângă echipamentul de tăiere. Cele patru motociclete ale poliţiei fuseseră aruncate la bordul transportorului, care se întorsese apoi în curte. Motocicliştii stăteau acum într-o linie ordonată, fiecare dintre ei cu cătuşe la mâini şi la picioare, iar porţile curţii erau închise.

Doi dintre băieţii care purtau ochelari de protecţie peste cagule făcuseră o gaură de dimensiunea unui om pe o parte a furgonetei cu bani, în timp ce o altă dubă albastră, simplă, era oprită în spate. Dreptunghiul mare de oţel căzu, iar un gardian în uniformă sări afară, cu mâinile deasupra capului. Jesse îl încătuşă şi îl obligă să se întindă lângă escorta poliţiei.

Echipamentul de tăiere fusese dat la o parte rapid şi doi bărbaţi intrară în furgoneta cu bani şi începură să scoată lăzile afară, punându-le direct în a doua dubă.

Jacko le aruncă o privire prizonierilor. Cu toţii fuseseră bătuţi un pic, dar nu grav. Toţi erau conştienţi. Jacko transpira pe sub mască, dar nu îndrăznea să şi-o scoată.

Apoi, se auzi un strigăt din cabina macaralei, unde unul dintre băieţi stătea de pază. Jacko îşi ridică privirea. În acelaşi timp, auzi sunetul unei sirene.

Se uită în jur. Nu putea fi adevărat! Ideea era să îi doboare pe gardieni înainte ca aceştia să apuce să ceară ajutor prin staţie. Înjură. Bărbaţii aşteptau indicaţiile lui.

Transportatorul se ascunsese în spatele unui teanc de cauciucuri, aşa că motocicletele albe nu puteau fi văzute. Cele două furgonete şi macaraua păreau destul de inofensive. Jacko strigă:

- Toată lumea să se adăpostească!

Apoi, îşi aminti de prizonieri. Nu era timp să îi ia din drum. Ochii îi căzură pe o prelată. O trase peste cele cinci trupuri, apoi se ascunse în spatele unei basculante.

Sunetul sirenei se apropia. Maşina circula foarte repede. Auzi cauciucurile scârţâind sub arcul de cale ferată, apoi huruitul motorului, în timp ce automobilul atingea 70 de kilometri pe oră în a treia, înainte de a schimba viteza. Sunetul deveni mai puternic, apoi sirena se opri brusc şi zgomotul începu să se stingă. Jacko respiră uşurat, apoi auzi o a doua sirenă. Strigă:

- Rămâneţi la pământ!

Trecu şi cea de-a doua maşină, apoi o auzi şi pe a treia. Auziră acelaşi scârţâit sub arc şi aceeaşi turaţie a vitezei a treia după colţ, dar de data asta maşina încetini în faţa porţii.

Totul părea foarte tăcut. Faţa lui Jacko dogorea insuportabil sub nailonul încins. Simţea că se sufocă. Auzi un zgomot, ca şi cum un poliţist ar fi bătut cu cizmele în poartă. „Probabil că unul dintre ei escaladează poarta ca să se uite înăuntru”, îşi spuse. Dintr-odată, Jacko îşi aminti că în cabina furgonetei mai erau doi gardieni. Se ruga la Dumnezeu să nu-şi fi revenit tocmai acum.

Ce avea de gând sticletele? Nu sărise poarta, dar nici nu se retrăsese. Dacă veniseră să fileze, se terminase. „Nu, nu te panica, îşi spuse, zece de-ai noştri pot face faţă unei maşini de gabori”. Dar ar fi durat ceva şi probabil că rămăsese unul în maşină care ar fi putut cere întăriri prin staţie...

Jacko aproape că simţea cum toţi banii aceia îi alunecau printre degete. Ar fi vrut să rişte să arunce un ochi de pe o parte a basculantei, dar îşi spuse apoi că nu avea niciun rost: va şti când ei vor fi plecat, după sunetul maşinii.

Ce făceau?

Se uită din nou la furgoneta cu bani. Doamne, unul dintre tipi se mişca! Jacko ridică puşca. Avea să se ajungă la un schimb de focuri.

- Rahat! spuse în şoaptă.

Din furgonetă se auzi un zgomot - un strigăt răguşit. Jacko se ridică în picioare şi ieşi de după basculantă, cu arma pregătită.

Nu era nimeni acolo.

Apoi auzi maşina îndepărtându-se cu un scârţâit de roţi. Sirena porni din nou şi se stinse în depărtare.

Willie Surdu apăru din spatele unei carcase ruginite a unui taxi Mercedes. Merseră împreună spre furgonetă.

- Ce ne-am mai distrat, nu-i aşa? spuse Willie.

- Da, zise Jacko cu amărăciune. Mai bine decât dacă ne-am fi uitat la televizorul ăla nenorocit.

Se uitară în dubă. Şoferul gemea, dar nu părea grav rănit.

- Ieşi afară, tataie, spuse Jacko prin geamul spart. Pauza de ceai a luat sfârşit.

Vocea avu un efect calmant asupra lui Ron Biggins. Până în momentul acela, fusese ameţit şi panicat. I se părea că nu aude cum trebuie, îl durea capul, iar când îşi duse mâna la faţă, atinse ceva lipicios.

Imaginea unui bărbat cu cagulă era neobişnuit de stimulantă. Totul era foarte clar. Un jaf extrem de eficient - de fapt, într-un fel, Ron era uimit de buna funcţionare a operaţiunii. Ştiuseră traseul şi intervalul orar în care circula furgoneta cu bani. Începu să se simtă furios. Fără îndoială că un procent din captură avea să ajungă într-un cont de bancă secret al unui detectiv corupt. Ca majoritatea funcţionarilor de la poliţie şi de la securitate, îi ura pe sticleţii corupţi chiar mai mult decât pe infractori.

Bărbatul care îl numise „tataie“ deschise uşa, băgând mâna prin geamul spart al ferestrei laterale, ca să manevreze încuietoarea din interior. Ron ieşi din maşină. Mişcarea îi provocă durere. Bărbatul era tânăr - Ron îi putea distinge părul lung pe sub cagulă. Purta blugi şi ţinea în mână o puşcă.

Îl împinse dispreţuitor pe Ron şi spuse:

- Mâinile împreunate frumos, la vedere, tataie. O să te poţi duce la spital într-un minut.

Durerea de cap a lui Ron părea să crească odată cu furia sa. Îşi înfrână dorinţa de a lovi în ceva şi îşi aminti cum trebuia să se poarte în timpul unui atac: Nu opune rezistenţă, cooperează cu ei, dă-le banii. Avem asigurare pentru ei, viaţa ta este mai valoroasă pentru noi, nu face pe eroul.

Începu să respire greu. Cu mintea zdruncinată, i se păru că tânărul care ţinea puşca este poliţistul corupt sau Lou Thurley, care gemea şi

gâfâia deasupra lui Judy cea inocentă şi neprihănită, în vreun pat dezgustător dintr-o garsonieră murdară şi, dintr-odată, îşi dădu seama că era bărbatul care îi distrusese viaţa - şi poate că tocmai erou trebuia să fie ca să câştige din nou respectul singurului său copil; şi că oamenii de nimic ca poliţistul acela corupt, care purta o cagulă în pat cu Judy şi care ţinea în mână o puşcă, erau genul care întotdeauna făceau praf vieţile oamenilor de treabă ca Ron Biggins. Aşa că facu doi paşi în faţă şi îi trase un pumn în nas tânărului uimit, care se împiedică şi apăsă pe ambele trăgace ale puştii, nimerindu-l nu pe Ron, ci pe un alt bărbat mascat de lângă el, care urlă şi căzu jos plin de sânge. Ron se holbă îngrozit la sânge, până când primul bărbat îl lovi foarte tare în cap cu patul de metal al armei şi leşină din nou.

Jacko îngenunche lângă Willie Surdu' şi trase bucata de ciorap de pe faţa bătrânului. Faţa lui era un dezastru îngrozitor şi Jacko se îngălbeni. De obicei, Jacko şi cei de teapa lui îşi provocau răni unul altuia şi victimelor lor cu obiecte neascuţite; drept urmare, nu văzuse niciodată răni provocate de împuşcături. Şi, din moment ce instruirea internă în acordarea primului ajutor nu era unul dintre avantajele planului managerial de formare al lui Tony Cox, Jacko nu prea ştia ce să facă. Dar era în stare să gândească rapid.

Îşi ridică privirea. Ceilalţi stăteau de jur împrejur, holbându-se.

- Treceţi la treabă, adormiţii naibii! ţipă Jacko.

Bărbaţii se repeziră care încotro, iar el se apropie mai mult de Willie şi spuse:

- Mă auzi, amice?

Willie îşi întoarse capul, dar nu putea vorbi. Jesse îngenunche pe partea cealaltă.

- Trebuie să îl ducem la spital, spuse.

Jacko i-o luă înainte:

- Am nevoie de o maşină bună, spuse el, apoi arătă spre un Volvo albastru parcat în apropiere. Al cui e ăla?

- Al proprietarului curţii, spuse Jesse.

- Perfect. Ajută-mă să-l duc pe Willie acolo.

Jacko îl luă de umeri şi Jesse de picioare. Îl cărară la maşină, în timp ce bătrânul scâncea, şi îl aşezară pe bancheta din spate. Cheile erau în contact.

Unul dintre bărbaţi strigă din furgoneta cu bani:

- S-a rezolvat, Jacko.

L-ar fi lovit pentru că îi folosise numele, dar era mult prea preocupat.

- Ştii unde să te duci? îl întrebă pe Jesse.

- Da, dar era vorba să mergi cu mine.

- Nu contează. Îl duc cumva pe Willie la spital şi ne întâlnim la fermă. Spune-i lui Tony ce s-a întâmplat. Fii atent, condu încet, nu

forţa semaforul, opreşte la trecerile de pietoni, fa-o ca şi cum ai da examen de conducere, ok?

- OK, spuse Jesse.

Fugi înapoi la duba de evadare şi verifică uşile din spate. Erau încuiate. Dezlipi hârtia maro de pe plăcuţa de înmatriculare - scopul ei fusese să-i împiedice pe gardieni să le ia numărul; Tony Cox se gândise la tot - şi se urcă la volan.

Jacko porni Volvoul. Cineva deschise poarta. Restul bărbaţilor erau deja în maşinile lor şi îşi scoteau mănuşile şi măştile. Jesse scoase furgoneta din curte şi coti la dreapta. Jacko îl urmă şi o luă în partea opusă.

În timp ce accelera pe şosea, se uită la ceas: 10.27. Toată chestia durase 11 minute. Tony avea dreptate: spusese că vor fi departe şi în siguranţă în intervalul de timp care i-ar fi trebuit unei maşini de patrulă să ajungă de la puşcăria de pe strada Vine pe Insula Câinilor. Fusese o treabă frumoasă, cu excepţia bietului Willie Surdu’. Jacko spera că va supravieţui, ca să-şi poată cheltui partea.

Se apropia de spital. Se gândi cum să acţioneze, dar cu siguranţă Willie trebuia să se facă nevăzut. Îi spuse:

- Will? Poţi să te laşi pe podea?

Nu primi niciun răspuns. Jacko se uită în spate. Ochii lui Willie erau atât de distruşi, încât nu-ţi mai dădeai seama dacă erau deschişi sau închişi . Probabil că sărmanul îşi pierduse cunoştinţa. Jacko întinse o mână în spate şi trase corpul de pe banchetă pe podea. Acesta căzu cu o izbitură dureroasă.

Intră în incinta spitalului şi parcă. Coborî din maşină şi urmă indicatorul care ducea spre secţia de accidente. Exact la intrare găsi un telefon cu fise. Deschise cartea de telefon şi căută numărul spitalului. Formă, introduse o monedă şi ceru să i se facă legătura la secţia de accidente. Un telefon de pe un birou din apropierea locului în care se afla sună de două ori şi sora răspunse.

- Un moment, vă rog, zise ea, apoi puse receptorul pe masă.

Era o femeie dolofană, în jur de 40 de ani, cu un aer chinuit,care purta o uniformă scrobită. Scrise câteva cuvinte într-un registru, apoi ridică din nou receptorul.

- Accidente, cu ce vă pot ajuta?

Jacko vorbi încet, urmărind chipul infirmierei:

- În parcarea dumneavoastră este un bărbat împuşcat, pe bancheta din spate a unui Volvo albastru.

Infirmiera cea corpolentă se îngălbeni la faţă.

- Adică aici?

Jacko era nervos.

- Da, vacă adormită, în spitalul vostru. Mişcă-ţi fundul afară şi ia-l de-acolo!

Era tentat să trântească telefonul, dar se opri şi apăsă pe furcă: dacă el o putea vedea pe ea, atunci şi ea îl putea vedea pe el. Ţinu telefonul închis la ureche, în timp ce ea puse receptorul jos, se ridică în picioare, chemă o asistentă medicală şi ieşi în parcare.

Jacko merse mai departe prin spital şi ieşi prin altă parte. Se uită peste poarta principală şi văzu o targă dusă în parcare. Făcuse tot ce putuse pentru Willie.

Acum avea nevoie de o altă maşină.

Capitolul cincisprezece

Lui Felix Laski îi plăcea biroul lui Nathaniel Fett. Era o incăpere confortabilă, cu un decor modest - un loc potrivit pentru afaceri. Nu avea nimic din trucurile pe care Laski le folosea în biroul său ca să îl pună în avantaj, cum ar fi o masă lângă fereastră, astfel încât chipul să îi rămână în umbră, sau scaunele vizitatorilor, joase şi instabile, sau nepreţuitele ceşti de porţelan de os, pe care oamenii erau îngroziţi să nu le scape din mână. Biroul lui Fett avea atmosfera unui club pentru directorii de companii: fără îndoială că era o chestie intenţionată.

Laski observă două lucruri în timp ce strângea mâna lungă şi subţire a lui Fett: în primul rând că avea un birou mare, aparent puţin folosit, şi în al doilea rând că Fett purta cravată. Cravata era o alegere neobişnuită pentru un evreu, îşi spuse el; apoi, gândindu-se mai bine, îşi dădu seama că nu era deloc ciudat. Fett o purta din acelaşi motiv pentru care Laski purta un costum de lux, în dungi, cu o croială frumoasă: ca o emblemă care spunea „şi eu sunt englez”. „Aşadar, se gândi Laski, chiar şi după şase generaţii de bancheri din familia Fett, Nathaniel e în continuare puţin nesigur”. Era o informaţie ce îi putea fi utilă.

- Ia loc, Laski, spuse Fett. Vrei o cafea?

- Beau cafea toată ziua. Îmi face rău la inimă. Nu, mulţumesc.

- Ceva de băut?

Laski clătină din cap. Refuzul ospitalităţii era unul dintre modurile sale de a-şi pune gazda în dezavantaj. Îi spuse:

- L-am cunoscut destul de bine pe tatăl tău, până când s-a pensionat. Moartea lui a fost o pierdere. E drept că se spune asta despre foarte mulţi oameni, însă în cazul lui chiar e adevărat.

- Mulţumesc.

Fett se lăsă pe spate în fotoliul din faţa lui Laski şi se aşeza picior peste picior. Ochii lui păreau misterioşi în spatele ochelarilor cu lentile groase.

- S-a întâmplat acum zece ani, adăugă el.

- Atât de mult timp a trecut? se miră Laski. Era mult mai în vârstă decât mine, desigur, dar ştia, la fel ca şi strămoşii lui, că vin din Varşovia.

Fett dădu din cap aprobator.

- Primul Nathaniel Fett a traversat Europa pe un măgar, cu un sac de aur.

- Am făcut şi eu aceeaşi călătorie pe o motocicletă nazistă furată, cu o valiză plină de mărci germane lipsite de valoare.

- Cu toate acestea, progresul tău a fost mult mai efemer.

Era o remarcă umilitoare, îşi dădu seama Laski. Fett spunea de fapt: „Om fi noi nişte evrei polonezi parveniţi, dar nu suntem nici pe jumătate atât de parveniţi ca tine“. Brokerul era rivalul lui Laski în jocul acesta, iar cu ochelarii săi care îi ascundeau expresia nu avea nevoie de lumina din spatele lui.

- Eşti ca tatăl tău, îi spuse Laski zâmbind. Nu ştiai niciodată ce gândeşte.

- Încă nu mi-ai dat nimic de gândit.

- Ah...

Aşadar, gata cu fleacurile, se gândi Laski.

- Îmi pare rău că apelul meu a fost un pic misterios. A fost drăguţ din partea ta că m-ai primit imediat.

- Ai spus că ai o propunere de şapte cifre pentru unul dintre clienţii mei: cum să nu te primesc? Doreşti un trabuc?

Fett se ridică şi îi oferi o cutie de pe o măsuţă de la perete.

- Mulţumesc, spuse Laski.

Zăbovi un pic cam mult până alese; apoi, în timp ce mâna îi cobora pentru a lua trabucul, spuse:

- Vreau să cumpăr Hamilton Holdings de la Derek Hamilton.

Coordonarea era perfectă, dar pe faţa lui Fett nu se văzu nicio tresărire de uimire. Laski sperase că poate avea să scape cutia. Dar, bineînţeles, Fett ştiuse că Laski va alege acel moment ca să lanseze bomba; crease momentul exact în scopul acesta.

Închise cutia şi îi dădu un foc, fară să vorbească. Se aşeză din nou picior peste picior.

- Hamilton Holdings, pentru şapte cifre, zise el.

- Exact un milion de lire sterline. Când un om îşi vinde munca de o viaţă, are dreptul la o cifră rotundă frumoasă.

- Ah, înţeleg psihologia abordării tale, spuse Fett încet. Nu este ceva cu totul neaşteptat.

- Poftim?

- Nu vreau să zic că te aşteptam pe tine. Dar aşteptam pe cineva. Este momentul oportun.

- Oferta este substanţial mai mare decât valoarea acţiunilor la preţurile actuale.

- Acoperirea este aproximativ corectă, spuse Fett.

Laski îşi deschise mâinile, cu palmele în sus, într-un gest de rugăminte.

- Hai să nu o mai scăldăm, spuse el. E o ofertă mare.

- Dar mai mică decât valoarea acţiunilor în cazul în care sindicatul lui Derek va primi sonda de petrol.

- Ceea ce mă duce la singura mea condiţie. Oferta depinde de afacerea ce se va încheia în această dimineaţă.

Fett se uită la ceas.

- E aproape 11. Chiar crezi că se poate rezolva asta - presupunând chiar că Derek va fi interesat - într-o oră?

Laski bătu cu degetele în servietă şi zise:

- Am întocmit toate documentele necesare.

- Abia dacă am reuşi să le citim...

- De asemenea, am şi o scrisoare de intenţie care conţine clauzele principale ale contractului. Asta mă va mulţumi.

- Trebuia să mă gândesc că vei fi pregătit.

Fett reflectă un moment, apoi adăugă:

- Desigur, dacă Derek nu primeşte sonda de petrol, probabil că acţiunile vor scădea un pic.

- Eu sunt un jucător, zâmbi Laski.

Fett continuă:

- Caz în care vei vinde activele companiei şi vei închide toate filialele neprofitabile.

- Nicidecum, minţi Laski. Cred că ar putea fi profitabilă în forma ei actuală, cu un nou management de calitate.

- Probabil că ai dreptate. Ei bine, este o ofertă considerabilă, una pe care mă simt obligat să i-o fac cunoscută clientului meu.

- Nu face pe inabordabilul! Gândeşte-te la comisionul corespunzător unui milion de lire.

- Da, spuse Fett cu răceală. Îl voi suna pe Derek.

Luă telefonul de pe măsuţa de cafea şi spuse:

- Cu Derek Hamilton, vă rog.

Laski pufăi din trabuc, mascându-şi neliniştea.

- Derek, sunt Nathaniel. Felix Laski este la mine. A făcut o ofertă. Urmă o pauză, apoi zise:

- Da, aşa e, nu? Un milion în cifre rotunde. Ai vrea... bine. Vom fi aici. Poftim? Ah... înţeleg. Râse uşor stânjenit, adăugând:

- Zece minute.

Puse apoi receptorul jos.

- Ei bine, Laski, vine aici. Hai să citim documentele acelea ale tale cât aşteptăm.

Laski nu se putu abţine să nu spună:

- Deci e interesat.

- Ar putea fi.

- A mai spus ceva, nu-i aşa?

Fett râse din nou încet şi stânjenit.

- Presupun că nu fac niciun rău dacă îţi spun. A spus că, dacă îţi dă compania până la amiază, ar vrea banii în mâna până la prânz.

Ora 11 a.m.

Capitolul şaisprezece

Kevin Hart găsi adresa pe care i-o dăduse redacţia de ştiri şi parcă pe linia galbenă. Maşina sa era un Rover de doi ani cu un motor V8, pentru că el era burlac, iar Evening Post plătea salarii de Fleet Street, aşa că era mult mai bogat decât majoritara bărbaţilor de 22 de ani. Ştia asta şi îi plăcea; şi, cum nu era destul de matur încât să-şi ascundă discret această plăcere, oamenii ca Arthur Cole îl displăceau.

Arthur se înfuriase foarte tare când ieşise din conferinţa editorului. Stătuse la biroul de presă, dăduse o grămadă de sarcini, aşa cum făcea de obicei, apoi îl chemase pe Kevin şi îi spusese să vină lângă el la birou şi să stea jos: un semn clar că urma să primească o săpuneală, aşa cum o numeau reporterii.

Îl surprinsese prin faptul că nu îi vorbise despre felul în care dăduse buzna în conferinţă, ci despre povestea sa. Îl întrebase:

- Cum era vocea?

- Părea un bărbat de vârstă mijlocie, cu un accent din comitatele din jurul Londrei, îi răspunsese Kevin. Îşi alegea cuvintele. Poate prea atent - e posibil să fi fost beat sau abătut.

- Nu este vocea pe care am auzit-o eu azi-dimineaţă. Era mai tânără şi cu un accent al clasei muncitoare londoneze. Ce a zis a ta?

Kevin îi citise din stenogramă:

- „Sunt Tim Fitzpeterson şi sunt şantajat de două persoane numite Laski şi Cox. După ce dispar eu, vreau să îi chinuiţi pe nemernici."

Arthur dăduse din cap neîncrezător.

- Asta e tot?

- Mă rog, am întrebat cu ce îl şantajau, iar el a spus: „Doamne, toţi sunteţi la fel". Apoi mi-a închis telefonul în nas.

Kevin făcuse o pauză, aşteptând o mustrare.

- A fost o întrebare greşită?

Arthur dăduse din umeri.

- A fost, dar nu mă pot gândi la una corectă.

Luase telefonul şi formase un număr, apoi îi dăduse receptorul lui Kevin.

- Întreabă-l dacă ne-a sunat în ultima jumătate de oră.

Kevin ascultase un moment, apoi pusese receptorul în furcă.

- Sună ocupat.

- N-avem încotro.

Arthur îşi pipăise buzunarele, căutându-şi ţigările.

- Te laşi, spuse Kevin, recunoscând simptomele.

- Aşa e.

Arthur începuse apoi să-şi roadă unghiile.

- Vezi tu, cea mai mare putere pe care o are şantajistul faţă de un politician este ameninţarea că se va duce la ziar. De aceea, şantajiştii nu ne vor suna ca să ne ofere informaţiile. Asta ar însemna să-şi arunce pe fereastră atuul. În aceeaşi măsură, de vreme ce victimele se tem de ziare, nu ne-ar suna ca să ne spună că sunt şantajate.

Cu aerul unuia care ajunge la o concluzie finală, încheiase:

- De aceea cred că toată chestia asta e o farsă.

Kevin înţelesese că trebuie să plece. Se ridicase în picioare,

- Am să revin la povestea cu petrolul.

- Nu, spusese Arthur, trebuie s-o verificăm. Ar fi mai bine să te duci acolo şi să îi baţi la uşă.

- Ah, bine.

- Dar data viitoare când îţi mai trece prin cap să întrerupi conferinţa unui editor, mai întâi stai jos şi numeri până la o sută.

Kevin nu îşi putuse reţine un zâmbet.

- Sigur.

Însă cu cât se gândea mai mult la poveste, cu atât îi dădea mai puţine şanse să stea în picioare. În maşină încercă să-şi amintească ce ştia despre Tim Fitzpeterson. Era o persoană reţinută şi discretă, deţinea o diplomă în economie şi se presupunea că este inteligent; însă pur şi simplu nu părea a fi suficient de ager sau de inventiv pentru a oferi materie primă şantajiştilor. Kevin îşi aminti de o fotografie a lui Fitzpeterson cu familia sa - o soţie simplă şi trei fete lipsite de graţie - pe o plajă spaniolă. Politicianul purta o pereche de pantaloni scurţi oribili, de culoare kaki.

La prima vedere, clădirea în faţa căreia stătea acum Kevin nu prea părea un cuibuşor de nebunii. Era un bloc gri şi murdar din anii ’30, de pe o străduţă lăturalnică din Westminster. Dacă nu ar fi fost atât de aproape de Parlament, ar fi fost o dărăpănătură acum. Când intră, Kevin observă că proprietarii modernizaseră locul cu un lift şi un portar: fară îndoială că le numeau „apartamente de lux“.

„Ar fi imposibil, se gândi el, să ţii aici o soţie şi trei copii; sau, cel puţin, unui om ca Fitzpeterson i s-ar părea imposibil.“ Se dovedi însă că apartamentul era unul de vacanţă, aşa că - până la urmă - era posibil ca Fitzpeterson să organizeze acolo orgii homosexuale sau petreceri cu iarbă. „Încetează cu speculaţiile, îşi spuse; vei şti într-un minut.”

Nu avea cum să îl evite pe portar - cămăruţa lui se afla în faţa singurului lift de pe holul îngust. Era un bărbat cadaveric, cu o faţă scofâlcită şi albă - arăta de parcă nu i s-ar fi permis niciodată să vadă lumina zilei, fiind legat cu lanţuri de masă. Când Kevin se apropie, bărbatul puse jos o carte intitulată *Cum să faci al doilea milion* şi îşi scoase ochelarii.

Kevin arătă cu degetul spre carte:

- Mi-ar plăcea să ştiu cum să-l fac pe primul.

- Nouă, spuse portarul cu o voce plictisită şi răbdătoare.

- Poftim?

- Sunteţi a noua persoană care spune asta.

- Ah, îmi pare rău.

- Apoi mă întrebaţi de ce o citesc, iar eu vă spun că mi-a imprumutat-o un locatar şi dumneavoastră spuneţi că vreţi să vă împrieteniţi cu locatarul acela. Acum, că am lămurit asta, ce pot face pentru dumneavoastră?

Kevin ştia cum să se comporte cu înfumuraţii. „Fă-i pe plac", îşi spuse. Apoi întrebă:

- La ce număr locuieşte domnul Fitzpeterson?

- Îl sun.

Portarul se întinse după telefonul interior.

- Numai puţin.

Kevin îşi scoase portofelul şi alese două bancnote.

- Mi-ar plăcea să îi fac o surpriză.

Îi făcu cu ochiul şi puse banii pe tejghea. Bărbatul luă banii şi spuse tare:

- Sigur, domnule, întrucât sunteţi fratele dumnealui. 5C.

- Mersi.

Kevin se duse la lift şi apăsă pe buton. Semnul conspirativ din ochi avusese mai mult efect decât mita, bănuia el. Urcă în lift, apăsă butonul pentru etajul cinci, apoi deschise uşile. Portarul întindea mâna spre telefon.

Kevin spuse:

- E o surpriză. Aţi uitat?

Fără să răspundă, portarul începu din nou să citească.

Liftul urcă scârţâind, iar Kevin avu o senzaţie fizică familiară de anticipare. Întotdeauna simţea asta înainte de a bate la uşă pentru o ştire. Senzaţia nu era neplăcută, dar era mereu amestecată cu o urmă de îngrijorare că nu va reuşi.

Palierul de la ultimul etaj era înfrumuseţat cu un covor pătrat şi subţire de nailon, cu simboluri, şi câteva tablouri în acuarelă, decolorate, lipsite de gust, dar nesupărătoare. Erau patru apartamente şi fiecare dintre ele era prevăzut cu câte o sonerie, o cutie poştală şi un vizor.

Kevin găsi apartamentul 5C, respiră adânc şi sună la uşă. Nu răspunse nimeni. După puţin timp sună din nou, apoi îşi lipi urechea de uşă ca să asculte. Nu se auzea nimic. Starea de agitaţie îl cam părăsise, lăsându-l un pic abătut.

Întrebându-se ce să facă, traversă palierul, merse la fereastra micuţă şi privi afară. Peste drum era o şcoală. O clasă de fete juca netball în curte. Din poziţia în care se afla, Kevin nu-şi putea da seama

dacă erau destul de mari încât să le dorească.

Se întoarse la uşa lui Fitzpeterson şi se sprijini pe sonerie. Sunetul liftului care urca îl făcu să tresară. Dacă era un vecin, poate ar putea să întrebe...

Imaginea unui poliţist înalt şi tânăr ieşind din lift îl şocă. Se simţi vinovat. Dar, spre surprinderea lui, acesta îl salută.

- Dumneavoastră trebuie să fiţi fratele domnului, spuse poliţistul.

Kevin gândi repede.

- Cine v-a spus asta? întrebă el.

- Portarul.

Kevin îi aruncă rapid încă o întrebare.

- Şi de ce sunteţi aici?

- Doar ca să verific dacă este bine. Nu a apărut la o întâlnire în dimineaţa aceasta, iar telefonul este scos din furcă. Ar trebui să aibă gărzi de corp, ştiţi, dar nu vor... Miniştrii ăştia...

Se uită la uşă, apoi întrebă.

- Nu răspunde?

- Nu, zise Kevin.

- Cunoaşteţi vreun motiv pentru care ar putea fi... să zicem, bolnav? Supărat? Chemat undeva?

Kevin spuse:

- Păi, m-a sunat azi-dimineaţă şi părea neliniştit. De aceea am venit.

Juca un joc foarte periculos, ştia asta, dar încă nu minţise şi oricum era prea târziu ca să dea înapoi.

Poliţistul spuse:

- Poate ar trebui să luăm cheia de la portar.

Kevin nu voia asta. Îi răspunse:

- Mă întreb dacă ar trebui să spargem uşa. Doamne, dacă e bolnav înăuntru...

Poliţistul era tânăr şi lipsit de experienţă, iar ideea de a sparge o uşă părea să îl încânte.

- Credeţi că ar putea fi aşa de rău? întrebă el.

- Cine ştie? De dragul unei uşi... Familia Fitzpeterson nu este săracă...

- Nu, domnule.

Nu mai avea nevoie de încurajări. Îşi lipi umărul de uşă şi încercă.

- Împingem o dată bine...

Kevin se apropie de el şi cei doi bărbaţi loviră uşa în acelaşi timp. Zgomotul fu mai mare decât impactul.

- În filme nu se întâmplă aşa, spuse Kevin, apoi îşi muşcă limba - remarca fusese necorespunzător de superficială.

Însă poliţistul păru să nu bage de seamă.

- Încă o dată, spuse el.

De data asta, îşi folosiră amândoi toată forţa. Tocul se făcu ţăndări, iar partea mai slabă a încuietorii se eliberă, căzând pe podea, în timp ce uşa se deschise. Kevin îl lăsă pe poliţist să intre primul şi îl urmă în hol.

- Nu miroase a gaz, spuse bărbatul.

- Sunt apartamente cu centrală electrică, îi răspunse Kevin, care doar presupunea acest lucru.

Dincolo de holul micuţ se aflau trei uşi. Prima dădea într-o baie mică, în care Kevin văzu un rând de periuţe de dinţi şi o oglindă înaltă. Cea de-a doua era deschisă, dezvăluind bucătăria, care arăta de parcă cineva ar fi căutat de curând ceva în ea. Intrară pe a treia uşă şi îl văzură imediat pe Fitzpeterson. Stătea aşezat pe un scaun de la birou, cu capul în mâini, de parcă ar fi adormit de atâta muncă. Dar pe masa lui nu era nicio hârtie: doar telefonul, un pahar şi un flacon gol. Flaconul era mic, din sticlă maro, cu un capac alb şi cu o etichetă albă pe care era scris ceva de mână - genul de sticle pe care farmaciştii le folosesc atunci când prescriu somnifere.

În ciuda tinereţii sale, poliţistul acţionă lăudabil de rapid. Spuse foarte tare:

- Domnule Fitzpeterson, domnule!

Apoi, fără să se oprească, traversă camera şi îşi vârî mâna pe sub halat, ca să simtă bătăile inimii bărbatului aplecat.

Pentru o clipă, Kevin rămase nemişcat. în cele din urmă poliţistul spuse:

- E încă viu.

Părea că tânărul preluase controlul. Îi făcu semn lui Kevin să vină lângă Fitzpeterson.

- Vorbiţi cu el, îi spuse.

Apoi scoase o staţie radio din buzunarul de la piept şi vorbi în ea.

Kevin îl apucă pe politician de umăr. Corpul părea neobişnuit de inert sub halat.

- Trezeşte-te! Trezeşte-te! îi spuse el.

Poliţistul termină de vorbit la staţia radio şi i se alătură.

- Ambulanţa trebuie să apară, spuse el. Haideţi să îl plimbăm.

Îl apucară fiecare de câte un braţ şi încercară să îl facă pe bărbatul inconştient să meargă.

- Asta trebuie să facem? întrebă Kevin.

- Sper al naibii de tare că da.

- Îmi doresc să fi fost atent la orele de prim ajutor.

- Şi eu la fel.

Kevin era nerăbdător să ajungă la un telefon. Parcă vedea titlul: AM SALVAT VIAŢA MINISTRULUI. Nu era un tânăr insensibil, dar ştia de mult că povestea care îl va face celebru va fi probabil tragedia altcuiva. Acum, că se întâmpla, voia să se folosească de asta înainte de

a-i aluneca printre degete. Îşi dorea ca ambulanţa să vină mai repede.

Fitzpeterson nu avu nicio reacţie la tratamentul cu plimbarea. Poliţistul spuse:

- Vorbiţi-i. Spuneţi-i cine sunteţi.

Situaţia devenea un pic delicată. Kevin înghiţi în sec şi spuse:

- Tim, Tim! Eu sunt.

- Spuneţi-i cum vă cheamă.

Kevin fu salvat de ambulanţa care se auzi în stradă. Ca să acopere sunetul sirenei, strigă:

- Hai să îl scoatem pe palier, să fie pregătit.

Cei doi târâră corpul fară vlagă afară. În timp ce aşteptau lângă lift, poliţistul puse mâna din nou pe inima lui Fitzpeterson.

- Doamne, nu simt nimic, spuse el.

Liftul sosi şi apărură imediat cei doi oameni de la ambulanţă. Cel mai în vârstă aruncă o privire scurtă şi spuse:

- Supradoză?

- Da, spuse poliţistul.

- Atunci, fară targă, Bill. Ţineţi-l în picioare.

Poliţistul îl întrebă pe Kevin:

- Vreţi să mergeţi cu el?

Era ultimul lucru pe care Kevin voia să îl facă.

- Ar trebui să rămân aici şi să dau telefoane, spuse el.

Bărbaţii de la ambulanţă urcară în lift, ţinându-l pe Fitzpeterson între ei.

- Noi am plecat, spuse cel mai în vârstă, apoi apăsă pe buton.

Poliţistul îşi scoase din nou staţia, iar Kevin se întoarse în apartament. Telefonul era pe masă, dar nu voia ca sticletele să tragă cu urechea. Poate mai avea o linie secundară în dormitor.

Se duse acolo. Pe o noptieră mică din lemn era un Trimphone gri. Formă numărul de la Post.

- Transcrie, te rog... Kevin Hart aici. Ministrul Tim Fitzpeterson a fost trimis astăzi în grabă la spital, după încercarea de a se sinucide punct. Am descoperit corpul în comă al ministrului energiei după ce mi-a spus virgulă într-un apel isteric virgulă că era şantajat punct. Ministrul....

Vocea lui Kevin se stinse.

- Mai eşti acolo? întrebă dactilograful.

Kevin tăcea. Tocmai observase sângele de pe cearşafurile mototolite de lângă el şi i se făcuse rău.

Capitolul şaptesprezece

„Ce am de câştigat din munca mea?“ Derek Hamilton se întrebase asta toată dimineaţa, în timp ce medicamentele îşi pierdeau efectul şi durerea provocată de ulcerul său devenea mai acută şi mai constantă. La fel ca şi durerea, întrebarea ieşea la iveală în momentele de stres. Hamilton începuse prost, cu o întâlnire cu un director financiar care îi propusese o schemă de reduceri ale cheltuielilor ce însuma o blocare de 50% din întreaga operaţiune. Planul nu era bun de nimic - ar fi ajutat la fluxul de numerar şi ar fi distrus profitul -, dar Hamilton nu vedea alte alternative, iar această situaţie dificilă îl înfuria. Se răstise la contabil: „Eu îţi cer soluţii şi tu îmi spui să închid magazinul ăsta nenorocit!” Un astfel de comportament faţă de personalul cu funcţii superioare de conducere era destul de intolerabil, ştia asta. Cu siguranţă omul avea să demisioneze şi probabil că nu va putea fi convins să nu o facă. Apoi, secretara lui, o femeie căsătorită, distinsă şi echilibrată, care vorbea trei limbi, îl deranjase cu o listă de nimicuri şi ţipase şi la ea. Având în vedere funcţia ei, probabil considera că o asemenea purtare urâtă facea parte din slujbă, dar nu era o scuză, gândi el.

Şi, de fiecare dată când îşi înjura angajaţii, ulcerul şi pe sine însuşi, se trezea întrebându-se: „Ce fac?“

Trecu prin nenumărate răspunsuri posibile, în timp ce maşina îl ducea pe scurta distanţă dintre biroul său şi cel al lui Nathaniel Fett. Nu se putea renunţa atât de uşor la bani ca stimulent, aşa cum pretindea el câteodată. Era adevărat că el şi Hellen ar fi putut trăi foarte bine din venitul lui sau chiar din dobânda acestuia, dar visele sale depăşeau o viaţă confortabilă. Adevăratul succes în afaceri ar fi însemnat un iaht de un milion de lire sterline, o vilă la Cannes, propriul teren de vânătoare pentru potârnichi şi posibilitatea de a cumpăra tablourile lui Picasso care îi plăceau, în loc să admire reproducerile din albume. Acestea erau visele lui; sau fuseseră - acum era probabil prea târziu. Hamilton Holdings nu avea să facă profituri senzaţionale cât timp avea să trăiască el. Când era tânăr, îşi dorise autoritate şi prestigiu, se gândi. Aici eşuase. Nu era niciun prestigiu în a fi directorul unei companii în pierdere, indiferent cât de mare era; iar autoritatea lui fusese declarată drept lipsită de valoare de către criticile aspre ale contabililor.

Nu era sigur la ce se refererau oamenii atunci când vorbeau despre satisfacţia profesională. Era o expresie ciudată care i amintea de imaginea unui meşteşugar făcând o masă dintr-o bucată de lemn sau a unui fermier ducând la piaţă o turmă de miei grăsuţi. Afacerile nu

erau aşa: chiar dacă aveai succes cât de cât, întotdeauna existau noi frustrări. Iar pentru Hamilton nu exista altceva în afară de afacerea sa. Nu avea înzestrarea de a face mese sau de a creşte oi, de a scrie manuale sau de a proiecta blocuri de birouri, chiar dacă şi-ar fi dorit asta.

Se gândi din nou la fiii săi. Ellen avusese dreptate: niciunul dintre ei nu se baza pe moştenire. Dacă le-ar fi cerut sfatul, i-ar fi spus cu siguranţă: „E a ta, cheltuieşte-o!“ Cu toate acestea, era împotriva instinctelor sale să renunţe la afacerea care îi îmbogăţea familia. „Probabil că n-ar trebui să îmi ascult instinctul, îşi spuse, faptul că l-am urmat nu m-a făcut fericit.“

Se întrebă pentru prima oară ce ar face dacă nu ar mai fi nevoit să meargă la birou. Viaţa la ţară nu îl interesa deloc. Să meargă intr-un bar cu un câine în lesă, ca vecinul său, colonelul Quinton, l-ar fi plictisit teribil. Ziarele nu ar fi prezentat niciun interes - citea numai paginile de afaceri, iar dacă nu ar fi avut nicio afacere, chiar şi acestea ar fi fost neinteresante. Era pasionat de grădina sa, dar nu s-ar fi putut imagina petrecându-şi întreaga zi săpând după buruieni şi aruncând îngrăşământ cu furca.

„Ce făceam pe când eram tineri?” se întrebă el. Privind retrospectiv, se pare că el şi Ellen petrecuseră o grămadă de timp fără să facă absolut nimic. Făceau plimbări lungi cu maşina lui cu două locuri şi uneori se întâlneau cu prietenii la un picnic. De ce? De ce să te urci într-o maşină şi să parcurgi o distanţă lungă doar ca să mănânci nişte sandviciuri şi apoi să te întorci? Mergeau la spectacole şi la restaurante, dar asta se întâmpla seara. Cu toate acestea, păreau întotdeauna să aibă mult prea puţine zile libere de petrecut împreună.

Ei bine, probabil că era timpul ca el şi Ellen să înceapă să se redescopere unul pe celălalt. Iar un milion de lire sterline i-ar fi putut cumpăra o parte din vise. Şi-ar fi putut lua o vilă - poate nu la Cannes, dar măcar undeva în sud. Şi-ar fi putut cumpăra un iaht, destul de mare pentru Marea Mediterană şi suficient de mic încât să îl conducă singur. Terenul de vânătoare ieşea din discuţie, dar probabil că i-ar rămâne bani pentru unul sau două tablouri decente.

Tipul ăsta, Laski, îşi cumpăra o mare bătaie de cap. Cu toate acestea, complicaţiile păreau a fi specialitatea lui. Hamilton ştia foarte puţine lucruri despre el. Bărbatul nu avea nici trecut, nici educaţie, nici familie, dar era inteligent şi avea bani, iar în vremuri grele, chestiile astea valorau mai mult decât o educaţie bună. Probabil că Laski şi Hamilton Holdings se meritau unul pe celălalt.

Hamilton îi spusese un lucru ciudat lui Nathaniel Fett: „Spune-i lui Laski că dacă îi vând compania până la amiază, vreau banii în mână până la prânz“. Cât de excentric era să ceri banii imediat, precum patronul unui magazin de băuturi din Glasgow! Dar ştia de ce o

făcuse: ca să nu fie nevoit să decidă - dacă Laski putea face rost de bani, afacerea era încheiată; dacă nu, nu. Incapabil să ia o hotărâre, dăduse cu banul.

Dintr-odată, speră din tot sufletul că Laski va putea face rost de bani. Derek Hamilton nu mai voia să se întoarcă niciodată la birou.

Maşina trase în faţa casei lui Fett, iar el coborî.

Capitolul optsprezece

Frumuseţea meseriei de „spion“, descoperise Bertie Chieseman, era aceea că puteai face aproape orice în timp ce ascultai staţia radio a poliţiei. Iar tragedia, din punctul său de vedere, era că nu existau prea multe lucruri pe care îşi dorea să le facă.

În dimineaţa aceea deja măturase covorul - un proces de a strânge praful doar ca să aşeze la loc, la scurt timp după aceea -, în timp ce undele erau pline de mesaje neinteresante despre traficul din Old Kent Road. De asemenea, se bărbierise la chiuveta din colţ, folosind un aparat de ras şi apă caldă de la boiler, şi îşi prăjise o singură feliuţă de bacon pe aragaz, în aceeaşi cameră, pentru micul dejun. Mânca foarte puţin.

Sunase la Evening Post doar o dată, după primul său raport de la ora opt, ca să le vândă ponturi despre faptul că o ambulanţă fusese chemată la un bloc de apartamente din Westminster. Numele pacientului nu fusese menţionat în transmisie, dar Bertie presupuse din adresă că era posibil să fie cineva important. Era treaba biroului de presă să sune la ambulanţă şi să ceară numele; iar dacă ei ar fi ştiut, le-ar fi transmis această informaţie. De cele mai multe ori însă, cei de la ambulanţă nu raportau nimic până când pacientul nu era în spital. Bertie vorbea ocazional cu reporterii şi întotdeauna le punea întrebări despre felul în care foloseau informaţiile pe care el le oferea şi cum le transformau în ştiri. Era destul de bine informat în privinţa mecanismelor jurnalismului.

În afară de asta şi de trafic, mai avuseseră loc doar câteva furturi din magazine, vandalisme neînsemnate, vreo două accidente, o mică demonstraţie în Downing Street şi un incident neelucidat.

Incidentul avusese loc în East London, dar asta era cam tot ce ştia Bertie. Auzise o alertă pentru toate maşinile, însă mesajul ulterior nu îi oferise nicio altă informaţie: maşinilor li se cerea să caute o dubă albastră simplă, cu un anumit număr de înregistrare. Probabil că fusese pur şi simplu jefuită de o încărcătură de ţigări sau poate că era condusă de o persoană pe care poliţia voia să o interogheze sau poate că fusese implicată într-un furt. Fusese folosit cuvânt „Obadiah“ - Bertie nu ştia de ce. Imediat după alertă, trei maşini fuseseră detaşate de patrula obişnuită pentru a căuta duba. Asta nu însemna mare lucru.

Era posibil să se fi făcut tam-tam degeaba - poate că era vorba de soţia fugară a vreunui inspector de poliţie; Bertie ştia că se mai întâmplase asta. Pe de altă parte însă, ar fi putut fi ceva important. Aştepta mai multe informaţii.

În timp ce îşi curăţa tigaia cu apă caldă şi cu o cârpă, apăru

proprietăreasa. Bertie îşi şterse mâinile de pulover şi scoase registrul pentru chirie. Doamna Keeney, care purta un şorţ şi bigudiuri, se uită uimită la echipamentul radio, deşi îl vedea în fiecare săptămână.

Bertie îi dădu banii, iar ea semnă în registru, apoi îi înmână o scrisoare.

- Nu înţeleg de ce nu pui nişte muzică frumoasă, spuse ea.

El îi zâmbi. Nu îi spusese la ce foloseşte radioul, fiindcă era împotriva legii să asculţi staţia poliţiei...

- Nu sunt foarte pasionat de muzică, îi răspunse.

Femeia dădu din cap resemnată şi ieşi din cameră. Bertie deschise scrisoarea. Era cecul său lunar de la Evening Post. Avusese o perioadă bună: cecul era de 500 de lire. Bertie nu plătea taxe, aşa că îi era greu să îşi cheltuiască toţi banii. Slujba sa îl obliga să trăiască destul de simplu. Îşi petrecea fiecare seară în baruri, iar duminica ieşea cu maşina lui de lux, un Ford Capri nou-nouţ. Vizita tot felul de locuri, precum un turist: fusese la Catedrala Canterbury, la Castelul Windsor, la Beaulieu,St. Albans, Bath, Oxford, vizitase parcuri de safari, case impunătoare, monumente străvechi, oraşe istorice, piste de curse şi parcuri de distracţii, cu aceeaşi bucurie de fiecare dată. În viaţa lui nu avusese atâţia bani. Erau suficienţi ca să-şi cumpere tot ce dorea şi îi mai rămânea ceva şi ca să economisească.

Puse cecul într-un sertar şi termină de curăţat tigaia. În timp ce o punea deoparte, staţia radio pârâi şi un al şaselea simţ îi spuse să asculte cu atenţie.

- Exact, un Bedford albastru cu şase roţi. Alpha Charlie London 2 0 3 mama. Ce să aibă? Semne distincte? Da, dacă te uiţi înăuntru, vei observa că are un aspect extrem de neobişnuit - şase lăzi mari cu bancnote folosite.

Bertie se încruntă. Operatorul radio de la sediu glumea, evident; dar ceea ce spusese sugera că furgoneta dispărută transporta o sumă mare de bani. O astfel de dubă nu dispăruse întâmplător. Probabil că fusese jefuită.

Se aşeză la masă şi ridică receptorul.

Capitolul nouăsprezece

Când Derek Hamilton intră în încăpere, Felix Laski şi Nathaniel Fett se ridicară în picioare. Laski - potenţialul cumpărător - şi Hamilton - vânzătorul - îşi strânseră mâinile scurt, ca pugiliştii înainte de o luptă. Laski îşi dădu seama cu stupoare că purtau costume identice: albastru-închis cu dungi. Aveau chiar şi acelaşi model de sacou cu şase nasturi, la două rânduri, fără despicături. Dar trupul masiv al lui Hamilton anula orice eleganţă a stilului. Pe el, chiar şi cel mai frumos costum ar fi arătat ca o bucată de cârpă înfăşurată în jurul unui jeleu. Laski ştia, fară să se uite în oglindă, că al lui părea mult mai scump.

Îşi spuse că nu era cazul să se simtă superior. O atitudine greşită ar fi putut distruge negocierea.

- Mă bucur să te văd din nou, Hamilton, îi spuse el.

Hamilton dădu din cap aprobator.

- Bună ziua, domnule Laski.

Scaunul scârţâi când se aşeză. Folosirea termenului „domnule" nu îi scăpă lui Laski. Hamilton folosea numele de familie simplu doar cu egalii săi.

Laski se aşeză picior peste picior şi aşteptă ca Fett, brokerul, să treacă la treburi. Îl studie pe Hamilton cu coada ochiului. Probabil că fusese un bărbat frumos în tinereţea sa, se gândi el: avea fruntea înaltă, nasul drept şi ochii albaştri şi strălucitori, în momentul acela părea relaxat, ţinându-şi mâinile încrucişate în poală. „Deja s-a hotărât", îşi spuse Laski.

- O spun în scop informativ, spuse Fett. Derek deţine 510000 de acţiuni în Hamilton Holdings Limited, companie publică. Alte 490000 sunt deţinute de diverşi parteneri şi nu există acţiuni neemise. Domnule Laski, dumneavoastră vă oferiţi să cumpăraţi acele 510000 de acţiuni pentru suma de un milion de lire sterline, cu condiţia ca vânzarea să fie cu data de astăzi şi semnată la ora 12 după-amiază.

- Sau accept o adresă prin care se specifică această intenţie, datată şi semnată astfel.

- De acord!

Fett continuă să enunţe diverse formalităţi pe un ton plat, iar Laski încetă să mai fie atent. Se gândea că Hamilton merita probabil să îşi piardă soţia. O femeie ca Ellen, atât de sprintenă şi cu atât de mult sex-appeal, avea dreptul la o viaţă amoroasă sănătoasă: soţul ei nu avea niciun drept să îşi permită să se ramolească.

„Uită-te la mine, îşi spuse el în gând, îi fur omului soţia, îi iau şi munca de o viaţă şi, cu toate astea, tot mă poate face să mă simt jenat,

numindu-mă «domnule»."
- După părerea mea, concluzionă Fett, afacerea poate fi încheiată aşa cum a specificat domnul Laski. Documentele sunt satisfăcătoare. Mai rămâne doar marea întrebare dacă şi în ce condiţii va vinde Derek.
Se lăsă pe spate cu aerul unuia care încheiase un ritual.
Hamilton se uită la Laski.
- Care sunt planurile dumneavoastră în ceea ce priveşte compania? întrebă el.
Laski îşi înăbuşi un oftat. Interogatoriile nu aveau niciun rost. Era destul de liber să îi spună lui Hamilton o grămadă de minciuni. Şi exact asta făcu.
- Primul pas ar fi o infuzie mare de capital, spuse el. Apoi, o îmbunătăţire a serviciilor de management, o restructurare la nivel decizional în filiale şi câteva eficientizări în sectoarele cu performanţă scăzută.
Nimic nu putea fi mai departe de adevăr, dar dacă Hamilton voia să citească scenariul de la început, Laski era bucuros să o facă.
- Aţi ales un moment decisiv pentru a vă lansa oferta.
- Nu chiar, spuse Laski. Sonda de petrol, dacă se va întâmpla, va fi un bonus. Ceea ce cumpăr eu este o companie puternică la bază, care trece printr-o perioadă grea. O voi face profitabilă fară să mă amestec în infrastructura ei. Se întâmplă ca acesta să fie talentul meu special. Zâmbi cu stângăcie, apoi adăugă: în ciuda reputaţiei mele, sunt interesat să conduc întreprinderi reale, nu să le tranzacţionez acţiunile.
Observă o privire ostilă din partea lui Fett: brokerul ştia că minte.
- Aşadar, de ce este termenul-limită la ora 12? îl întrebă.
- Cred că preţul acţiunilor Hamilton vor creşte peste măsură dacă obţineţi licenţa. Aceasta ar putea fi ultima mea şansă de a cumpăra la un preţ rezonabil, pentru ceva timp.
- În regulă, spuse Hamilton, preluând iniţiativa în locul lui Fett. Dar şi eu am stabilit un termen-limită. Ce părere aveţi despre asta?
- Mă bucur, minţi Laski.
De fapt, era grozav de îngrijorat. Dorinţa lui Hamilton de a vedea banii „în mână“ în momentul semnării contractului era un lucru neaşteptat.
Laski plănuise să plătească un avans în ziua aceea şi diferenţa atunci când se înmânau contractele finale. Dar, deşi clauza lui Hamilton era ciudată, era perfect rezonabilă. De îndată ce avea să fie semnată adresa, Laski putea să tranzacţioneze acţiunile - fie să le vândă, fie să le folosească pentru a face un împrumut. Planul lui era să folosească acţiunile la preţul lor crescut datorită petrolului, pentru a strânge banii şi a-şi recupera investiţia iniţială.

Dar căzuse în propria groapă. Îl tentase pe Hamilton cu o afacere rapidă, iar bătrânul răspunsese prea bine la ea. Nu ştia ce va face, fiindcă nu avea un milion de lire - ar fi ajuns la fundul sacului pentru un avans de 100000. Dar ştia ce nu va face: nu va lăsa afacerea aceea să îi scape printre degete.

- Mă bucur, repetă el.

- Derek, probabil acum e momentul ca tu şi cu mine să rămânem singuri câteva minute, spuse Fett.

- Nu cred, îl întrerupse Hamilton. Asta dacă nu cumva ai de gând să îmi spui că afacerea este plină de capcane.

- Nicidecum.

- În cazul acesta, accept, spuse Hamilton întorcându-se către Laski.

Laski se ridică în picioare şi îi strânse mâna lui Hamilton. Grăsanul fu uşor jenat de gest, dar era unul în care Laski credea. Oamenii ca Hamilton puteau găsi oricând clauze derogatorii intr-un contract, dar nu suportau să ignore o strângere de mână.

- Fondurile sunt în Cotton Bank din Jamaica, filiala londoneză, desigur. Presupun că nu este o problemă, spuse Laski, scoţând un carnet de cecuri din buzunar.

Fett se încruntă. Era o bancă foarte mică, dar cât se poate de respectabilă. Ar fi preferat un cec retras dintr-o bancă de compensare, dar nu prea mai putea obiecta în stadiul acesta fără să pară obstructiv: Laski ştia că se va simţi astfel.

Acesta scrise cecul şi i-l înmână lui Hamilton.

- Nu se întâmplă prea des ca omul să bage în buzunar un milion de lire, spuse el.

Hamilton părea binedispus. îi răspunse zâmbind:

- Nici să cheltuie.

- Când aveam zece ani, spuse Laski, cocoşul nostru a murit, iar eu am mers cu tatăl meu la piaţă ca să cumpărăm altul. A costat echivalentul a... ah, trei lire. Dar familia mea economisise un an întreg ca să strângă banii aceştia. Achiziţionarea acelui cocoş a implicat mai multă analiză decât orice afacere financiară pe care am facut-o vreodată, inclusiv cea de acum.

Zâmbi, ştiind că bărbaţii erau jenaţi să audă povestea asta şi că oricum nu le păsa.

- Un milion de lire nu înseamnă nimic, dar un cocoş poate scăpa de foame o familie întreagă.

- Foarte adevărat, îndrugă Hamilton.

Laski reveni la atitudinea sa obişnuită.

- Daţi-mi voie să sun la bancă şi să îi anunţ că cecul este pe drum, zise el.

- Sigur că da.

Fett îl conduse la uşă şi îi arătă cu degetul un birou:

- Camera aceea este liberă. Valerie îţi va da un ton de apel.

- Mulţumesc. Când mă întorc, putem semna contractele.

Laski se duse în camera cea mică şi ridică receptorul. Când auzi tonul, se uită afară ca să se asigure că Valerie nu trăgea cu urechea. Femeia era la dulapul cu acte. Formă numărul.

- Cotton Bank din Jamaica.

- Aici Laski. Daţi-mi-1 pe Jones.

Urmă o pauză.

- Bună dimineaţa, domnule Laski.

- Jones, tocmai am semnat un cec de un milion de lire sterline.

La început nu se auzi niciun răspuns, apoi Jones spuse:

- Doamne, dar nu aveţi atâţia bani!

- Chiar şi aşa, vei lichida cecul.

- Dar ce facem cu Threadneedle Street? întrebă managerul ridicând vocea. Nu avem destui bani în depozitul de la bancă.

- Toate la timpul lor.

- Domnule Laski, banca aceasta nu poate autoriza transferul unui milion de lire sterline din contul său de la Banca Angliei într-un alt cont de la Banca Angliei, fiindcă banca aceasta nu deţine un depozit de un milion de lire la Banca Angliei. Nu cred că vă pot explica situaţia mai clar de atât.

- Jones, a cui este Cotton Bank din Jamaica?

Jones inspiră adânc şi zgomotos.

- A dumneavoastră, domnule.

- Exact.

Laski puse receptorul în furcă.

Ora 12 după-amiaza

Capitolul douăzeci

Peter „Jesse“ James transpira. Soarele după-amiezii era neobişnuit de puternic, iar parbrizul mare de sticlă al furgonetei amplifica arşiţa, astfel încât razele soarelui îi ardeau braţele goale şi cărnoase şi îi dogoreau pantalonii. Îi era îngrozitor de cald.

Pe lângă asta, era îngrozit.

Jacko îi spusese să conducă încet. Sfatul era inutil. La o milă de cimitirul de maşini, intrase într-un trafic peste măsură de aglomerat şi de atunci condusese bară la bară, pe jumătate din sudul Londrei. Nu s-ar fi putut grăbi nici dacă ar fi vrut.

Avea ambele uşi glisante laterale deschise, dar asta nu îl ajuta. Vântul nu bătea deloc când automobilul stătea pe loc, iar când se mişca, tot ce primea era o adiere uşoară de fum cald de eşapament.

Jesse considera că şofatul ar trebui să fie o aventură. Era îndrăgostit de maşini de când o furase pe prima, la vârsta de doisprezece ani: un Zephyr-Zodiac cu aripi personalizate. Îi plăcea să forţeze semafoarele, să ia curbele cu frâna de motor şi să îi sperie de moarte pe şoferii de weekend. Când un alt şofer îndrăznea să claxoneze, Jesse urla înjurându-l, îi arăta pumnul şi îşi imagina cum ar fi fost să îl împuşte pe nenorocit în cap. În maşina lui ţinea un pistol în torpedou. Nu fusese folosit niciodată.

Însă şofatul nu era deloc distractiv când aveai în spate o avere în bani furaţi. Trebuia să accelerezi treptat şi să frânezi regulat, să semnalizezi de câte ori opreai, să te abţii de la depăşiri şi să cedezi trecerea pietonilor în intersecţii. Îi trecu prin minte că şi un comportament prea corect ar putea da de bănuit: un sticlete inteligent care ar vedea o dubiţă condusă de un tânăr supus ca o băbuţă crispată la un examen de conducere ai mirosi cu siguranţă ceva.

Ajunse la o altă intersecţie din interminabilul drum Circular de Sud. Culoarea semaforului trecu de la verde la galben. Instinctul îi spunea lui Jesse să calce acceleraţia şi să nu stea la stop. Oftă obosit, îşi flutură braţul pe fereastră ca un idiot şi opri cu grijă.

Ar fi trebuit să încerce să nu îşi facă prea multe griji - oamenii agitaţi fac greşeli. Ar fi trebuit să uite de bani, să se gândească la altceva. Condusese mii de mile prin traficul exasperant al Londrei fără să fie oprit de poliţia rutieră: de ce ar fi altfel astăzi? Nici măcar poliţiştii nu puteau mirosi banii furaţi.

Semaforul îşi schimbă culoarea şi Jesse înaintă. Apoi drumul se îngustă, ajungând la un centru comercial unde camioanele cu mărfuri stăteau aliniate la bordură, iar traficul era îngreunat de un grup de pietoni care traversa. Cumpărătorii se înghesuiau pe trotuarele

înguste, blocate de câţiva vânzători ambulanţi care îşi vindeau gablonţurile ieftine şi husele pentru mesele de călcat.

Femeile purtau haine subţiri - acesta era unul dintre avantajele zilelor toride. Jesse începu să admire tricourile strâmte, încântătoarele rochiţe lejere şi genunchii goi, în timp ce înainta poticnindu-se din metru în metru. Îi plăceau fetele cu fundul mare şi examină cu atenţie mulţimea, în căutarea unui exemplar potrivit pe care să îl dezbrace din priviri.

O văzu cam la cincizeci de metri depărtare. Purta un pulover albastru de nailon şi pantaloni albi strâmţi. Probabil se considera grasă, dar Jesse ar fi contrazis-o. Avea un sutien drăguţ, demodat, care îi făcea sânii să arate ca nişte torpile, iar pantalonii cu talie înaltă îi plesneau pe şoldurile mari. Jesse o privi atent, sperând să o vadă cu sânii săltându-i. O văzu.

I-ar fi plăcut să stea în spatele ei şi să îi dea jos pantalonii încet, apoi...

Autovehiculul din faţă înaintă douăzeci de metri şi Jesse îl urmă. Era o limuzină Marina nouă-nouţă, cu plafon de vinilin. Poate avea să îşi ia şi el una cu partea lui din câştig. Şirul de maşini se opri din nou. Jesse trase frâna de mână şi se uită după fata durdulie. Nu o regăsi decât atunci când coloana începu din nou să se mişte. În timp ce apăsa pe ambreiaj o văzu cu spatele la el, uitându-se în vitrina unui magazin de pantofi. Pantalonii îi erau atât de strâmţi, încât îi putea vedea tivul chiloţilor - două linii diagonale care marcau întâlnirea dintre coapse. Adora să le vadă chiloţii pe sub pantaloni: îl excita aproape la fel de tare ca şi un fund gol. „Apoi i-aş da jos chiloţi, se gândi el, şi..."

Brusc se auzi zgomotul oţelului pe oţel. Furgoneta se opri poticnindu-se, aruncându-l pe Jesse înainte, în volan. Uşile glisante se închiseră, izbindu-se de două ori. Ştia ce făcuse dinainte să se uite, iar gustul fricii îl făcu să se simtă rău.

Maşina din faţă se oprise mai devreme decât trebuia, iar Jesse, acaparat de fata durdulie cu pantalonii strâmţi, intrase fix în spatele lui.

Coborî din dubă. Şoferul limuzinei analiza deja daunele. Îşi ridică privirea către Jesse, cu faţa roşie de furie.

- Ticălos smintit! izbucni el. Eşti orb sau prost?

Avea un accent de Lancashire.

Jesse îl ignoră şi se uită la barele de protecţie ale celor două automobile, îndoite ca într-un sărut de oţel. Făcu un efort ca să îşi păstreze calmul.

- Îmi pare rău, prietene. E vina mea.

- Îţi pare rău... Oamenilor ca tine ar trebui să li se interzică dracului să iasă pe drum!

Jesse se uită lung la bărbat. Era scund şi solid şi purta un costum.

Faţa sa rotundă era imaginea revoltei îndreptăţite. Avea agresivitatea pripită a oamenilor scunzi şi capul înclinat pe spate. Jesse îl detestă pe loc. Arăta ca un sergent-major. I-ar fi plăcut să ii tragă un pumn în faţă; sau, şi mai bine, să îl împuşte în frunte.

- Cu toţii facem greşeli, spuse el cu o amabilitate forţată. Hai să facem schimb de nume şi de tot ce trebuie şi să ne vedem de treabă. E doar o zgârietură. Să nu facem din asta un dezastru naţional.

Nu trebuia să spună asta. Bărbatul cel scund se înroşi şi mai tare.

- Nu scapi aşa de uşor, spuse el.

Maşinile din faţă înaintară, iar şoferii din spate deveniră nerăbdători. Câţiva dintre ei începură să claxoneze. Un bărbat ieşise din maşină.

Şoferul limuzinei notă numărul furgonetei într-un carneţel. „Oamenii de genul ăsta au întotdeauna un carneţel şi un creion în buzunarul de la sacou", se gândi Jesse.

- Ăsta e condus neglijent, la naiba! O să sun la poliţie, spuse bărbatul închizând carneţelul.

- Ce-ar fi să vă mişcaţi voi din drum, ca noi ceilalţi să putem înainta? spuse şoferul din spate.

Jesse simţi în el un aliat.

- Nu-mi doresc altceva, prietene, dar tipul ăsta vrea să îl cheme pe Kojak să se ocupe de caz.

Grăsanul îl mustră cu un gest din deget:

- Îi ştiu eu pe cei ca tine - conduceţi ca huliganii şi vă bazaţi pe asigurare. Te dau pe mâna poliţiei, flăcăule.

Jesse facu un pas în faţă îndeştându-şi pumnii, apoi se opri. Începea să îl apuce panica.

- Poliţia are destule pe cap, argumentă el.

Celălalt bărbat miji ochii. Observase că Jesse se temea.

- Îi vom lăsa pe ei să decidă dacă au lucruri mai bune de făcut.

Se uită în jur şi observă o cabină telefonică.

- Stai aici, îi spuse, apoi se întoarse cu spatele.

Jesse îl apucă de umăr. Era speriat acum.

- Nu e treaba poliţiei, îi spuse el.

Bărbatul se întoarse şi îi dădu mâna la o parte.

- Dă-mi drumul, golanule...

Jesse îl apucă de rever şi îl ridică pe vârfuri.

- Îţi arăt eu golan...

Dintr-odată deveni conştient de mulţimea care se adunase şi care privea cu interes. Erau în jur de doisprezece oameni. Se uită lung la ei. Majoritatea erau casnice cu sacoşe de cumpărături.

Fata cu pantalonii strâmţi era în faţă. Îşi dădu seama că făcea numai prostii.

Hotărî să scape de situaţia aceea. Îi dădu drumul bărbatului

păgubit şi urcă apoi în dubă. Bărbatul îl privea neîncrezător. Jesse porni din nou motorul oprit şi dădu cu spatele.

Când automobilele se despărţiră, se auzi o smucitură. Văzu că bara de protecţie a Marinei atârna desfăcută şi că stopurile erau sparte. „Cincizeci de lire ca să le repari şi zece lire dacă faci singur treaba“, îşi spuse el nebuneşte.

Grăsanul se aşeză în faţa dubei şi rămase acolo ca zeul Neptun, dând insistent din deget.

- Nu te mişca de aici! strigă el.

Mulţimea continua să se adune pe măsură ce scandalul devenea tot mai spectaculos. Traficul din sens opus se mai calmase, iar maşinile din spate începuseră să ocolească accidentul.

Jesse băgă în viteza întâi şi ambală motorul. Bărbatul nu se clinti din loc. Jesse apăsă ambreiajul brusc, cu o smucitură, şi furgoneta demară.

Grăsanul sări înspre bordură, însă prea târziu. Când Jesse viră, se auzi o bufnitură surdă în aripa laterală. O maşină din spate frână cu scârţâit de roţi. Jesse schimbă viteza şi plecă în trombă, fară să se uite înapoi.

În timp ce gonea ignorând trecerile de pietoni, virând brusc şi frânând frecvent, strada i se părea îngustă şi înnăbuşitoare, ca o capcană. Încerca cu disperare să gândească. O făcuse de oaie. Întreaga treabă mersese minunat şi Jesse James făcuse praf maşina de evadare. O dubă plină de bancnote dată de gol de o lovitură de cincizeci de lire. Rahat!

„Păstrează-ţi calmul, îşi spuse. Dacă nu ajungi la puşcărie, nu e totul pierdut.” Încă mai era timp, numai de-ar fi putut gândi!

Încetini şi ieşi de pe drumul principal. Nu avea niciun rost să atragă din nou atenţia asupra lui. Se strecură pe câteva străzi lăturalnice şi analiză situaţia.

Ce avea să se întâmple acum? Unul dintre martori avea să sune la poliţie, mai ales că îl doborâse pe grăsan. Numărul furgonetei era în carneţel; în plus, probabil că îl notase şi cineva din mulţime. Avea să fie raportată ca fugă de la locul accidentului, iar numărul avea să fie transmis prin staţie maşinilor de patrulare. Probabil că avea să mai dureze între trei şi cincisprezece minute Apoi, încă cinci minute şi vor transmite o descriere a lui Jesse. Ce purta? Pantaloni albaştri şi o cămaşă portocalie. Rahat.

Ce ar fi spus Tony Cox dacă ar fi fost acolo ca să îl întrebe? Jesse îşi aminti faţa durdulie a şefului şi îi auzi vocea: „Spune care e problema, da?“

Jesse spuse cu voce tare: „Poliţia are numărul şi descrierea mea“.

„Gândeşte-te la ce ar trebui să faci ca să rezolvi problema."

- Ce dracului să fac, Tone? Să-mi schimb numărul de înmatriculare

şi înfăţişarea?

„Atunci, fă-o, nu?“

Jesse se încruntă. Gândirea analitică a lui Tony nu mergea mai departe de atât. De unde dracului să ia numere de înmatriculare şi cum să şi le pună?

Fără îndoială, era uşor.

Îşi găsi drumul către şoseaua principală şi conduse până ajunse la un service auto. Trase în curte. Plăcuţe magnetice, se gândi el, bună treabă!

În spatele pompelor se afla un atelier de reparaţii. Pe partea cealaltă descărca o cisternă.

Operatorul se apropie, curăţându-şi ochelarii cu o bucată de cârpă uleioasă.

- De cinci lire, spuse Jesse. Unde e buda?

- După colţ.

Jesse o luă în direcţia pe care i-o arătase bărbatul printr-un gest cu degetul. O alee din beton dur ducea lângă service. Găsi o uşă spartă pe care scria „Bărbaţi” şi trecu pe lângă ea.

În spatele service-ului era un mic petic de teren nefolosil, unde se înghesuiau mai multe maşini destul de noi, aduse pentru reparaţie, laolaltă cu uşi ruginite, aripi îndoite şi piese defecte.

Jesse nu putea zări ce căuta. Intrarea din spate a atelierului de reparaţii se deschise lângă el, îndeajuns de larg încât să poată intra un autobuz. Nu avea niciun rost să se ascundă. Pătrunse înăuntru.

După soarele de afară, îi luă un moment să se obişnuiască cu întunericul. Aerul mirosea a ulei de motor şi ozon. La înălţimea capului, pe o rampă, era un Mini cu măruntaiele atârnându-i obscen. Partea din faţă a unui camion cu remorcă era conectată la un aparat de verificare Krypton. Un Jaguar pe proptele avea roţile date jos. Nu era nimeni pe-acolo. Se uită la ceasul de la mână: probabil că luau cina. Privi în jur.

Zări lucrurile de care avea nevoie. O plăcuţă de înmatriculare provizorie, de culoare albă cu scris roşu, stătea pe un butoi de ulei, într-un colţ. Se duse acolo şi o luă. Se uită din nou în jur şi mai fură două lucruri: o salopetă curată care stătea agăţată într-un cui pe zidul de cărămidă şi o bucată de sfoară murdară de pe podea.

Apoi, se auzi o voce care spuse:

- Cauţi ceva, frate?

Jesse se întoarse brusc, cu inima cât un purice. Un mecanic de culoare - cu gura plină de mâncare şi îmbrăcat într-o salopetă soioasă - stătea în partea cealaltă a atelierului, sprijinit de aripa albă şi strălucitoare a Jaguarului. Tunsoarea lui afro se mişca în timp ce mesteca. Jesse încercă să acopere plăcuţa de înmatriculare cu salopeta.

- Buda.Vreau să mă schimb spuse el, ţinându-şi răsuflarea.

Mecanicul arătă cu degetul.

- E afară, îi răspunse el.

Înghiţi, apoi mai luă o îmbucătură dintr-un sandvici cu ou.

- Mersi, zise Jesse, ieşind afară în grabă.

- N-ai pentru ce, strigă mecanicul după el.

Jesse îşi dădu seama că bărbatul avea accent irlandez. Afroamericani irlandezi? Asta era ceva nou.

Operatorul de pompă aştepta lângă dubă. Jesse urcă şi aruncă salopeta şi plăcuţele de înmatriculare pe bancheta din spate. Operatorul se uită curios spre haine. Jesse spuse:

- Salopeta mea atârna la uşa din spate. Cred că e murdară. Cât costă?

- În general, noi luăm o bancnotă de cinci lire pentru cinci lire. N-am observat-o.

- Nici eu, timp de 50 de mile nenorocite. De cinci lire am zis, nu?

- Aşa ai zis. Buda e gratis.

Jesse îi dădu o bancnotă de cinci lire şi plecă rapid. Se abătuse puţin de la drum, ceea ce era bine. Zona era mai liniştită decât locurile prin care trecuse mai devreme. Pe fiecare parte a străzii se aflau case destul de vechi, izolate, departe de drum. Pe trotuare erau aliniaţi castani sălbatici. Văzu o staţie de autobuz.

Avea nevoie de o potecă liniştită unde să facă schimbul. Se uită din nou la ceas. Probabil că trecuseră 15 minute de la accident. Nu mai era timp să se eschiveze.

Coti pe următoarea stradă, care se numea Brook Avenue. Toate casele erau oarecum izolate. Avea nevoie de un loc mai puţin expus, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-şi putea schimba numerele de înmatriculare sub privirile a şaizeci de gospodine băgăreţe.

Mai întoarse o dată şi încă o dată - apoi găsi un drum de acces în spatele unui mic şir de magazine. Trase acolo şi opri - erau garaje, ghene şi uşile din spate ale unor magazine, pe unde era furnizată marfa. Nu putea spera la ceva mai bun.

Sări peste scaun şi se duse în spatele furgonetei. Era foarte cald. Se aşeză pe una dintre lăzile cu bani şi îşi trase salopeta pe picioare. Doamne, aproape reuşise! „Mai dă-mi câteva minute", îşi spuse în gând, aproape ca o rugăciune.

Se ridică în picioare, se aplecă şi îşi trase salopeta peste umeri. „Dacă o dădeam în bară, Tony îmi lua gâtul", îşi spuse. Se cutremură. Tony Cox era o jigodie. Avea un soi de fetiş când venea vorba de pedeapsă.

Jesse trase fermoarul salopetei. Ştia despre descrierile martorilor oculari. Până acum, probabil că poliţia căuta deja un personaj masiv, cu aspect violent şi cu ochi furioşi, îmbrăcat într-o cămaşă portocalie

şi cu blugi. Oricine s-ar fi uitat la Jesse nu ar fi văzut decât un mecanic.

Luă numerele de înmatriculare. Sfoara dispăruse - probabil îi căzuse. Se uită pe podea. Fir-ar să fie, întotdeauna era una pe podeaua dubei! Deschise cutia cu unelte şi găsi o bucată de sfoară uleioasă legată în jurul cricului.

Coborî şi se duse în faţa dubei. Lucră cu grijă, temându-se sa nu facă lucru de mântuială, din grabă. Legă plăcuţa de înmatriculare de culoare albă cu scris roşu peste numerele originale, uşa cum făceau service-urile atunci când scoteau un vehicul utilitar pentru testul rutier. Se dădu în spate şi îşi analiză opera. Arăta bine.

Merse în spatele dubei şi repetă treaba cu plăcuţa din spate. Terminase. Respiră uşurat.

- Schimbi numerele, nu?

Jesse tresări şi se întoarse. I se înmuiară picioarele. Vocea care i se adresase era a unui poliţist.

Asta era ultima picătură. Nu se mai putea gândi la nicio şmecherie, la nicio minciună plauzibilă, la niciun şiretlic. Instinctele îl părăsiseră. Nu mai avea absolut nimic de spus.

Poliţistul se apropie de el. Era destul de tânăr, cu perciuni roşcaţi şi cu nasul pistruiat.

- Probleme?

Jesse era uimit să îl vadă zâmbind. O rază de speranţă îi pătrunse în mintea îngheţată. Îşi găsi în final cuvintele şi spuse:

- Se desfacuseră plăcuţele, spuse el, aşa că le strângeam un pic.

Poliţistul dădu din cap aprobator.

- Am condus şi eu una de-asta, spuse el familiar. E mai uşor decât să conduci o maşină. Foarte mişto!

Lui Jesse îi trecu prin minte că bărbatul ar fi putut juca sadicul joc de-a şoarecele şi pisica, ştiind foarte bine că el era şoferul dubei care fugise de la locul accidentului, dar prefacându-se ignorant, ca să îl şocheze în ultimul moment.

- E uşor când funcţionează cum trebuie, spuse el.

Transpiraţia de pe faţă lui Jesse era rece.

- Ei bine, acum e gata. La drum, că blochezi şoseaua!

Ca un somnambul, Jesse se urcă în dubă şi porni motorul. Unde era maşina poliţistului? Oare avea staţia oprită? Oare salopeta şi numerele provizorii îl păcăliseră?

Dacă s-ar fi dus în faţa furgonetei şi ar fi văzut adâncitura cauzată de bara de protecţie a limuzinei...

Jesse luă uşor piciorul de pe ambreiaj şi conduse încet pe drumul de acces. Se opri la capătul lui şi se uită în ambele părţi. În oglinda laterală îl văzu pe poliţist în depărtare, urcându-se într-o maşină de patrulă.

Intră pe şosea şi maşina poliţiei dispăru.
Îşi şterse fruntea. Tremura.
- Doamne, ia te uită, murmură el.

Capitolul douăzeci şi unu

Pentru prima oară în viaţa lui, Evan Jones bea whisky înainte de prânz. Exista un motiv. Avea un cod şi îl încălcase - tot pentru prima oară. Încerca să îi explice asta prietenului său, Arny Matthews, dar nu o facea prea bine, fiindcă nu era obişnuit să bea whisky, iar prima sută i se urcase deja la cap.

- E vorba despre educaţia mea, înţelegi? spuse el cu accentul său muzical galez. Disciplină strictă. Am trăit respectând legea. Vezi tu, omul poate schimba un cod cu altul, dar nu poate zdruncina obiceiul supunerii, înţelegi?

- Înţeleg, spuse Arny, fără să înţeleagă o iotă.

Evan era managerul filialei londoneze a Coton Bank din Jamaica, iar Arny era funcţionar senior la Asigurări Maritime Generale şi de Incendiu şi locuiau amândoi în Woking, Surrey, în case învecinate care imitau stilul Tudor. Prietenia lor era superficială, dar permanentă.

- Managerii de bancă au un cod, continuă Evan. Ştii, i-am cam surprins pe ai mei când le-am spus că vreau să mă fac bancher. În South Wales se aşteaptă cu toţii ca băieţii de colegiu să devină profesori sau miniştri sau funcţionari la Consiliul Naţional al Huilei sau reprezentanţi de sindicat, dar nu bancheri.

- Mama mea nici măcar nu ştia ce e acela un actuar, spuse Arny cu compătimire, fără să înţeleagă discuţia.

- Nu vorbesc despre principiile unei activităţi bancare corecte - regula riscului minim, mai mare decât împrumutul, o dobândă mai mare pe termen lung -, nu la asta mă refer.

- Nu.

Arny habar nu avea ce voia să spună Evan, dar simţi că urma să fie indiscret şi, ca toată lumea din oraş, îi plăceau indiscreţiile altora.

- Mai vrei unul? îl întrebă Arny luând paharele.

Evan încuviinţă din cap şi îl privi mergând spre bar. Cei doi se întâlneau adesea pe holul hotelului Pollard, înainte de a lua trenul spre casă împreună. Lui Evan îi plăceau fotoliile de pluş şi barmanii tăcuţi şi uşor servili. Nu avea timp pentru tipurile noi de bar care apăreau în Square Mile: pivniţele la modă, aglomerate, cu muzică dată tare, pentru tinerii inteligenţi cu părul lung, în costumele lor din trei piese şi cu cravatele de prost gust care beau bere la halbă sau aperitive continentale.

- Mă refer la integritate, continuă Evan când Arny se întoarse. Un manager de bancă poate să fie prost şi să supravieţuiască, dacă este sincer; dar dacă nu are integritate...

- Absolut.
- Uite, de exemplu, Felix Laski. E un om complet lipsit de integritate.
- El este omul care te-a dominat.
- Spre regretul meu veşnic, da. Să îţi spun cum a preluat controlul?
Arny se aplecă în faţă pe scaun, ducând ţigară la gură.
- Ok.
- Am avut un client pe nume South Middlesex Properties, implicat în afaceri cu o companie de intermedieri financiare pe care o ştiam, iar noi aveam nevoie de un plasament bun pe termen lung. Creditul era prea mare pentru companie, dar garanţia era foarte bună. Mai pe scurt, au intrat cu creditul la restanţă.
- Dar voi aveaţi proprietatea, spuse Arny. Cu siguranţă actele de proprietate erau în custodia voastră.
- Inutil. Ce aveam noi erau nişte copii - şi la fel şi alţi câţiva creditori.
- Fraudă clară.
- Într-adevăr. Deşi, cumva, au reuşit să facă să pară că ar fi o simplă incompetenţă. Cu toate astea, eram pe minus. Laski ne-a salvat în schimbul unui pachet de acţiuni majoritar.
- Şmecher.
- Mai şmecher decât îţi închipui, Arny. Practic, a preluat controlul asupra companiei South Middlesex Properties. Fii atent, nu era director. Dar deţinea acţiuni şi era angajat de ei pe post de consultant, iar conducerea era slabă...
- Aşa că a cumpărat Cotton Bank cu banii pe care i-a împrumutat şi pe care nu i-a mai dat înapoi.
- Cam aşa se pare, nu?
Arny scutură din cap.
- Mi-e foarte greu să cred aşa ceva.
- Nu ţi-ar fi dacă l-ai cunoaşte pe ticălos.
La masa alăturată stăteau doi notari îmbrăcaţi în costume în dungi, cu câte un pahar de bere în faţă, iar Evan lăsă vocea mai jos.
- Un om total lipsit de integritate, repetă el.
- Ce mai ţeapă!
În vocea lui Arny se simţea un ton admirativ.
- Dacă e adevărat, puteai să mergi la ziar.
- Cine naiba ar fi publicat aşa ceva, în afară de Private Eye? Dar este adevărat, băiete. Omul ăsta nu are limite.
Luă o înghiţitură mare de whisky.
- Ştii ce a făcut astăzi?
- Nu poate fi mai rău decât afacerea cu South Middlesex, îl întărâtă Arny.
- Oare? Ha!

Faţa lui Evan se îmbujorase puţin şi paharul îi tremura în mână. Vorbi încet şi cu grijă:

- M-a însărcinat - însărcinat, fii atent - să lichidez un cec de un milion de lire fără acoperire, spuse el, apoi puse paharul jos cu un gest larg.

- Păi şi Threadneedle Street?

- Exact asta i-am spus şi eu!

Cei doi notari se uitară în jur şi Evan îşi dădu seama că ţipase. Vorbi apoi ceva mai încet:

- Exact cuvintele mele. N-o să crezi ce mi-a spus. Cică: „A cui este Cotton Bank din Jamaica?“ Apoi mi-a trântit telefonul în nas.

- Şi ce ai făcut?

Evan ridică din umeri.

- Când a sunat beneficiarul, am spus că cecul este bun.

Arny fluieră.

- Ce spui tu nu schimbă lucrurile cu nimic. Cea care trebuie să facă transferul este Banca Angliei. Iar când vor descoperi că nu aveţi un milion...

- I-am spus toate astea.

Evan îşi dădu seama că îi venea să plângă şi se ruşină.

- Niciodată în 30 de ani de activitate bancară, de când am început în spatele tejghelei de la Banca Barclays din Cardiff, nu am emis un cec fără acoperire. Până astăzi.

Îşi goli paharul şi îl privi trist pe Arny.

- Mai vrei unul? zise el.

- Nu. Şi nici tu n-ar trebui să mai iei. Îţi vei da demisia?

- Trebuie, spuse clătinând din cap a dezaprobare. 30 de ani! Haide, hai să mai luăm un pahar!

- Nu, spuse Arny hotărât. Trebuie să mergi acasă.

Se ridică în picioare şi îl apucă pe Evan de cot.

- Bine.

Cei doi bărbaţi ieşiră împreună din bar. Soarele ardea pe cer. La cafenele şi la magazinele de sandviciuri începeau să se formeze cozile de la ora prânzului. Două secretare drăguţe trecură pe lângă ei, mâncând îngheţată la cornet.

- O vreme superbă pentru perioada asta a anului, spuse Arnie.

- Minunată, spuse Evan pe un ton sumbru.

Arny coborî de pe trotuar şi chemă un taxi. Maşina neagra făcu un viraj şi opri apoi cu un scârţâit.

- Unde te duci? îl întrebă Evan.

- Nu eu. Tu.

Arny deschise portiera şi îi spuse şoferului:

- Gara Waterloo.

Evan se urcă împleticindu-se şi se aşeză pe bancheta din spate

- Du-te acasă până nu eşti prea beat ca să mai poţi merge, îi spuse Arny închizând uşa.

Evan deschise geamul şi spuse:

- Mulţumesc.

- Nicăieri nu-i ca acasă.

Evan dădu din cap aprobator:

- Aş vrea să ştiu ce o să îi spun lui Myfanwy.

Arny privi cum taxiul se pierde în zare, apoi se îndreptă spre biroul lui, gândindu-se la prietenul său. Ca manager de bancă, Evan era terminat. Reputaţia sincerităţii se clădea greu şi se pierdea rapid în oraş. Era clar că el avea să şi-o piardă; la fel de clar ca şi în cazul în care ar fi încercat să îl facă la buzunare pe ministrul de finanţe. Probabil că avea să obţină o pensie decentă, dar nu mai putea să primească niciodată un loc de muncă.

Deşi lefter, Arny era în siguranţă - opusul situaţiei dezastruoase a lui Evan, s-ar fi putut spune. Câştiga un salariu decent, dar împrumutase bani ca să-şi extindă sufrageria şi avea dificultaţi cu plăţile. Dar tocmai găsise o modalitate de a profita de pe urma nenorocirii lui Evan. Asta îl facea să se simtă neloial. Totuşi, se gândi el, nu se mai putea ca Evan să sufere.

Intră într-o cabină telefonică şi formă un număr. Primi tonul de apel şi introduse o monedă.

- Evening Post?

- Ce departament?

- Ştiri locale.

Urmă o pauză, apoi o altă voce spuse:

- Biroul pentru ştiri locale.

- Mervyn?

- La telefon.

- Sunt Arnold Matthews.

- Bună, Arny. Ce s-a întâmplat?

Arny respiră adânc.

- Cotton Bank din Jamaica are necazuri.

Capitolul douăzeci şi doi

Doreen, soţia lui Willie Surdu', stătea ţeapănă pe locul din faţă al maşinii lui Jacko, ţinându-şi poşeta în poală. Faţa îi era palidă şi buzele schimonosite într-o expresie ciudată, un amestec de furie şi de groază. Era o femeie osoasă, foarte înaltă, cu şolduri late şi cu o tendinţă de îngrăşare din cauza preferinţei lui Willie pentru cartofii prăjiţi. De asemenea, era îmbrăcată săracăcios, iar asta se datora preferinţei lui Willie pentru berea brună. Se uita fix în faţă şi vorbea cu Jacko din colţul gurii.

- Atunci, cine l-a dus la spital?

- Nu ştiu, Doreen, minţi Jacko. Probabil că o fi fost vreun jaf şi n-au vrut să dezvăluie cine, înţelegi? Tot ce ştiu e că am primit un telefon: „Willie Surdu' e la spital, spune-i nevesti-sii, zdrang",

Făcu un gest ca şi cum ar fi trântit receptorul.

- Mincinosule, spuse Doreen pe un ton sec.

Jacko tăcu.

În spatele maşinii, Billy, fiul lui Willie, se uita pierdut pe fereastră. Corpul său lung şi stângaci era înghesuit în spaţiul mic. În mod normal îi plăcea să călătorească cu maşina, dar astăzi mama lui era foarte tensionată, iar el ştia că se întâmplase ceva rău. Dar nu era sigur ce anume: lucrurile erau derutante. Mama părea să fie supărată pe Jacko; însă el le era prieten. Jacko spusese că tata era în spital, dar nu fiindcă era bolnav; şi într-adevăr, cum ar fi putut fi? Doar se simţise bine când plecase de acasă în dimineaţa aceea, devreme.

Spitalul era o clădire mare de cărămidă, cu un aer uşor gotic, care fusese odată reşedinţa primarului din Southwark. În curte fuseseră construite câteva anexe cu acoperişul plat, iar în locul spaţiilor verzi erau acum parcări asfaltate.

Jacko opri lângă intrarea de la Accidente. Nimeni nu scoase vreun cuvânt în timp ce ieşiră din maşină şi merseră spre uşă. Trecură pe lângă un bărbat de la ambulanţă, cu o pipă în gură, care stătea sprijinit de un afiş contra fumatului de vizavi de maşina sa.

Trecură apoi de la căldura parcării la frigul din spital. Stomacul lui Doreen se strânse de frică şi de dezgust, din cauza mirosului familiar de antiseptic. Scaune verzi de plastic erau aliniate la perete şi o masă era plasată central, vizavi de intrare.

Doreen observă un băieţel căruia i se îngrijea o tăietură, un tânăr cu braţul într-un bandaj improvizat şi o fată care-şi sprijinea capul în mâini. Undeva, în apropiere, gemea o femeie.

Doreen simţi că o cuprinde panica.

Sora medicală de la birou, ce părea indiancă, vorbea la telefon.

Aşteptară să termine, apoi Doreen o întrebă:

- A fost adus aici azi-dimineaţă un anume William Johnson?

Sora îi răspunse fără să o privească:

- Un minut, vă rog.

Notă ceva într-un carneţel, iar când afară sosi o ambulanţă, infirmiera îşi ridică privirea.

- Vreţi să luaţi loc, vă rog?

Ocoli biroul şi se duse spre uşă trecând pe lângă ei. Jacko se indepărtă, cu intenţia să se aşeze, dar Doreen îl apucă de mânecă.

- Stai aici, îi ordonă ea. N-am de gând să aştept ore întregi - stau aici până îmi spune.

Văzură cum este adusă o targă înăuntru. Persoana întinsă era înfăşurată într-o pătură plină de sânge. Infirmiera îi conduse pe brancardieri printr-o uşă batantă.

Pe o altă uşă ieşi apoi o femeie albă, grăsuţă, îmbrăcată în uniformă de infirmieră-şefa, iar Doreen îi ţinu calea.

- De ce nu pot afla dacă soţul meu este aici? întrebă ea tăios.

Infirmiera se opri şi se uită la toţi trei. Sora de culoare se întoarse la locul său, iar Doreen spuse:

- Am întrebat-o pe ea şi nu vrea să îmi zică.

- Soră, de ce nu s-a ocupat nimeni de oamenii aceştia? întrebă infirmiera-şefa.

- M-am gândit că pacientul cu două membre retezate, care a suferit un accident rutier, este mai grav decât doamna aceasta

- Ai făcut ceea ce trebuie, dar nu e nevoie să faci pe deşteapta. Sora cea grăsuţă se întoarse apoi spre Doreen şi zise: Care este numele soţului dumneavoastră?

- William Johnson.

Infirmiera se uită într-un registru.

- Numele acesta nu este aici. Făcu o pauză, apoi adăugă: Dar avem un pacient neidentificat. Sex masculin, caucazian, constituţie medie, de vârstă mijlocie, cu împuşcături în cap.

Jacko spuse:

- El e.

- O, Doamne! spuse Doreen.

Sora luă telefonul.

- Mai bine mergeţi să îl vedeţi, ca să aflaţi dacă este soţul dumneavoastră.

Formă o singură cifră şi aşteptă un moment.

- Domnule doctor, sunt sora Rowe de la Accidente. Am aici o femeie care s-ar putea să fie soţia pacientului împuşcat. Da. Voi... ne vedem acolo.

Închise şi spuse:

- Urmaţi-mă, vă rog.

În timp ce păşea pe podelele acoperite cu linoleum de pe holurile spitalului, Doreen se lupta cu disperarea. Se temuse de asta din ziua în care, cu 15 ani în urmă sau chiar mai mult, descoperise că se măritase cu un infractor. Întotdeauna suspectase asta - Willie îi spusese că intră în pâine, iar ea nu mai pusese nicio întrebare, fiindcă pe vremea când se curtau ei, fetele care îşi doreau un soţ învăţaseră să nu pară prea bătăioase. Dar nu era niciodată uşor să păstrezi un secret într-o căsnicie. Pe vremea când micul Billy era încă în scutece, cineva bătuse la uşă, iar Willie se uitase pe fereastra de la intrare şi văzuse un poliţist. Înainte de a deschide uşa, îi spusese lui Doreen: „Aseară a avut loc aici un joc de poker: eu cu Scotch Harry, Tom Webster şi bătrânul Gordon. A început la zece şi a continuat până la patru dimineaţa". Doreen, care stătuse trează jumătate de noapte într-o casă goală, încercând să-l adoarmă pe Billy, încuviinţase din cap fară să scoată un cuvânt; iar când o întrebase poliţia, spusese ceea ce Willie o învăţase să zică. De atunci îşi tot făcea griji.

Când ai doar o bănuială, îţi poţi spune că nu trebuia să îţi faci griji; dar când ştii că soţul tău sparge o fabrică sau un magazin sau chiar o bancă, nu poţi să nu te întrebi dacă va mai veni vreodată acasă.

Nu ştia de ce era atât de plină de furie şi de teamă. Nu îl iubea pe Willie, nu în sensul cunoscut al cuvântului. Nu era un soţ prea bun: întotdeauna pleca noaptea, nu se descurca cu banii şi era un amant jalnic. Căsnicia ajunsese rapid de la tolerabilă la nefericită. Doreen pierduse două sarcini, apoi îl avusese pe Billy; după aceea renunţaseră să mai încerce. Rămăseseră împreună de dragul lui Billy, iar ea presupunea că nu erau singurul cuplu care făcea asta. Nu că Willie ar fi dus pe umeri prea mult din povara de a purta de grijă unui copil handicapat, dar asta părea să îl facă să se simtă suficient de vinovat încât să vrea să rămână însurat. Băiatul îşi adora tatăl.

„Nu, Willie, nu te iubesc, îşi spuse ea. Dar te vreau şi am nevoie de tine; îmi place să te ştiu acolo în pat, lângă mine, uitându-te la televizor şi jucând cărţi la masă; iar dacă asta se numeşte dragoste, atunci înseamnă că te iubesc."

Se opriră din mers, iar sora le spuse:

- Vă voi chema înăuntru atunci când doctorul este gata.

Apoi dispăru într-un salon şi închise uşa în urma ei.

Doreen se uită fix la zidul gol, de culoare crem, încercând sa nu se întrebe ce este în spatele lui. Mai făcuse asta o dată, după treaba plătită de la Componiparts. Dar atunci fusese altfel: veniseră la ei acasă şi îi spuseseră că „Willie e la spital, dar e bine - doar puţin ameţit". Pusese prea mult exploziv pe uşa seifului şi îşi pierduse complet auzul la o ureche. Ea se dusese la spital - altul - şi aşteptase; dar ştia că el este în regulă.

După jaful acela încercase, pentru prima şi singura dată, să îl aducă pe calea cea bună. Păruse dispus, până când ieşise din spital şi se confruntase cu perspectiva de a face ceva în această privinţă. Stătuse câteva zile pe-acasă, apoi - când rămăsese fără bani - dăduse o altă spargere. Mai târziu se scăpase spunând că Tony Cox îl luase în gaşcă. El era mândru; Doreen era furioasă.

De atunci simţise că îl urăşte pentru totdeauna pe Tony Cox. Iar el ştia asta. Odată venise la ei acasă şi mâncase o farfurie de cartofi prăjiţi, discutând cu Willie despre box, apoi, dintr-odată, se uitase la Doreen şi spusese; „Ce ai cu mine, fato?“

Willie păruse îngrijorat şi îi spusese: „Ia-o uşor, Tone".

Doreen dăduse din cap în semn de dispreţ şi îi răspunsese: „Eşti un infractor".

Tony râsese, arătându-şi gura plină de cartofi prăjiţi mestecaţi pe jumătate, apoi spusese: „Şi soţul tău la fel. Nu ştiai?" După aceea continuaseră să vorbească despre box.

Doreen nu avea niciodată răspunsuri spontane pentru oamenii inteligenţi ca Tony, aşa că tăcuse. Oricum părerea ei nu schimba lucrurile cu nimic. Lui Willie nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că, dacă ei nu îi plăcea cineva, era un motiv suficient pentru a nu-l mai aduce în casă pe omul acela. Era casa lui, chiar dacă Doreen era nevoită să plătească chiria din ce câştiga ea din catalogul de comenzi prin corespondenţă, o data la două săptămâni.

Willie participase în ziua aceea la un jaf al lui Tony Cox. Doreen aflase asta de la soţia lui Jacko - Willie nu dorise să îi spună. „Dacă Willie moare, se gândi ea, jur pe Dumnezeu că îl spânzur pe Tony Cox. Te rog, Doamne, să fie bine..."

Uşa se deschise şi sora îşi scoase capul din salon.

- Vreţi să intraţi, vă rog?

Doreen intră prima. Un medic scund, negricios, cu părul des şi negru stătea în picioare lângă uşă. Îl ignoră şi se duse direct lângă marginea patului. La început fu derutată. Persoana din patul înalt, cu cadru metalic, era acoperită cu un cearşaf până la gât şi bandajată de la bărbie până în creştetul capului. Se aşteptase să îi vadă faţa şi să ştie pe loc dacă e Willie. Pentru un moment, nu ştiu ce să facă. Apoi îngenunche şi trase uşor cearşaful la o parte.

- Doamnă Johnson, acesta este soţul dumneavoastră? o întrebă doctorul.

- O, Doamne, Willie, ce ţi-au făcut? spuse ea.

Capul îi căzu încet înainte, până când fruntea ajunse să i se odihnească pe umărul gol al soţului ei. Din depărtare îl auzi pe Jacko spunând: „El este. William Johnson". Apoi preciză vârsta şi adresa lui Willie. Doreen începu să-şi dea seama că Billy era lângă ea. După câteva momente, băiatul îi atinse umărul. Prezenţa lui o obligă să-şi

nege durerea sau cel puţin să o amâne. Se adună şi se ridică în picioare.

Medicul avea o expresie gravă.

- Soţul dumneavoastră va trăi, spuse el.

Doreen îşi cuprinse fiul cu braţul.

- Ce i-au făcut?

- Alice de puşcă. Trase de aproape.

Doreen îşi dădu seama că îl strângea foarte tare de umăr pe Billy. Nu voia să plângă.

- Dar va fi bine?

- Am spus că va supravieţui, doamnă Johnson. Însă e posibil să nu îi putem salva vederea.

- Poftim?

- Va orbi.

Doreen închise ochii strâns şi ţipă: „Nu!“ Apoi, foarte repede, se adunară cu toţii în jurul ei - se aşteptaseră la o criză de isterie. Doreen îi respinse. Văzu chipul lui Jacko în faţa ei şi strigă:

- Tony Cox a făcut asta, nenorocitule! Îl lovi şi continuă să strige: Nenorocitule!

Apoi îl auzi pe Billy suspinând şi se calmă imediat. Se întoarse spre băiat şi îl trase lângă ea, îmbrăţişându-l. Era cu câţiva centimetri mai înalt decât ea.

- Gata, gata, Billy, şopti ea. Tatăl tău trăieşte, bucură-te de asta.

- Ar trebui să mergeţi acasă acum, spuse doctorul. Avem un număr de telefon la care vă putem găsi.

- O duc eu, spuse Jacko. E telefonul meu, dar locuiesc aproape.

Doreen se îndepărtă de Billy şi se îndreptă spre uşă. Sora i-o deschise. Afară stăteau doi poliţişti.

- Ce înseamnă asta? întrebă Jacko, cu un aer revoltat.

- În cazuri de genul acesta suntem obligaţi să informăm poliţia, îi răspunse doctorul.

Doreen observă că unul dintre poliţişti era femeie. Dorinţa de a divulga faptul că Willie fusese împuşcat într-un jaf de-a lui Tony Cox puse brusc stăpânire pe ea: asta l-ar fi distrus pe Tony. Dar în cei cincisprezece ani de căsnicie cu un hoţ dobândise obiceiul de a induce în eroare poliţia. Şi ştiu, de îndată ce gândul îi trecu prin minte, că Willie nu ar fi iertat-o niciodată pentru denunţ.

Nu putea spune poliţiei. Dar ştiu brusc cui putea spune.

- Vreau să dau un telefon, zise ea.

Ora 1 p.m.

Capitolul douăzeci şi trei

Kevin Hart alergă pe scări şi intră în redacţia Evening Post. Un stagiar îmbrăcat într-o cămaşă în carouri şi cu pantofi cu platformă trecu pe lângă el, cărând un teanc de ziare: ediţia de la ora unu. Kevin înşfacă unul şi se aşeză la un birou.

Articolul lui era pe prima pagină. Titlul era: ŞEFUL PETROLULUI SE PRĂBUŞEŞTE. Pentru o clipă, Kevin se uită lung la încântătoarele cuvinte: „de Kevin Hart“. Apoi citi în continuare:

Subsecretarul de stat Tim Fitzpeterson a fost găsit astăzi inconştient, în apartamentul său din Westminster. Lângă el a fost descoperit un flacon gol de pastile.

Domnul Fitzpeterson, ministru al Departamentului de Energie, responsabil cu politica privind petrolul, a fost dus de urgenţă la spital, cu ambulanţa.

Am sunat la apartamentul său pentru a-i lua un interviu, în acelaşi timp cu ofiţerul de poliţie Ron Bowler, care fusese trimis în verificare după ce ministrul nu a apărut la o reuniune a comitetului.

L-am găsit pe domnul Fitzpeterson prăbuşit la biroul său.

A fost chemată imediat o ambulanţă.

Un purtător de cuvânt al Departamentului de Energie a declarat: „Se pare că domnul Fitzpeterson a luat din greşeală o supradoză. Urmează o anchetă completă".

Tim Fitzpeterson, în vârstă de 41 de ani, este căsătorit şi are trei fiice.

Mai târziu, un purtător de cuvânt al spitalului a declarat:

„A fost scos de pe lista critică".

Kevin mai citi încă o dată tot articolul, abia venindu-i să creadă ce citeşte. Povestea pe care o dictase prin telefon fusese rescrisă şi era de nerecunoscut. Se simţi gol şi amărât. Acesta trebuia să fie momentul lui de glorie, dar un redactor fără coloană vertebrală i-l ruinase.

Unde era pontul anonim conform căruia Fitzpeterson avea o iubită? Dar apelul primit de la el însuşi, în care pretindea ca este şantajat? Ziarele ar fi trebuit să spună adevărul, nu?

Se înfurie şi mai tare. Nu intrase în domeniu ca să devină un scriitor de duzină, fară minte. Una era exagerarea - era destul de pregătit să transforme o încăierare la beţie într-un război între găşti de dragul poveştii, într-o zi proastă -, dar alta era anularea faptelor importante, în special cu privire la politicieni, care nu făcea parte din joc.

Dacă reporterii nu puteau insista asupra adevărului, atunci cine dracului putea?

Se ridică în picioare, împături ziarului şi traversă încăperea, îndreptându-se către biroul de ştiri.

Arthur Cole tocmai încheia o convorbire telefonică. Ridică privirea spre Kevin, iar el îi vârî ziarul sub nas.

- Ce-i asta, Arthur? Avem un politician şantajat care încearcă să se sinucidă şi Evening Post spune că a fost o doza accidentală!

Cole se uită dincolo de el.

- Barney, strigă, vino aici un minut.

- Ce se întâmplă, Arthur? întrebă Kevin.

Cole îl privi şi spuse:

- Ia mai du-te dracului!

Kevin se uită fix la el.

Cole i se adresă reporterului pe nume Barney:

- Sună la poliţia din Essex şi află dacă au fost alertaţi să caute furgoneta evadată.

Kevin se întoarse uluit. Fusese pregătit pentru o discuţie, o ceartă, chiar şi pentru un scandal - dar nu pentru o respingere atât de degajată. Se aşeză din nou în partea cealaltă a camerei, cu spatele la biroul de ştiri, uitându-se în gol la ziar. Oare asta ştiau inveteraţii provinciali când îl avertizaseră cu privire la Fleet Street? Oare asta voiau să spună nebunii de stânga de la colegiu când afirmau că presa e o târfa?

„Nu e ca şi cum aş fi un idealist idiot, se gândi el. Voi apăra curiozitatea noastră exagerată şi goana după senzaţional şi voi spune la fel ca toţi ceilalţi cum că oamenii primesc ziarele pe care le merită. Dar nu sunt complet cinic, nu încă, pentru numele lui Dumnezeu! Eu cred că ne aflăm aici ca să descoperim adevărul şi apoi să îl tipărim."

Începu să se întrebe dacă îşi dorea cu adevărat să fie ziarist, în cea mai mare parte a timpului, era plictisitor. „Există din când în când câte un moment de euforie, se gândi el, când ceva merge bine, o poveste care se dovedeşte a fi bună şi numele îţi apare pe prima pagină; sau când e dată în vileag câte o informaţie importantă şi şase sau şapte dintre noi se reped la telefoane, luându-ne la întrecere cu concurenţa sau între noi“ - ceva de genul ăsta se întâmpla acum - un furt de bani, de exemplu, dar Kevin era nemulţumit. „90% din timpul tău îl petreci aşteptând: aşteptând ca detectivii să iasă din secţiile de poliţie, aşteptând ca juraţii să dea verdictele, aşteptând să sosească celebrităţile, aşteptând ca o poveste să iasă la iveală."

Kevin crezuse că pe Fleet Street va fi altfel decât la ziarul de seară Midlands căruia i se alăturase când îşi încheiase studiile. Fusese mulţumit ca reporter stagiar, intervievând consilieri obscuri şi cu nasul pe sus, publicând plângerile exagerate ale locatarilor clădirilor

de locuinţe finanţate de comunităţile locale şi scriind ştiri despre teatre de amatori, câini pierduţi şi nenumărate tâlhării mărunte. Din când în când, făcuse lucruri de care era destul de mândru: un serial despre problemele imigranţilor din oraş, un articol controversat despre cum risipea primăria bani, reportaje despre o anchetă de planificare complexă şi de lungă durată. Transferul la Fellet Street, pe care şi-l imaginase cu drag, ar fi însemnat să facă ştiri importante la nivel naţional şi să renunţe în întregime la fleacuri. În schimb, descoperise că de toate subiectele serioase - politică, economie, industrie, arte - se ocupau specialiştii şi că, pentru aceste posturi, stăteau la cozi lungi oameni la fel de străluciţi şi de talentaţi ca şi el. Avea nevoie de ceva care să îl facă să strălucească - ceva ce i-ar fi făcut pe directorii de la Post să îl observe şi să spună: „Tânărul Hart este bun - oare îl folosim la întreaga lui capacitate?" O ştire senzaţională ar fi putut face asta: un pont bun, un interviu exclusiv, o iniţiativă spectaculoasă.

Crezuse că găsise acel ceva astăzi, dar se înşelase. Iar acum se întreba dacă se va întâmpla vreodată.

Se ridică în picioare şi se duse la toaletă. „Ce altceva pot face? se întrebă. Aş putea intra oricând în domeniul calculatoarelor, al publicităţii, al relaţiilor publice sau al managementului de vânzări cu amănuntul. Însă vreau să părăsesc presa triumfător, nu ca un ratat."

În timp ce se spăla pe mâini, intră Arthur Cole. Bătrânul îi vorbi lui Kevin peste umăr. Spre uimirea lui, îi spuse:

- Îmi pare rău pentru chestia aia, Kevin. Ştii cum e la biroul de ştiri câteodată.

Kevin trase o bucată de prosop. Nu ştia ce să spună. Cole se apropie de lavoar.

- Fără resentimente?

- Nu mă simt jignit, spuse Kevin. Nu mă deranjează că înjuraţi. Nu mi-ar păsa nici dacă m-aţi numi „cel mai mare nenorocit din lume".

Ezită. Nu asta voia să spună. Se uită un moment în oglindă, apoi făcu pasul hotărâtor.

- Dar când povestea mea apare în ziar fără jumătate din fapte, încep să mă întreb dacă ar trebui să mă fac programator de calculatoare, adăugă el.

Cole umplu bazinul cu apă rece şi îşi dădu câţiva stropi pe faţă. Bâjbâi după prosop şi se şterse.

- Ar trebui să ştii asta, dar îţi voi spune oricum, începu el. Articolul pe care îl publicăm în ziar constă în ceea ce ştim, doar în ceea ce ştim. Ştim că Fitzpeterson a fost găsit inconştient şi că a fost dus de urgenţă la spital şi mai ştim că lângă el era un flacon gol, fiindcă tu ai văzut toate astea. Te-ai aflat la momentul potrivit în locul potrivit, lucru care, întâmplător, este un talent important pentru un reporter. Bun, ce

altceva mai ştim? Ştim că am primit un pont anonim care spunea că bărbatul a petrecut noaptea cu o prostituată şi că cineva a sunat, pretinzând că este Fitzpeterson, şi a spus că e şantajat de Laski şi de Cox. Vezi tu, dacă publicăm aceste două fapte, nu putem decât să sugerăm că au legătură cu supradoza; că, într-adevăr, a luat o supradoză fiindcă era şantajat din cauza prostituatei.

- Dar aluzia asta e atât de evidentă, încât cu siguranţă vom dezamăgi oamenii dacă nu o vom publica! spuse Kevin.

- Şi dacă apelurile au fost false, dacă tabletele erau pastile pentru indigestie şi bărbatul este în comă diabetică, iar noi îi distrugem cariera?

- Nu e puţin cam neverosimil?

- Ba sigur că da, Kevin. Sunt 90% sigur că adevărul este cel din articolul tău original. Dar nu suntem aici ca să ne publicăm suspiciunile. Acum, haide să ne întoarcem la treabă!

Kevin îl urmă pe Arthur spre uşă şi traversară împreună redacţia. Se simţea ca eroina aceea de film care spunea: „Sunt atât de confunză, încât nu ştiu ce să fac!“ Pe de o parte, tindea să creadă că Arthur avea dreptate; pe de altă parte însă, simţea că lucrurile nu ar trebui să fie aşa.

Pe un birou la care nu se afla nimeni sună un telefon, iar Kevin răspunse:

- Redacţia.

- Sunteţi reporter?

Era vocea unei femei.

- Da, doamnă. Numele meu este Kevin Hart. Cu ce vă pot ajuta?

- Soţul meu a fost împuşcat şi vreau dreptate.

Kevin oftă. O crimă conjugală însemna un proces, ceea ce însemna, în schimb, că nu exista nicio posibilitate ca ziarul să scoată o ştire din asta. Presupuse că femeia urma să îi spună cine îl împuşcase pe soţul ei şi să îl roage să publice acest lucru, însă cei care hotărau cine îl împuşcase erau juraţii, nu ziarele.

- Cum vă numiţi, vă rog? o întrebă Kevin.

- Doreen Johnson, 5 Yew Street, est 1. Willie al meu a fost împuşcat într-un jaf. Vocea femeii se schimbă brusc atunci când adăugă: A fost orbit. Apoi începu să ţipe: A fost una dintre afacerile lui Tony Cox, aşa că publicaţi asta!

După care convorbirea se întrerupse. Kevin puse telefonul jos încet, încercând să asimileze informaţia. În privinţa apelurilor telefonice, se dovedea a fi o zi nemaipomenită. Îşi luă carneţelul şi se duse la biroul de ştiri.

Arthur îl întrebă:

- Ai ceva?

- Nu ştiu, spuse Kevin. A sunat o femeie. Mi-a dat numele şi

adresa. A spus că soţul ei a fost implicat într-un jaf, că a fost împuşcat în faţă şi că a orbit şi că a fost una dintre afacerile lui Tony Cox.

Arthur se uită lung la el.

- Cox? zise el. Cox?

Cineva strigă: „ Arthur!“

Kevin ridică privirea, enervat de întrerupere. Vocea îi aparţinea lui Mervyn Glazier, editorul de ştiri locale, un tânăr îndesat, cu pantofi ponosiţi din piele de căprioară şi cu o cămaşă cu urme de transpiraţie.

Glazier veni mai aproape şi spuse:

- S-ar putea să am o poveste pentru paginile tale în după-amiaza asta. Posibilul eşec al unei bănci. E vorba despre Cotton Bank din Jamaica, proprietatea unui bărbat pe nume Felix Laski.

Cei doi se uitară unul la celălalt. Arthur spuse:

- Laski? Laski?

- Iisuse Hristoase! spuse Kevin.

Arthur se încruntă, se scărpină în cap şi spuse cu uimire:

- Ce dracului se întâmplă?

Capitolul douăzeci şi patru

Morrisul albastru încă mergea în urma lui Tony Cox. Îl observase în parcare când ieşise din bar. Spera că nu vor face pe nebunii punându-l să sufle în fiolă: băuse trei halbe de bere, impreună cu sandviciurile sale cu somon afumat.

Detectivii ieşiseră din parcare la câteva secunde în urma Rollsului. Tony nu era îngrijorat. Mai scăpase de ei o dată în ziua aceea şi o putea face din nou. Cea mai simplă modalitate ar fi fost să găsească o scurtătură şi să apese pe acceleraţie. Cu toate acestea, ar fi preferat ca ei să nu ştie că i-au pierdut urma, cum se întâmplase de dimineaţă.

Nu avea să fie dificil.

Traversă râul şi intră pe West End. Croindu-şi drum prin trafic, se întrebă ce motive avea poliţia ca să îl urmărească. Pe de o parte, era sigur că nu era decât o bătaie de cap pentru ei. Cum se numea asta în procese? Hărţuire. Se gândiseră că dacă îl urmăreau îndeajuns de mult, se va enerva sau va deveni neglijent şi va face o prostie. Dar asta era doar o scuză: adevăratul motiv era probabil undeva în tertipurile de la Scotland Yard. Probabil că şeful poliţiei (de la Departamentul de Criminalistică) ameninţase să retragă gaşca lui Tony Cox din responsabilitatea echipei de informatori confidenţiali şi să o transfere brigăzii mobile, aşa încât informatorii confidenţiali începuseră supravegherea ca să poată spune că făceau ceva.

Atâta vreme cât nu deveneau prea serioşi în privinţa asta, pe Tony nu îl deranja. Făcuseră asta o dată, în urmă cu câţiva ani. Pe vremea aceea, gaşca lui Tony era sub ochiul de vultur al Departamentului de Investigaţii Criminale de la West End Central. Tony avea o înţelegere strânsă cu inspectorul care lucra la cazul său. Într-una dintre săptămâni, inspectorul îi refuzase banii pe care îi lua de obicei şi îl avertizase pe Tony că jocul se încheiase. Singurul mod prin care Tony reuşise să îl mituiască fusese prin sacrificarea câtorva dintre oamenii lui. Împreună cu inspectorul, întinsese o capcană pentru cinci infractori din conducerea intermediară, care fuseseră acuzaţi de camătă. Cei cinci ajunseseră la închisoare, presa lăudase Departamentul de Investigaţii Criminale pentru că redusese influenţa găştii asupra oraşului, iar afacerea continuase ca de obicei. Din nefericire, mai târziu, inspectorul acela se dusese şi el la fund, pentru că acoperise un student care deţinea canabis. Un final regretabil al unei cariere promiţătoare, considera Tony.

Opri maşina într-o parcare supraetajată din Soho. Rămase la intrare şi aşteptă mult până îşi luă tichetul de la aparat, timp în care urmări Morrisul albastru în oglinzile retrovizoare. Unul dintre

detectivi sări din maşină şi alergă peste drum pentru a păzi ieşirea pentru pietoni. Celălalt găsi un loc de parcare la câţiva metri mai încolo - o poziţie din care putea vedea maşinile care ieşeau din clădire. Tony dădu din cap mulţumit.

Urcă la primul etaj şi opri Rollsul la doi paşi de service, înăuntru dădu peste un tânăr pe care nu îl cunoştea.

- Sunt Tony Cox, îi spuse el. Vreau să parchezi maşina mea şi să îmi dai una dintre maşinile tale care stau de mult aici - una care nu va fi ridicată astăzi.

Bărbatul se încruntă. Avea părul creţ şi neîngrijit şi purta nişte blugi pătaţi de ulei, cu fundul tocit.

- Nu pot face asta, prietene, îi spuse.

Tony bătu din picior nervos.

- Nu-mi place să mă repet, băiete. Sunt Tony Cox.

Tânărul râse. Puse jos o revistă de benzi desenate, se ridică în picioare şi spuse:

- Nu mă interesează cine eşti, băi...

Tony îl lovi în stomac. Pumnul său mare ateriză cu un zgomot surd. Era ca şi cum ar fi lovit într-o pernă de puf. Ingrijitorul se aplecă în faţă, gemând şi gâfâind.

- Nu am prea mult timp, băiete, spuse Tony.

Uşa biroului se deschise şi apăru un bărbat mai în vârstă, care purta o şapcă de baseball.

- Ce se întâmplă? Ah, Tony, tu eşti. Ai probleme?

- Unde erai? Fumai? întrebă Tony aspru. Vreau o maşină după care să nu pot fi identificat şi mă grăbesc.

- Nicio problemă, spuse bătrânul, apoi luă un mănunchi de chei dintr-un cui de pe peretele de azbest. Am aici o Granada frumoasă, de vreo două săptămâni. Automată, consumă trei litri, culoare frumoasă, bronz...

- Mă doare-n fund ce culoare e, spuse Tony luând cheile.

- Acolo, spuse bărbatul arătând cu degetul. O voi parca pe a ta.

Tony ieşi din service şi se urcă în Granada. Îşi puse centura de siguranţă şi plecă. Se opri lângă maşina lui, în care stătea acum bărbatul cu şapcă.

- Cum te cheamă? întrebă Tony.

- Sunt Davy Brewster, Tony.

- Bine, Davy Brewster.

Îşi căută portofelul şi scoase două bancnote de 10 lire.

- Ai grijă ca puştiul să îşi ţină gura, ok?

- Nicio problemă. Mersi foarte mult.

Davy luă banii şi Tony se îndepărtă. În timp ce conducea, îşi puse ochelari de soare şi o şapcă de stofă. Când ieşi în stradă, Morrisul albastru se afla la distanţă, în dreapta lui. Îşi puse cotul drept pe

marginea ferestrei, acoperindu-şi faţa, şi manevră volanul cu mâna stângă. Al doilea poliţist, cel din stânga lui Tony, era cu spatele la drum, astfel încât să poată vedea ieşirea pentru pietoni. Se prefăcea că se uită în vitrina unei librării de cărţi religioase.

Tony privi în oglindă în timp ce se îndepărta accelerând. Niciunul dintre ei nu îl văzuse.

- Cât de uşor, spuse el cu voce tare.

Conduse spre sud. Maşina era destul de plăcută, cu motor automat şi servodirecţie asistată. Cum avea casetofon, începu să caute printre casete şi găsi un album de Beatles pe care îl puse să ruleze. Apoi îşi aprinse o ţigară.

În mai puţin de o oră avea să fie la fermă, numărând banii.

Tony se gândi că meritase cu adevărat să se împrietenească cu Felix Laski. Se cunoscuseră în restaurantul unuia dintre cluburile sale. Cazinourile Cox serveau cea mai bună mâncare din Londra. Era musai. Mottoul lui Tony era: dacă serveşti alune, vei avea drept clienţi doar maimuţe. Îşi dorea oameni bogaţi în cluburile sale de jocuri de noroc, nu mitocani care să ceară bere la halbă şi cartofi prăjiţi de cinci penny. Nici lui nu-i plăcea mâncarea sofisticată, dar în seara în care îl cunoscuse pe Laski mânca un excelent biftec, la o masă apropiată de cea a bancherului.

Bucătarul era furat de la Prunier[5]. Tony nu ştia ce facea cu fripturile, dar rezultatul era senzaţional.

Bărbatul înalt şi elegant de la masa alăturată îi acaparase imediat privirea: era cu siguranţă un bărbat atrăgător pentru vârsta lui. Era însoţit de o fată tânără pe care Tony o etichetase imediat drept cocotă.

Când se întâmplase accidentul, Tony îşi terminase friptura şi se înfrupta dintr-un munte de trifle[6]. Ospătarul îl servea pe Laski cu cannelloni şi, cumva, a vărsat o jumătate de sticlă de Bordo.

Prostituata ţipase sărind de la masă şi câteva picături de vin stropiseră cămaşa albă şi strălucitoare a lui Laski.

Tony acţionase imediat. Aruncase şervetul pe masă, se ridicase în picioare şi chemase trei ospătari şi pe şeful de sală. Mai întâi vorbise cu cel care provocase scandalul.

- Du-te şi schimbă-te. Vineri să îţi ridici actele.

Apoi se întorsese către ceilalţi.

- Bernardo, o cârpă. Giulio, încă o sticlă de vin. Monsieur Charles, altă masă şi fără notă de plată pentru domnul acesta.

În cele din urmă le vorbise mesenilor.

- Eu sunt Tony Cox, proprietarul. Vă rog să acceptaţi cina din partea casei, împreună cu scuzele mele, şi sper că veţi consuma cele mai scumpe feluri din meniu, începând cu o sticlă de Dom Perignon.

- Se mai întâmplă, spusese Laski.

Vocea lui era pătrunzătoare şi cu un uşor accent.

- Dar este drăguţ să primim scuze atât de generoase şi de demodate, îi spusese zâmbind.

- Pe rochia mea n-a sărit, spusese cocota.

Accentul îi confirma lui Tony bănuiala referitoare la profesiunea ei: se trăgea din aceeaşi partea a Londrei ca şi el.

- Domnule Cox, e plin. Nu mai e nicio masă, spusese seful de sală.

Tony arătase către masa lui:

- Aceea ce are? Eliberează-o repede.

- Vă rog, nu, spusese Laski. Nu am vrea să vă lipsim de ea.

- Insist.

- Atunci, vă rog să staţi cu noi.

Tony îi privise pe amândoi. Era evident că prostituatei nu îi place ideea. Oare domnul era doar politicos sau chiar vorbea serios? Ei bine, Tony aproape că terminase, aşa că - dacă lucrurile nu mergeau cum trebuie - putea pleca de la masă destul de repede.

- Nu vreau să deranjez...

- Nu veţi deranja, îi zisese Laski. Şi îmi puteţi spune cum să câştig la ruletă.

- S-a făcut!

Rămăsese cu ei toată seara. El şi Laski se înţeleseseră excelent şi fusese foarte clar de la început că părerea fetei nu conta. Tony îi povestise despre ticăloşiile din lumea cluburilor de jocuri de noroc, iar Laski îl egalase, anecdotă contra anecdotă, cu poveşti despre escrocheriile bursei de valori. Se dovedise că Laski nu era un jucător, dar că îi plăcea să aducă oamenii la club. Când intraseră în cazinou, cumpăraseră jetoane în valoare de 50 de lire şi i le oferiseră fetei. Seara se încheiase când Laski - care era deja destul de beat, spusese: „Cred că ar trebui să o duc acasă şi să i-o trag“.

După aceea se mai întâlniseră de câteva ori în club - niciodata planificat - şi întotdeauna sfârşeau îmbătându-se împreună.

După un timp Tony îl anunţase că e homosexual, iar Laski nu făcuse nimic în privinţa aceasta - lucru din care Tony trăsese concluzia că bancherul era un heterosexual tolerant. Îi facea plăcere să ştie că putea fi prieten cu cineva de rangul lui. Scena din restaurant fusese partea cea mai uşoară şi fusese bine interpretată: gesturi largi, postură autoritară, curtoazie considerabilă şi o domolire conştientă a accentului.

Însă menţinerea legăturii cu un om ca Laski - atât de inteligent, de bogat şi de obişnuit să se învârtă prin cercurile aproape aristocratice - părea o realizare destul de mare.

Laski fusese cel care făcuse prima mişcare către o relaţie mai profundă. Se lăudaseră la beţie, în primele ore ale unei dimineţi de duminică, iar Laski vorbise despre puterea banilor.

- Având în vedere că am o grămadă de bani, spusese el, pot să aflu

orice în oraş - chiar până şi combinaţia de la seiful Băncii Angliei.

- Sexul este mai bun, îi răspunsese Tony.

- Cum adică?

- Sexul este o armă mai bună. Eu pot afla orice în Londra folosindu-mă de sex.

- Ei bine, de asta mă îndoiesc, spusese Laski, ale cărui dorinţe sexuale erau bine controlate.

Tony ridicase din umeri.

- Foarte bine. Provoacă-mă.

Acesta fusese momentul în care Laski acţionase.

- Licenţa pentru terenul petrolifer Shield. Află cine o are înainte ca guvernul să facă anunţul.

Tony văzuse licărirea din ochii bancherului şi bănuise că întreaga discuţie fusese premeditată.

- De ce nu îmi ceri ceva mai dificil? replicase el. Politicienii şi funcţionarii publici sunt o treabă mult prea uşoară.

- E de ajuns, zâmbise Laski.

- Ok. Dar trebuie să te provoc şi eu.

Laski mijise ochii.

- Continuă.

Tony rostise primul lucru care îi trecuse prin minte:

- Află programul de furnizare a bancnotelor uzate către Instalaţia de distrugere a Băncii Angliei.

- Asta nici măcar n-o să mă coste vreun ban, spusese Laski cu convingere.

Şi aşa începuse totul.

Tony zâmbea în timp ce conducea Fordul prin sudul Londrei. Nu ştia cum reuşise Laski să îşi respecte partea lui de înţelegere; dar pentru el fusese un fleac. Cine deţine informaţia pe care o vrem? Ministrul. Cum este el? Aproape ca un virgin: un soţ credincios. Primeşte păsărică de la nevastă-sa? Nu prea. O sa pună botul la cel mai vechi truc al jocului? Cât ai zice peşte.

Caseta se sfârşi şi o întoarse pe partea cealaltă. Se întrebă caţi bani erau în furgonetă - o sută de mii? Poate chiar şi un sfert de milion. O sumă mai mare ar fi fost incomodă. Nu puteai intra în Banca Barclays cu saci plini de bancnote uzate de cinci lire fară să trezeşti suspiciuni. În jur de 150 de miare ar fi fost ideal. Cinci mii pentru fiecare dintre băieţi, încă alte câteva mii pentru cheltuieli şi în jur de 50 de mii adăugate pe furiş la câştigurile din diverse afaceri legitime din noaptea aceea. Cluburile de jocuri de noroc erau extrem de folositoare pentru ascunderea veniturilor ilicite.

Băieţii ştiau cum să cheltuie cinci mii: să achite câteva datorii, să cumpere o maşină la mâna a doua, să pună câteva sute în fiecare dintre conturile deschise la două sau trei bănci, să le cumpere soţiilor

o haină nouă, să le împrumute soacrelor câţiva şilingi, să petreacă o noapte într-un bar şi zbang! - s-au dus! Dar dă-le douăzeci de mii, că încep să le vină idei prosteşti. Când şomerii şi oamenii buni la toate erau auziţi vorbind despre vile în sudul Franţei, poliţia începea să devină suspicioasă.

Tony zâmbi în sinea lui. „Ar trebui să îmi fac griji fiindcă am prea mulţi bani, se gândi el. Problemele legate de succes sunt cele care îmi plac. Socoteala de acasă nu se potriveşte cu cea din târg, spunea câteodată Jacko. S-ar putea ca furgoneta sa fie plină cu monede uzate de jumătate de penny pentru topire. Ce-aş mai râde!“

Aproape ajunsese. Începu să fluiere.

Capitolul douăzeci şi cinci

Felix Laski stătea în biroul lui, uitându-se la televizor şi rupând un plic în fâşii înguste. Televizorul cu circuit închis era echivalentul modern al benzii de telegraf, iar Laski se simţea ca un broker îngrijorat dintr-un film vechi despre criza din 1929. Aparatul afişa continuu ştiri de piaţă şi mişcări ale preţurilor în actiuni, mărfuri şi valută. Nu se menţionase nimic despre licenţa petrolului. Acţiunile Hamilton scăzuseră cu cinci puncte ieri, iar tranzacţionarea fusese moderată.

Termină de distrus plicul şi aruncă bucăţile într-un coş de gunoi metalic. Licenţa pentru petrol ar fi trebuit să fie anunţată deja de o oră.

Luă telefonul albastru şi formă 123.

- La al treilea semnal va fi ora unu, patruzeci şi şapte de minute şi cincizeci de secunde.

Anunţul întârziase cu mai mult de o oră. Formă numărul de la Departamentul de Energie şi ceru biroul de presă.

O femeie îi spuse:

- Secretarul de stat este în întârziere. Conferinţa de presă va începe de îndată ce va sosi, iar anunţul va fi făcut imediat ce se va deschide conferinţa.

„La dracu’ cu întârzierile voastre, se gândi Laski. Am pus la bătaie o avere pentru asta."

Apăsă butonul de interfon.

- Carol?

Nu primi niciun răspuns. Strigă:

- Carol!

Fata îşi băgă capul pe uşă.

- Îmi cer scuze, eram la dulapul cu dosare.

- Adu-mi nişte cafea.

- Sigur că da.

Luă din tava de „Intrări" un dosar intitulat: Precision Tubing - Raport de vânzări, Primul trimestru. Era un spionaj de rutină pentru o firmă pe care se gândea să o preia. Avea o teorie conform căreia mijloacele de producţie aveau tendinţa de a merge bine atunci când se sfârşea o criză. Dar oare Precision avea această capacitate de creştere? se întreba el.

Aruncă o privire pe prima pagină a raportului, se strâmbă din cauza exprimării greu de digerat a directorului de vânzări şi aruncă dosarul deoparte. Când mergea la noroc şi pierdea, putea accepta asta cu resemnare, însă situaţiile în care ceva mergea prost din motive

necunoscute îl puneau în încurcătură. Ştia că nu se va putea concentra la nimic până când nu se rezolva afacerea Shield.

Îşi pipăi cu degetele dungile ascuţite ale pantalonilor şi se gândi la Tony Cox. Începuse să îl placă pe tânărul huligan, în ciuda homosexualităţii lui evidente, fiindcă simţise în el un spirit înrudit - aşa cum îl numeau englezii. Ca şi Laski, Cox ajunsese de la sărăcie la bogăţie prin hotărâre, oportunism şi cruzime. Şi tot ca şi el, încercase să îşi reducă obiceiurile de clasă inferioară, măcar într-o mică măsură. Laski o facea mai bine, dar doar pentru că exersase mai mult. Cox îşi dorea să fie ca el şi avea să reuşească - când urma să ajungă la vârsta de 50 de ani, avea să fie un domn de oraş distins, cu părul cărunt.

Laski îşi dăduse seama că nu exista nici măcar un motiv logic pentru a avea încredere în Cox. Bineînţeles, instinctul lui fusese cel care îi spusese că tânărul era cinstit cu oamenii pe care îi cunoştea: dar cei precum Tony Cox, care aparţineau lumii ăsteia, erau nişte escroci experimentaţi. Oare pur şi simplu inventase toată chestia cu Tim Fitzpeterson?

Televizorul afişa din nou preţul acţiunilor de la Hamilton Holdings: acesta scăzuse cu încă un punct. Laski şi-ar fi dorit sa nu folosească fontul acela nenorocit de calculator, plin de linii orizontale şi verticale: îi forţa ochii.

Începu să calculeze ce risca să piardă dacă Hamilton nu primea licenţa. Dacă ar fi putut vinde cele 51000 de acţiuni chiar atunci, ar fi pierdut doar câteva mii de lire. Dar nu ar fi fost posibil să scape de pachetul de acţiuni la valoarea pieţei. Şi preţul continua să scadă. Să zicem că ar fi avut o pierdere de douăzeci de mii cel mult. Şi un regres psihologic - daune asupra reputaţiei sale de învingător.

Mai risca şi altceva? Ceea ce plănuia Cox să facă cu informaţia pe care i-o furnizase Laski era cu siguranţă un act penal. Cu toate acestea, din moment ce Laski nu ştia, nu putea fi acuzat de complot.

Mai era şi Legea Secretelor Oficiale a Marii Britanii - blândă, după standardele est-europene, însă un act normativ formidabil. Era ilegal să abordezi un funcţionar public şi să obţii de la el date confidenţiale. Ar fi fost dificil de demonstrat că Laski făcuse asta, dar nu imposibil. Îl întrebase pe Peters dacă îl aştepta o zi mare, iar Peters îi spusese: „Una dintre zilele acelea". Apoi, Laski îi spusese lui Cox: „Astăzi e“. Ei bine, dacă Peters şi Cox ar fi putut fi convinşi să depună mărturie, atunci Laski ar fi putut fi condamnat. Dar Peters nici măcar nu ştia că divulgase un secret şi nimeni nu s-ar fi gândit să îl întrebe pe el. Să presupunem că Tony Cox avea să fie arestat. Poliţia Britanică avea metodele sale de a smulge informaţii de la oameni, chiar dacă nu foloseau bâte de baseball. Cox ar fi putut spune că are informaţia de la Laski, apoi ei ar fi verificat ce făcuse Laski în ziua aceea şi ar fi putut descoperi că băuse cafeaua cu Peters...

Era o posibilitate destul de vagă. Mai îngrijorat era de încheierea afacerii Hamilton.

Telefonul sună şi Laski răspunse:

- Da?

- Vă caută domnul Ley de la Threadneedle Street, spuse Carol.

- Cum să nu? pufni Laski. Probabil că are legătură cu Cotton Bank. Fă-i legătura cu Jones.

- A sunat la Cotton Bank, iar domnul Jones a plecat acasă.

- A plecat acasă? Bine, răspund eu.

O auzi pe Carol spunând:

- Vă fac legătura cu domnul Laski acum.

- Laski?

Vocea era ascuţită, cu un accent aristocratic tărăgănat.

- Da.

- Aici Ley, de la Banca Angliei.

- Ce mai faci?

- Bună ziua. Ascultă, bătrâne... - Laski îşi dădu ochii peste cap când auzi acest apelativ - ...ai completat un cec destul de mare pentru Fett & Company.

Laski deveni brusc galben la faţă.

- Dumnezeule, l-au prezentat deja?

- Da, mă rog, am înţeles că cerneala era umedă încă. Acum, treaba e că a fost emis pe Cotton Bank, aşa cum evident ştii, iar biata bancă nu îl poate acoperi. Mă asculţi?

- Bineînţeles că te ascult.

Nenorocitul îi vorbea ca unui copil - nimic nu-l enerva mai tare pe Laski.

- În mod clar, instrucţiunile mele referitoare la mijloacele de furnizare a acestor fonduri nu au fost urmate. Cu toate acestea, probabil că voi putea invoca faptul că angajaţii mei s-au gândit că nu au timp de pierdut. Mmm... Ar fi fost drăguţ, serios, să ai fondurile pregătite înainte de a semna chestia aia, ştii? Doar ca să fii în siguranţă, nu crezi?

Laski gândi repede. La naiba, asta nu s-ar fi întâmplat daca anunţul ar fi fost făcut la timp. Şi unde dracului era Jones?

- Probabil ai ghicit că cecul reprezintă plata pentru un pachet majoritar la Hamilton Holdings. Mă gândesc că acţiunile acelea pot fi luate drept garanţie...

- O, vai de mine, nu, îl întrerupse Ley. Asta chiar nu va merge. Nu este treaba Băncii Angliei să finanţeze speculaţiile de pe piaţa de capital.

„Poate că nu, se gândi Laski, dar dacă anunţul ar fi fost făcut şi ai fi ştiut că Hamilton Holdings deţine acum o sondă de petrol, nu ai fi făcut un asemenea tam-tam.“ Îi trecu prin cap că Hamilton nu primise

sonda de petrol şi că probabil ei stiau asta, drept care urmase apelul lui Ley. Se înfurie.

- Uite ce e, sunteţi o bancă, spuse el. Vă voi plăti rata pentru 24 de ore...

- Banca nu este obişnuită să fie pe piaţa monetară.

Laski ridică vocea:

- Ştii al naibii de bine că pot acoperi cecul ăla fără probleme, cu condiţia să am puţin timp! Dacă îl returnezi, reputaţia mea s-a dus. Ai de gând să mă distrugi peste noapte de dragul unui milion nenorocit şi al unui obicei idiot?

Vocea lui Ley deveni foarte rece când spuse:

- Domnule Laski, obiceiurile noastre există tocmai cu scopul de a-i distruge pe oamenii care semnează cecuri pe care nu le pot onora. Dacă acest cec nu poate fi lichidat astăzi, voi cere beneficiarului să îl remită. Asta înseamnă, de fapt, că aveţi o oră si jumătate pentru a face un depozit de un milion de lire în numerar, la Threadneedle Street. O zi bună.

- Du-te dracului, spuse Laski, dar linia era deja moartă.

Trânti telefonul în furcă, crăpându-i plasticul. Gândurile începură să i se amestece în cap. Trebuia să există o modalitate prin care să strângă un milion imediat... nu-i aşa?

Cafeaua îi sosise pe când vorbea la telefon, dar nu o observase pe Carol intrând. Sorbi din ea şi se strâmbă.

- Carol! strigă.

Ea deschise uşa.

- Da?

Cu faţa roşie şi tremurând, aruncă ceaşca fragilă de porţelan în coşul metalic de gunoi, unde se sparse zgomotos, apoi urlă:

- Cafeaua asta nenorocită e rece!

Fata făcu stânga-mprejur şi dispăru.

Ora 2 p.m.

Capitolul douăzeci şi şase

Tânărul Billy Johnson îl căuta pe Tony Cox, numai că tot uita lucrul acesta. Ieşise din casă destul de repede după ce se intorseseră cu toţii de la spital. Mama lui ţipa foarte mult, câţiva poliţişti stăteau prin preajmă, iar Jacko fusese dus la secţie ca să ajute la anchetă. Vecinii şi rudele care tot apăreau îi sporeau confuzia. Lui Billy îi plăcea liniştea.

Nimeni nu părea prea dispus să îi dea să mănânce de prânz sau să îi acorde atenţie, aşa că mâncase un pachet de biscuiţi cu ghimbir şi ieşise prin spate, spunându-i doamnei Glebe – care locuia trei case mai jos - că se duce la mătuşica lui ca să se uite la televizorul ei color.

În timp ce se plimba, încerca să îşi pună gândurile în ordine. Mersul pe jos îl ajuta să gândească. Când se simţea derutat, se putea uita pentru o vreme la maşini, la magazine şi la oameni, ca să-şi odihnească mintea.

La început mersese spre casa mătuşii lui, până când îşi amintise că nu prea voia să se ducă acolo; spusese asta doar ca o împiedice pe doamna Glebe să îi facă necazuri. În acest caz, trebuia să se gândească unde să se ducă. Se opri pentru a privi în vitrina unui magazin de discuri, citind cu toată silinţa numele de pe copertele ţipătoare şi încercând să le asocieze cu melodii pe care le auzise la radio. Avea un pick-up, dar nu avusese niciodată bani ca să cumpere discuri, iar gusturile părinţilor lui nu se potriveau cu ale sale. Mamei lui îi plăceau cântecele sentimentale, tatălui îi plăcea muzica de fanfară, iar lui - rock and rollul. Singura persoană pe care o cunoştea şi căreia îi plăcea rock and rollul era Tony Cox...

Asta era. Îl căuta pe Tony Cox.

O luă în direcţia despre care presupunea că ducea spre Bethnal Green. Cunoştea foarte bine zona East End - fiecare stradă, fiecare magazin, toate zonele demolate, porţiunile de teren abandonat, canalele şi parcurile -, dar o cunoştea pe porţiuni. Trecu pe lângă un teren în demolare şi îşi aminti că bunica Parker locuise acolo şi că nu se clintise din sufrageria ei în timp ce casele vechi de pe fiecare parte erau demolate, până când făcuse pneumonie şi murise, salvând astfel autoritatea publica locală a sectorului Tower Hamlets al Londrei de problema referitoare la mutarea ei. Billy urmărise povestea cu interes: era ca la televizor. Da, cunoştea fiecare părticică a peisajului din East London, însă mintea lui nu le putea conecta una cu cealaltă. Cunoştea Commercial Road şi Mile End Road, dar nu ştia că se intersectau la Aldgate. În ciuda acestui lucru, reuşea aproape întotdeauna să găsească drumul spre casă, chiar dacă uneori îi lua mai mult timp

decât se aştepta; şi, dacă chiar se rătăcea, poliţia îl aducea înapoi acasă într-o maşină de patrulă. Toţi gaborii îl cunoşteau pe tatăl lui.

Până ajunse la Wapping, îşi uită din nou destinaţia, dar se gândi că probabil se ducea să vadă vapoarele. Intră în zonă printr-o gaură în gard: aceeaşi gaură pe care o folosise cu Snowy White şi cu Tubby Toms în ziua în care prinseseră un şobolan şi ceilalţi îi spuseseră lui Billy să i-l ducă acasă mamei sale fiindcă o să se bucure şi o să îl gătească când vor lua ceaiul. Ea nu se bucurase, desigur: sărise în sus, scăpase punga de zahăr din mână şi ţipase, iar mai târziu plânsese şi spusese că n-ar trebui ca băieţii să îşi bată joc de Billy. Oamenii îi făceau adesea farse, dar el nu se supăra, fiindcă era plăcut să aibă prieteni.

Cutreieră o vreme. Avea senzaţia că erau mai multe vapoare acolo pe vremea când era el mic. În ziua aceea însă era doar unul mare, destul de departe, cu un nume pe o parte, pe care nu-l putea citi. Bărbaţii întindeau o conductă de la vapor la un depozit.

Stătu şi se uită o vreme, apoi îl întrebă pe unul dintre bărbaţi:

- Ce e în ea?

Bărbatul care purta o şapcă de stofă şi o vestă se uită la el.

- Vin, amice.

Billy fu surprins.

- În vapor? Numai vin? Plin?

- Da, amice. Chateau Morocco, vechi, cules cam joia trecută.

Toţi bărbaţii râseră, dar Billy nu înţelegea. Râse şi el. Bărbatii mai lucrară o vreme, apoi cel cu care vorbise îl întrebă:

- Dar ce faci aici?

Billy se gândi o clipă, apoi spuse:

- Am uitat.

Bărbatul îl cercetă cu privirea şi îi şopti ceva unuia dintre Ceilalţi. Billy auzi o parte din răspuns: „...ar putea să cadă naibii în ocean“.

Primul bărbat intră în depozit. După o vreme, apăru un poliţist portuar care întrebă:

- El e tânărul?

Ei dădură din cap aprobator şi poliţistul i se adresă lui Billy:

- Te-ai rătăcit?

- Nu, spuse Billy.

- Unde te duci?

Billy dădu să spună că nu se ducea nicăieri, dar i se păru un răspuns greşit. Apoi, dintr-odată, îşi aminti:

- La Bethnal Green.

- Foarte bine, vino cu mine şi o să te îndrum eu pe drumul cel bun.

Întotdeauna doritor să aleagă calea cea mai uşoară, Billy merse alături de poliţist către poarta docului.

- Ia spune, unde locuieşti? îl întrebă bărbatul.

- Pe Yew Street.

- Mama ta ştie unde eşti?

Billy îşi spuse că poliţistul era un fel de doamna Glebe şi că era nevoie de o minciună.

- Da. Mă duc la mătuşica mea.

- Sigur ştii drumul?

- Da.

Ajunseră la poartă. Poliţistul se uită la el suspicios, apoi se hotărî.

- Bine, atunci. Du-te. Nu mai rătăci pe docuri. Eşti mai în siguranţă afară.

- Mulţumesc, spuse Billy.

Când avea dubii, le mulţumea oamenilor. Se îndepărtă.

Începea să îi fie mai uşor să îşi amintească. Tata era în spital. Avea să-şi piardă vederea şi era vina lui Tony Cox. Billy cunoştea un om orb - mă rog, doi, dacă îl punea la socoteală şi pe Squint Thatcher, care era orb doar când mergea cu acordeonul său în partea de vest a oraşului. Dar orb cu adevărat era doar Hopcraft, care locuia singur într-o casă urât mirositoare de pe Insula Câinilor şi care purta un baston alb. Oare tata va trebui sa poarte ochelari de soare şi să meargă foarte încet, atingând bordura cu un băţ? Gândul acesta îl supără pe Billy.

De obicei, oamenii îl credeau incapabil să se supere, fiindcă nu plângea niciodată. Aşa îşi dăduseră seama că este diferit, pe când era bebeluş: obişnuia să se lovească şi să nu plângă. „Simte lucrurile, dar nu o arată niciodată", spunea câteodată mama lui,

Tatăl său obişnuia să spună că mama se supăra oricum destul de des, cât pentru doi.

Când se întâmplau lucruri cu adevărat îngrozitoare, precum gluma cu şobolanul pe care i-o făcuseră Snowy şi Tubby, Billy se trezea că fierbe pe dinăuntru şi voia să facă ceva extrem, să ţipe de exemplu, dar pur şi simplu asta nu se întâmpla niciodată. Omorâse şobolanul şi asta îl ajutase. Îl ţinuse cu o mână, iar cu cealaltă îl lovise în cap cu o cărămidă, până când acesta se oprise din zbătut.

Ceva de genul acesta i-ar fi făcut şi lui Tony Cox. îi trecu prin cap că Tony era mai mare decât un şobolan - ba, mai mult, mai mare şi decât Billy. Gândul acesta îl zăpăcea, aşa că şi-l alungă din minte.

Se opri în capătul unei străzi. Casa din colţ avea la parter un magazin - unul dintre magazinele obişnuite în care se vindeau o grămadă de chestii. Billy o cunoştea pe fiica proprietarului, o fată drăguţă cu părul lung, pe nume Sharon. Cu vreo doi ani în urmă, îl lăsase să îi pună mâna pe sâni, apoi fugise de el şi nu îi mai vorbise. Zile întregi după aceea, nu se gândise la nimic altceva în afară de umflăturile rotunde de sub bluza ei şi felul în care se simţise când le atinsese. În cele din urmă însă, îşi dăduse seama că experienţa aceea

fusese unul dintre lucrurile frumoase care în general nu se întâmplă de două ori.

Intră în magazin. Mama lui Sharon era în spatele tejghelei, purtând o salopetă de nailon în dungi roz. Nu îl recunoscu pe Billy.

El zâmbi şi spuse „bună ziua".

- Te pot ajuta cu ceva?

Părea neliniştită.

- Ce mai face Sharon? o întrebă Billy.

- Bine, mulţumesc. Momentan e plecată. O cunoşti?

- Da.

Billy se uită prin magazin la diversitatea de produse alimentare, feronerie, cărţi, articole de modă, tutun şi dulciuri. Voia să spună „odată, m-a lăsat să îi pun mâna pe ţâţe", dar ştia că n-ar fi fost bine.

- Obişnuiam să mă joc cu ea.

Se pare că era răspunsul pe care îl aştepta femeia: păru uşurată. Zâmbi, iar Billy văzu că avea pete maro pe dinţi, la fel ca tatăl său.

- Te pot servi cu ceva? îl întrebă ea apoi.

Clămpănitul unor pantofi se auzi pe scări şi Sharon intră în magazin pe uşa din spatele tejghelei. Billy fu surprins: arăta mult mai mare. Avea părul scurt, iar sânii îi erau destul de mari şi îi saltau pe sub tricou. Avea picioare lungi, în blugi mulaţi. Strigă:

- Pa, mamă.

Era pe fugă.

- Bună, Sharon! spuse Billy.

Fata se opri şi se uită lung la el. Chipul îi tresări când îl recunoscu.

- Ah, bună, Billy. Nu pot sta...

Apoi dispăru. Mama ei păru jenată.

- Imi pare rău, am uitat că e încă sus...

- Nu-i nimic. Şi eu uit o mulţime de lucruri.

- Deci, te pot servi cu ceva? repetă femeia.

- Vreau un cuţit.

Gândul acesta îi apăru lui Billy în minte de nicăieri, dar ştiu imediat că asta trebuia să facă. Nu avea niciun rost să îl loveasca cu o piatră în cap pe Tony Cox, care era un bărbat puternic nu ar fi făcut altceva decât să îl lovească şi el. Aşa că trebuia să îl înjunghie pe la spate, ca un indian.

- Pentru tine, pentru mama ta?

- Pentru mine.

- Pentru ce îţi trebuie?

Billy ştiu că nu trebuia să îi spună. Se încruntă şi răspunse

- Să tai chestii. Sârmă şi altele.

- Aaa...

Femeia căută în vitrină şi scoase un cuţit într-o teacă, aşa cum aveau cercetaşii. Billy îşi scoase toţi banii din buzunarul pantalonilor.

La bani nu se pricepea - întotdeauna îl lăsa pe vânzător să ia cât era nevoie.

Mama lui Sharon se uită şi spuse:

- Dar nu ai decât opt penny.

- Ajung?

- Nu, îmi pare rău, oftă ea.

- Atunci, îmi puteţi da nişte gumă de mestecat?

Femeia puse cuţitul înapoi în vitrină şi luă un pachet de gumă de pe un raft.

- Şase penny.

Billy îi oferi pumnul de bani, iar femeia luă câteva monede

- Mulţumesc, spuse Billy.

Ieşi în stradă şi desfăcu pachetul. Îi plăcea să-l bage în gură pe tot deodată. Îşi continuă drumul, mestecând cu plăcere. Pentru moment uitase încotro se ducea.

Se opri să privească nişte bărbaţi care săpau o groapă pe trotuar. Capetele lor erau la nivelul tălpilor lui Billy. Observa, cu interes, că peretele şanţului îşi schimba culoarea pe măsură ce cobora. Mai întâi era trotuarul, apoi o chestie neagră ca o smoală, apoi un pământ maro afânat, apoi un lut umed. La fund văzu o conductă din beton nou şi curat. „Oare de ce or fi pus conducte sub trotuar?" se întrebă Billy. Habar nu avea. Se aplecă şi întrebă:

- De ce puneţi o conductă sub trotuar?

Un muncitor se uită în sus la el şi îi spuse:

- O ascundem de ruşi.

- Aha...

Billy dădu din cap, ca şi cum ar fi înţeles. După câteva clipe, plecă mai departe. Îi era foame, dar avea ceva de făcut înainte de a merge acasă să ia prânzul. Prânzul? Mâncase un pachet de biscuiţi pentru că tata era în spital. Asta avea de-a face cu motivul pentru care se afla acolo, în Bethnal Green, dar nu prea putea face legătura.

Dădu colţul, se uită la numele străzii - scris pe un semn prins sus, pe un zid - şi văzu că se afla pe Quill Street. Acum îşi amintea. Aici locuia Tony Cox - la numărul 19. Avea să bată la uşă...

Nu. Nu ştia de ce, dar era convins că trebuia să se strecoare pe uşa din spate. În spatele terasei se afla o cărare. Billy merse de a lungul ei până când ajunse în spatele casei lui Tony.

Guma de mestecat îşi pierduse tot gustul, aşa că o scoase din gură şi o aruncă, apoi deschise în linişte poarta şi pătrunse tiptil înăuntru.

Capitolul douăzeci şi şapte

Tony Cox conducea încet de-a lungul drumului noroios brăzdat cu făgaşe, mai degrabă din respect pentru propriul confort decât pentru proprietarul maşinii „împrumutate". Străduţa, care nu avea niciun nume, ducea de la un drum secundar către o fermă cu hambar. Casa goală şi dărăpănata, hambarul şi pogonul de pământ nefertil care le înconjura erau proprietatea unei companii numite Land Development Ltd, ce îi aparţinea la rândul ei unui cartofor înrăit, iar acesta îi datora lui Tony Cox o grămadă de bani. Hambarul era folosit din când în când pentru a depozita mărfuri distruse de foc, cumpărate la preţuri extrem de mici, aşa că nu era ceva neobişnuit ca o furgonetă şi o maşină să tragă în curtea fermei.

Poarta cu cinci bare de la capătul aleii era deschisă, iar Tony intră în curte cu maşina. Nu era nici urmă de furgonetă albastră, dar Jesse stătea rezemat de zidul casei şi fuma o ţigară. Se apropie ca să deschidă uşa maşinii lui Tony.

- Nu a mers totul ca uns, Tony, îi spuse el imediat.

Tony coborî din maşină.

- Banii sunt aici?

- În dubă, spuse Jesse, făcând un semn din cap înspre hambar. Dar n-a mers totul ca pe roate.

- Hai să mergem înăuntru - e prea cald aici.

Tony deschise uşa hambarului şi pătrunse înăuntru. Jesse il urmă. O treime din podea era ocupată de o mulţime de lăzi. Tony citi etichetele de pe câteva: conţineau haine şi uniforme militare uzate. Furgonetă albastră se afla vizavi de uşă. Tony observă că peste numerele originale fuseseră legate cu sârmă numere provizorii.

- Ce-ai făcut? întrebă el sceptic.

- O, la naiba, Tony, stai să vezi ce a trebuit să fac.

- Păi, zi-mi naibii odată!

- Păi, m-am buşit cu unu', înţelegi? Nimic grav, doar o lovitură mică. Dar boşorogu' iese din maşină şi vrea să sune la poliţie. Aşa că m-apucă dracii, corect? Dar el îmi stă în drum, aşa că îl pocnesc.

Tony înjură încet. Pe chipul lui Jesse se citea deja teama.

- Deci, ştiam că poliţia o să mă caute, corect? Aşa că m-am oprit la un service, m-am dus în spate la budă şi am ciordit un set de numere provizorii şi salopeta asta.

Dădu din cap entuziasmat, ca şi cum şi-ar fi aprobat singur acţiunile.

- Apoi am venit aici, continuă el.

Tony se uită la el uimit, apoi izbucni în râs.

- Ticălos nebun! chicoti el.
Jesse păru uşurat.
- Am făcut ce-a fost mai bine, nu-i aşa?
Râsul lui Tony se potoli.
- Ticălos nebun, repetă el. Uită-te la tine, ai în dubă o avere în bani furaţi şi tu te opreşti - pieptul i se clătină când începu din nou să râdă - tu te opreşti la un service şi ciordeşti o salopetă!
Zâmbi şi Jesse, nu fiindcă era amuzat, ci din plăcerea de a fi scăpat de teamă. Apoi, deveni din nou serios.
- Cu toate astea, am şi veşti proaste.
- Fir-ar să fie! Ce mai e?
- Şoferul dubei a încercat să facă pe eroul.
- Sper că nu l-ai omorât! spuse Tony neliniştit.
- Nu, doar l-am lovit în cap. Dar arma lui Jacko s-a declanşat în timpul încăierării - pronunţă „încălecării" - şi l-a împuşcat pe Willie Surdul în moacă. E nasol, Tone.
- O, la dracul..
Tony se lăsă brusc pe un scăunel cu trei picioare.
- Oh, sărmanul Willie! L-au dus la spital, nu?
Jesse dădu din cap aprobator.
- D-aia nu e Jacko aici. El l-a dus. Dacă a mai ajuns viu acolo.
- Aşa de rău e?
Jesse încuviinţă din cap.
- Fir-ar să fie!
Pentru o vreme nu mai spuse nimic.
- N-are pic de noroc Willie Surdu'. Cu o ureche deja nu mai aude, băiatul lui e dus cu capu', nevastă-sa seamănă cu Henry Copper[7] - şi acum asta.
Plescăi din buze întristat.
- O să îi dăm dublu, dar asta n-o să îi vindece capul.
Se ridică în picioare. Jesse deschise duba, uşurat că reuşise să transmită vestea fără să-i stârnească lui Tony furia.
- Bun, hai să aruncăm o privire la ce avem aici, spuse Tony frecându-şi palmele.
În spatele furgonetei văzu nouă lăzi gri de oţel. Arătau ca nişte valize de metal strivite, fiecare cu mânere la ambele capete şi securizate cu un lacăt dublu. Erau grele. Cei doi bărbaţi le descărcară una câte una şi le aliniară în mijlocul hambarului.
Tony se uită la ele cu lăcomie. Pe chipul său se citea o plăcere aproape carnală.
- E ca în Ali Baba şi cei 40 de hoţi, prietene, spuse el.
Jesse scotea explozibili plastici, cabluri şi detonatoare dintr-o geantă din colţul hambarului.
- Mi-aş dori să fie şi Willie aici, ca să facă el bum-bum, zise el.

- Mi-aş dori să fie aici, punct, spuse Tony.

Jesse se pregăti să arunce lăzile în aer, ca să le deschidă. Lipi explozibilul gelatinos în jurul lacătelor, ataşă detonatoarele şi cablurile şi conectă fiecare bombă la mecanismul de declanşare de tip pompă.

Urmărindu-l, Tony spuse:

- Pari să ştii ce faci.

- L-am văzut pe Willie făcând asta destul de des, spuse el zâmbind. Poate că aş putea deveni eu spărgătorul de case de bani al găştii...

- Willie n-a murit, îl întrerupse Tony ţâfnos. Nu din câte ştim noi.

Jesse ridică sistemul de declanşare şi, târând cablurile după el, îl scoase afară. Tony îl urmă şi îi spuse:

- Scoate duba afară, în caz că ia foc... inţelegi ce zic?

- Nu e niciun pericol...

- N-ai mai spart niciodată seifuri şi nu îmi asum riscul.

- Ok.

Jesse închise uşile din spate şi duse furgonetă în curtea fermei, apoi deschise capota şi folosi câteva clipsuri-crocodil pentru a conecta declanşatorul la bateria dubei.

- Ţine-te bine, spuse el, apoi apăsă butonul.

Se auzi imediat o bubuitură înfundată. Cei doi bărbaţi se întoarseră înăuntru - lăzile stăteau în linie, cu capacele deschise în nişte unghiuri imposibile.

- Ai făcut treabă bună, spuse Tony.

Lăzile erau umplute ordonat şi compact. Sulurile de bancnote erau aşezate astfel: 20 în lungime, 10 în lăţime şi cinci în adâncime: o mie de suluri per ladă. Fiecare sul conţinea o sută de bancnote. Asta însemna 100 de mii de bancnote per ladă.

În primele şase lăzi erau bancnote de zece şilingi scoase din circulaţie şi fără valoare.

- Doamne Dumnezeule! spuse Tony.

Următoarea ladă conţinea bancnote de o liră, dar aceasta nu era tocmai plină. Tony numără 800 de suluri. În penultima erau tot hârtii de o liră, dar lada era plină.

- Aşa mai merge. Aproape perfect, spuse Tony.

Ultima ladă era plină ochi cu bancnote de zece lire.

- Doamne ajută! şopti Tony.

Jesse făcu ochii mari.

- Câţi sunt, Tony? întrebă el.

- Un milion o sută optzeci de mii de lire sterline, fiule.

Jesse scoase un chiuit de bucurie.

- Suntem bogaţi! Avem o grămadă!

Chipul lui Tony era posomorât.

- Presupun că putem arde toate bancnotele de zece lire.

- Ce vorbeşti? spuse Jesse, uitându-se la el ca la un nebun. Cum adică să le ardem? Ai luat-o razna?

Tony se întoarse şi îl apucă pe Jesse de braţ, strângând cu putere.

- Ascultă-mă! Dacă te duci la Rose and Crown, ceri un pahar de bere şi o plăcintă cu carne şi plăteşti cu o bancnotă de zece lire - şi faci asta în fiecare zi timp de o săptămână - ce vor crede oamenii ăia?

- Or să creadă că am avut o combinaţie. Mă doare mâna, Tone.

- Şi cât o să dureze până când unul dintre nenorociţii ăia de turnători de acolo va merge la poliţie şi ne va da în gât? Cinci minute? Îi dădu drumul la braţ, apoi adăugă: E prea mult, Jess. Problema ta e că tu nu gândeşti. Atâţia bani trebuie ţinuţi undeva - iar dacă îi ţii undeva, poliţia îi poate găsi.

Jesse găsi prea radical acest punct de vedere pentru a-l înţelege.

- Dar nu poţi arunca banii...

- Tu nu asculţi ce spun, nu-i aşa? Ei ştiu de Willie Surdu', corect? Şeful lor va face legătura dintre el şi jaf, corect? Şi mai ştiu că Willie e în gaşca mea, aşa că vor şti că noi am dat spargerea, corect? Poţi să bagi mâna-n foc că în seara asta vor fi la tine acasa tăindu-ţi saltelele şi căutând în sacul de cartofi. Aşadar, cinci mii în bancnote de o liră ar putea fi economiile tale de o viaţă, dar 50 de mii în bancnote de zece sunt incriminatoare, corect?

- Nu m-am gândit niciodată aşa, spuse Jesse.

- Se numeşte „exces“.

- Presupun că nu poţi depune atâţia bani la Abbey National. Oricine poa’ să stea la mititica o noapte, dar dacă ai prea mult, asta dovedeşte că ai dat o spargere, înţelegi?

Jesse îi explica la rândul său lui Tony, ca şi cum ar fi vrut să-i demonstreze că înţelesese.

- Asta e, corect?

- Da.

Tony îşi pierduse interesul de a-i mai face morală. Încerca să se gândească la o modalitate sigură de a se descotorosi de banii murdari în cantitate mare.

- Şi nu poţi să te duci la banca Barclays cu peste un milion de lire şi să le ceri să-ţi deschidă un cont de economii, corect?

- Începi să te prinzi, spuse Tony sarcastic.

Dintr-odată, îl privi pe Jesse cu atenţie.

- Ah, dar cine poate intra într-o bancă cu un teanc de bani fară să ridice suspiciuni?

Jesse se pierdu.

- Păi, nu poate nimeni, zise el.

- Crezi?

Tony arătă spre cutiile cu haine militare uzate.

- Deschide vreo două cutii din alea. Vreau să te îmbraci ca un

marinar din Marina Regală. Tocmai mi-a venit o idee a naibii de ingenioasă.

Capitolul douăzeci şi opt

O şedinţă de după-amiază cu editorul era ceva rar. Uneori spunea: „Dimineţile sunt pentru distracţie, iar după-amiezile pentru muncă“. Până la ora prânzului, eforturile sale erau alocate producerii ziarului. La ora două era deja prea târziu ca să mai facă ceva important: conţinutul ziarului era mai mult sau mai puţin stabilit, majoritatea ediţiilor zilei erau publicate şi distribuite, iar editorul îşi întorsese deja gândurile către ceea ce numea el „gunoi administrativ". Dar trebuia să fie prin preajma, în caz că intervenea ce ar fi necesitat o decizie la nivel înalt. Arthur Cole considera că apăruse o astfel de situaţie.

Cole, editorul de ştiri adjunct, se aşeză vizavi de biroul alb, supradimensionat al editorului. În stânga sa se afla reporterul Kevin Hart, iar în dreapta Mervyn Glazier, redactorul de ştiri locale.

Editorul termină de semnat un teanc de adrese şi îşi ridică privirea.

- Ce avem?

Cole spuse:

- Tim Fitzpeterson va supravieţui, anunţul referitor la petrol a fost amânat, jefuitorii dubei cu bani au scăpat cu peste un milion şi echipa Angliei depune toate eforturile în meciul de fotbal.

- Şi?

- Şi se întâmplă ceva.

Editorul îşi aprinse o ţigară. Sincer, îi cam plăcea să fie întrerupt din „gunoiul administrativ" cu ceva interesant, cum ar fi fost o poveste.

- Continuă.

Cole spuse:

- Vă amintiţi, probabil, că în timpul conferinţei de dimineaţă a venit Kevin un pic prea entuziasmat din cauza unui telefon primit, chipurile, din partea lui Tim Fitzpeterson.

Editorul zâmbi cu indulgenţă.

- Dacă reporterii tineri nu se aprind, cum naiba vor fi atunci când vor îmbătrâni?

- Ei bine, e posibil să fi avut dreptate când a spus că e o lovitură. Vă amintiţi numele persoanelor despre care se presupune că l-ar şantaja pe Fitzpeterson? Cox şi Laski.

Cole se întoarse către Hart.

- Ok, Kevin.

Hart îşi desfăcu picioarele şi se aplecă în faţă.

- Încă un apel, de data asta de la o femeie care mi-a dat numele şi adresa ei. Aceasta mi-a spus că soţul ei, William Johnson, a fost

implicat în jaful dubei cu bani, că a fost împuşcat şi a orbit şi că e una dintre afacerile lui Tony Cox.

Editorul spuse:

- Tony Cox! Ai urmărit treaba până la capăt?

- Există în spital un William Johnson, cu răni la faţă provocate de împuşcături. Iar la căpătâiul lui se află un detectiv, care aşteaptă să îşi revină. Am fost să mă întâlnesc cu soţia, dar n-a vrut să vorbească.

Editorul, care fusese cândva reporter de investigaţii, spuse:

- Tony Cox e o persoană foarte influentă. Aş crede orice despre el. Nu e deloc un om cumsecade. Continuă.

- Mervyn are următoarea poveste, spuse Cole.

- O bancă are probleme, începu redactorul de ştiri locale. Cotton Bank din Jamaica este o bancă străină cu o filială în Londra. Face o grămadă de tranzacţii în Marea Britanie. În fine, ii aparţine unui bărbat pe nume Felix Laski.

- De unde ştim asta? întrebă editorul. Că are probleme, vreau să spun.

- Păi, am primit un pont de la un contact. Am sunat la Threadneedle Street ca să verific. Desigur, nu au vrut să-mi dea un răspuns direct, însă vacarmul pe care l-au făcut înclină sa confirme pontul.

- Spune-mi exact ce s-a vorbit.

Glazier îşi scoase carneţelul. Putea stenografia o sută cinci zeci de cuvinte pe minut, iar notiţele sale erau întotdeauna impecabile.

- Am vorbit cu un bărbat pe nume Ley, care cel mai probabil se ocupă de asta. Se întâmplă să îl cunosc, pentru că...

- Sari peste reclamă, Mervyn, îl întrerupse editorul. Ştim cu toţii cât de bune sunt legăturile tale.

Glazier rânji.

- Scuze. Mai întâi l-am întrebat dacă ştie ceva despre Cotton Bank din Jamaica. Mi-a spus: „Banca Angliei ştie destul de multe despre fiecare bancă din Londra". Eu i-am spus: „Atunci, ştii cât de viabilă este Cotton Bank în momentul de faţă“. El mi-a spus: „Desigur. Ceea ce nu înseamnă că îţi voi spune ţie“. Eu i-am răspuns: „E pe cale să dea faliment - adevărat sau fals?“ El a spus: „Pas“. Eu am zis: „Haide, Donald, ăsta nu e *Mastermind*[8] - e vorba despre banii oamenilor". El a spus: „Ştii că nu pot vorbi despre genul acesta de lucruri. Băncile sunt clienţii noştri. Le respectăm încrederea". Eu am spus: „Voi publica un articol care va spune despre Cotton Bank că e pe cale să dea faliment. Ai de gând sau nu să îmi spui dacă e o ştire falsă?" El mi-a spus: „Ceea ce îţi spun este să îţi verifici mai întâi dovezile". Cam asta ar fi tot.

Glazier închise carneţelul.

- Dacă banca ar fi fost în siguranţă, cu siguranţă mi-ar fi spus asta.

Editorul dădu aprobator din cap.

- Nu mi-a plăcut niciodată modul acesta de gândire, dar în cazul de faţă probabil că ai dreptate.

Îşi scutură trabucul într-o scrumieră mare de sticlă.

- La ce ne duce asta? continuă el.

Cole rezumă:

- Cox şi Laski îl şantajează pe Fitzpeterson. Fitzpeterson încearcă să se sinucidă. Cox organizează un jaf. Laski dă faliment. Ridică din umeri şi adăugă: Ceva se întâmplă.

- Ce vrei să faci?

- Să aflăm. Nu pentru asta suntem aici?

Editorul se ridică în picioare şi se duse la fereastră, ca şi cand şi-ar fi luat un scurt timp de gândire. Ridică puţin storurile şi camera deveni un pic mai luminoasă. Pe covorul albastru aprins apărură câteva raze de soare, care scoteau în evidenţă
modelul reliefat. Se întoarse apoi la biroul său şi se aşeză.

- Nu, zise el. O vom lăsa aşa şi am să vă spun de ce. Unu: nu putem prezice falimentul unei bănci, pentru că predicţia noastră în sine ar fi de ajuns pentru a-i provoca acel faliment. Numai indoiala cu privire la viabilitatea băncii ar zgudui oraşul. Doi: nu putem încerca să descoperim autorii unui jaf de bani. Asta este treaba poliţiei. În orice caz, ceea ce am putea descoperi nu va putea fi publicat, pentru ca nu cumva să influenţăm procesul. Adică: dacă noi ştim că e vorba despre Tony Cox, trebuie să ştie şi poliţia; iar legea spune că, de vreme ce ştim că un arest este iminent sau probabil, povestea va ajunge în instanţă. Trei: Tim Fitzpeterson nu va muri. Dacă facem gafa de a umbla prin Londra interesându-ne despre viaţa lui sexuală, vor apărea cât ai zice peşte întrebări în parlament despre reporterii de la Evening Post, care cutreieră ţara după mizeriile politicienilor. Să se ocupe de chestiunile de genul ăsta ziarele de scandal de weekend.

Îşi lăsă mâinile pe birou, cu palmele în jos.

- Îmi pare rău, băieţi.

Cole se ridică.

- Ok, hai să ne întoarcem la treabă.

Cei trei jurnalişti plecară. Când ajunseră înapoi în redacţie, Kevin Flart spuse:

- Dacă ar fi el editor la The Washington Post, Nixon ar câştiga în continuare alegerile, mergând tot pe lege şi ordine.

Nu râse nimeni.

Ora 3 p.m.

Capitolul douăzeci şi nouă

- Vă caută de la Smith şi Bernstein, domnule Laski.

- Mulţumesc, Carol. Fă-mi legătura. Alo, George?

- Felix, ce mai faci?

Laski zâmbi. Nu îi era uşor.

- Sunt în al nouălea cer. Ţi-ai îmbunătăţit vreun pic serviciul? întrebă el.

George Bernstein juca tenis.

- Deloc. Ştii că îl învăţam pe George junior să joace?

- Da.

- Acum mă bate el pe mine.

Laski râse.

- Şi Rachel ce face?

- La fel de bine. Vorbeam despre tine aseară. Ea spunea că ar trebui să te căsătoreşti. Eu i-am zis: „Nu ştiai? Felix e gay“. Ea a spus: „Gay? Şi de ce nu pot fi însuraţi oamenii fericiţi[9]?" I-am spus: „Nu, am vrut să zic homosexual, Rachel". I-a căzut lucrul din mână. M-a crezut, Felix! Îţi vine să crezi?

Laski se forţă încă o dată să râdă. Nu ştia cât mai putea face faţa situaţiei.

- Mă gândesc la asta, George.

- La căsătorie? Să n-o faci! N-o face! Asta m-ai sunat să-mi spui?

- Nu, ăsta e doar un gând neînsemnat care îmi tot trece prin cap.

- Deci, cu ce te pot ajuta?

- Un fleac. Am nevoie de un milion de lire pentru 24 de ore şi m-am gândit să te rog pe tine.

Laski îşi ţinu răsuflarea. Urmă o tăcere scurtă.

- Un milion. De cât timp e Felix Laski pe piaţa banilor?

- De când am descoperit cum să fac profit real peste noapte.

- Să-mi spui şi mie secretul, ok?

- În regulă. După ce îmi împrumuţi banii. Nu glumesc, George: o poţi face?

- Sigur că putem. Ce garanţie oferi?

- Ah... nu-i aşa că în mod normal nu ceri garanţie pentru un împrumut pe 24 de ore?

Laski strânse receptorul în pumn până când degetele i se albiră.

- Ai dreptate. Dar în mod normal nu împrumutăm sume ca aceasta unor bănci ca a ta.

- Bine. Garanţia mea constă în 510000 de acţiuni la Hamilton Holdings.

- Un minut.

Urmă o tăcere. Laski şi-l imagină pe George Bernstein: un bărbat îndesat, cu capul mare, cu nasul gros şi un permanent zâmbet larg, stând la masa lui cea veche dintr-un birou sărăcăcios cu vedere spre catedrala St. Paul şi verificând cifrele din Financial Times, în timp ce lovea uşor cu degetele tastele unui calculator.

Bernstein reveni pe fir.

- La preţul de astăzi nu e nici pe departe suficient, Felix.

- Haide, e doar o formalitate! Ştii că n-am să îţi trag vreo ţeapă. Sunt eu, Felix, prietenul tău.

Îşi şterse fruntea cu mâneca.

- Mi-ar plăcea s-o pot face, dar am un partener.

- Partenerul tău doarme atât de adânc, încât umblă zvonul că a murit.

- O afacere ca asta l-ar trezi şi dacă ar fi în mormânt, încearcă la Larry Wakely, Felix. S-ar putea să poată face câte ceva pentru tine.

Laski încercase deja la Larry Wakely, dar nu îi spuse asta.

- Voi încerca. Ce zici de un meci în weekendul ăsta?

- Mi-ar plăcea! Uşurarea din vocea lui Bernstein era evidentă. Sâmbătă dimineaţă la club? adăugă el.

- Zece lire meciul?

- Mi-ar sfâşia inima să îţi iau banii.

- Abia aştept. La revedere, George!

- Ai grijă de tine.

Laski închise ochii pentru o clipă, lăsând telefonul să îi atârne în mână. Ştiuse că Bernstein nu îi va împrumuta banii, dar pur şi simplu încerca orice acum. Îşi frecă faţa cu degetele. Încă nu era învins.

Apăsă pe furcă şi primi un ton de apel. Formă numărul cu un creion mestecat la un capăt.

Sună îndelung. Laski avea de gând să închidă şi să formeze din nou, când cineva îi răspunse.

- Departamentul de Energie.

- Biroul de presă, vă rog, spuse Laski.

- Încerc să vă fac legătura.

Apoi, vocea unei alte femei:

- Biroul de presă.

- Bună ziua, spuse Laski. Îmi puteţi spune când va face secretarul de stat anunţul referitor la terenul petrol...

- Secretarul de stat întârzie, îl întrerupse femeia. Redacţia dumneavoastră de ştiri a fost informată despre asta şi există o explicaţie completă pe adresa Asociaţiei de Presă.

Apoi închise.

Laski se lăsă pe spătarul scaunului. Începea să i se facă teamă şi nu îi plăcea asta. Era misiunea lui să domine situaţiile de acest gen: îi plăcea să fie singurul la curent, manipulatorul care îi făcea pe toţi

ceilalţi să alerge încercând să îşi dea seama ce se întâmplă. Nu era stilul lui să se milogească în faţa cămătarilor.

Telefonul sună din nou şi Carol spuse:

- Un anumit domn Hart este pe fir.

- Ar trebui să îl cunosc?

- Nu, dar spune că are legătură cu banii de care are nevoie Cotton Bank.

- Fă-mi legătura. Alo, aici Laski.

- Bună ziua, domnule Laski.

Era vocea unui tânăr.

- Sunt Kevin Hart de la Evening Post, adăugă el.

Laski tresări.

- Parcă a zis că... în fine.

- Banii de care are nevoie Cotton Bank... Da, păi o banca cu probleme are nevoie de bani, nu-i aşa?

- Nu cred că vreau să vorbesc cu dumneata, tinere, spuse Laski.

Inainte să apuce să închidă, Hart spuse:

- Tim Fitzpeterson.

Laski se îngălbeni la faţă.

- Poftim?

- Problemele de la Cotton Bank au vreo legătură cu tentativa de sinucidere a lui Tim Fitzpeterson?

De unde naiba ştiau? Gândurile începură să îi vuiască prin cap. Poate că nu ştiau. Probabil ziceau la nimereală - sondau terenul, aşa numeau ei asta -, pretinzând că ştiu ceva ca să vadă dacă oamenii vor nega.

- Editorul dumitale ştie că ai dat acest telefon? întrebă Laski.

- Mmm... bineînţeles că nu.

Ceva din vocea reporterului îi spuse lui Laski că acesta începuse să se teamă. Insistă.

- Nu ştiu ce fel de joc joci, tinere, dar dacă mai aud ceva despre toate prostiile astea, voi şti de unde au pornit zvonurile.

- Care este relaţia dumneavoastră cu Tony Cox? întrebă Hart.

- Cu cine? La revedere, tinere.

Laski închise telefonul. Se uită la ceasul de la mână: era 3.15. Nu avea nicio şansă să facă rost de un milion de lire în cincisprezece minute. Părea că totul se sfârşise. Banca avea să dea faliment, reputaţia lui Laski avea să fie distrusă şi probabil că urma să fie implicat în procese penale. Se gândi să părăsească tara în după-amiaza aceea. Nu va apuca să ia nimic cu el. Să o ia de la capăt în New York sau în Beirut? Era prea bătrân. Dacă ar fi rămas, ar fi putut să salveze suficient din imperiul lui cât să trăiască bine tot restul vieţii. Dar ce fel de viaţă ar mai fi fost aia?

Se roti cu scaunul şi privi pe fereastră. Ziua se răcea; la urma

urmei, nu era vară. Clădirile înalte ale oraşului aruncau umbre lungi pe ambele părţi ale străzii. Laski privi traficul şi se gândi la Ellen Hamilton.

Dintre toate zilele, exact astăzi se hotărâse să o ceară de soţie. Era o ironie dureroasă. În ultimii douăzeci de ani, ar fi putut să aleagă pe oricine: modele, actriţe, debutante, chiar şi prinţese. Şi, când în sfârşit alesese una, dăduse faliment. Un bărbat superstitios ar fi luat-o ca pe un semn că nu trebuia să se căsătorească.

Iar opţiunea asta putea să nici nu mai fie valabilă pentru el. Felix Laski, playboy-ul milionar, era una; Felix Laski, fost condamnat falimentar, era altceva. Era sigur că relaţia lui cu Ellen im implica genul de dragoste care ar fi putut supravieţui unui dezastru de asemenea proporţii. Dragostea lor era o chestie senzuală, autoindulgentă, hedonistă, destul de diferită de devotamentul etern din Cartea rugăciunii comune.

Cel puţin, aşa fusese întotdeauna. Laski filosofa că afecţiunea permanentă ar fi putut veni mai târziu, prin simplul fapt că ar fi locuit împreună şi ar fi împărţit diverse lucruri; la urma urmei, dorinţa carnală, aproape isterică, ce îi apropiase avea cu siguranţă să se stingă în timp.

„N-ar trebui să filosofez, îşi spuse, la vârsta mea ar trebui să ştiu.“

În dimineaţa aceea, decizia de a se căsători cu ea părea o alegere pe care ar fi putut s-o facă oarecum cu răceală, cu uşurinţă, chiar cu cinism, estimând cu ce s-ar alege din asta, de parcă ar fi fost o altă lovitură la bursă. Însă acum, când nu mai avea control asupra situaţiei, îşi dădu seama că avea extrem de multă nevoie de ea şi simţi gândul acesta ca pe o lovitură fizică. Îşi dorea un devotament veşnic: îşi dorea pe cineva care să aibă grijă de el, care să se bucure de compania lui şi să îi atingă umărul cu dragoste atunci când trecea pe lângă scaunul lui; cineva care să fie mereu lângă el, cineva care să îi spună „te iubesc", cineva care să îşi petreacă bătrâneţea cu el. Fusese singur toată viaţa: era de ajuns.

După ce îşi recunoscu toate acestea, merse chiar şi mai departe. Dacă ar fi putut s-o aibă, ar fi privit cu bucurie cum i se năruie imperiul, cum eşuează afacerea cu Hamilton Holdings, cum îi este distrusă reputaţia. Ar fi mers chiar şi la puşcărie cu Tony Cox dacă ar fi ştiut că ea îl va aştepta când va ieşi.

Îşi dorea să nu-1 fi cunoscut niciodată pe Tony Cox. Îşi închipuise că îi va fi uşor să controleze un delincvent de doi bani ca el. O fi fost el grozav de puternic în lumea lui cea mică, dar cu siguranţă nu putea atinge un om de afaceri respectabil. Poate că nu, însă când omul acela de afaceri devenea partener - deşi neoficial - cu huliganul, înceta să mai fie respectabil. Cel compromis de această asociere era Laski, nu Cox.

Când auzi uşa biroului deschizându-se, se întoarse în scaun şi îl văzu cu stupoare pe Tony Cox intrând. Laski rămase cu gura deschisă - era ca şi cum ar fi văzut o fantomă.

Carol alerga cu paşi mărunţi în spatele lui, ţinându-se după el ca un căţel. Îi explică rapid lui Laski:

- L-am rugat să aştepte, dar n-a vrut - pur şi simplu a dat buzna!

- E în regulă, Carol, mă ocup eu de asta.

Fata ieşi, închizând uşa. Laski izbucni:

- Ce dracului cauţi aici? Nimic nu poate fi mai periculos! Deja m-au sunat de la ziar şi m-au întrebat de tine şi de Fitzpeterson. Ştiai că a încercat să se sinucidă?

- Calmează-te. Nu-ţi pierde firea, îi spuse Cox.

- Să mă calmez? Toată chestia asta e un dezastru! Am pierdut totul, iar dacă sunt văzut cu tine, o să sfârşesc în puşcărie!

Cox făcu un pas mare în faţă, îl luă pe Laski de gât şi îl scutură bine.

- Închide-ţi gura! mârâi el, aruncându-l înapoi în scaun Acum, ascultă-mă. Vreau să mă ajuţi.

- Nici gând, mormăi Laski.

- Taci din gură! Vreau să mă ajuţi şi ai s-o faci - sau o să mă asigur că vei înfunda puşcăria, la naiba! Bun, ştii că azi-dimineaţă am organizat un jaf - o dubă cu bani.

- Habar n-am de aşa ceva.

Cox ignoră asta.

- Ei bine, n-am unde să ascund banii, aşa că o să îi depun la tine în bancă.

- Nu fi ridicol, spuse Laski încet, încruntându-se apoi. Câţi sunt?

- Puţin peste un milion.

- Unde?

- Afară, în dubă.

Laski sări în picioare.

- Ai un milion de lire în bani furaţi afară, într-o dubă nenorocită?

- Da.

- Eşti nebun.

Gândurile începură să i se învârtă în cap.

- În ce formă sunt banii? zise el apoi.

- Diverse bancnote uzate.

- Sunt în lăzile originale?

- Nu sunt atât de tâmpit! Au fost transferate în cutii de ambalaj.

- Cu seriile la întâmplare?

- Încet-încet, începi să prinzi ideea. Dacă nu faci ceva, vor ridica duba pentru parcare pe linia galbenă.

Laski se scărpină în cap.

- Cum o să îi duci în trezorerie?

- Am şase băieţi afară.

- Nu pot lăsa şase dintre scandalagiii tăi să care toţi banii aceia în trezoreria mea! Angajaţii vor intra la bănuieli....

- Sunt îmbrăcaţi în uniforme: jachete, pantaloni, cămăşi şi cravate bleumarin. Arată ca nişte agenţi de pază, Felix. Dacă vrei să ne jucăm de-a întrebările, hai s-o lăsăm pentru mai târziu, ce zici?

Laski se hotărî.

- Bine, să mergem.

Îl conduse pe Cox afară şi îl urmă până în biroul lui Carol.

- Sună jos la trezorerie, îi spuse el fetei. Spune-le să se pregătească imediat pentru primirea unui lot de numerar. De acte o să mă ocup personal. Şi dă-mi o linie externă pe telefon.

Se întoarse apoi în birou, ridică receptorul şi formă numarul Băncii Angliei. Se uită la ceas. Era 3.25. I se făcu legătura cu domnul Ley.

- Laski aici, spuse el.

- Ah, da?

Bancherul părea circumspect. Laski se strădui să rămână calm.

- Am rezolvat problemuţa aceea, Ley. Banii necesari suni în trezoreria mea. Aşadar, pot aranja transferul imediat, aşa cum ai sugerat mai devreme, sau poţi verifica astăzi şi să faci transferul mâine.

- Mmm... Ley se gândi o clipă, apoi adăugă: Nu cred că va fi nevoie nici de una, nici de alta, Laski. Ne-ar fi peste mână sa numărăm atâţia bani, atât de târziu în după-amiaza asta. Daca poţi face transferul mâine-dimineaţă la prima oră, vom lichida cecul mâine.

- Mulţumesc.

Laski se hotărî să pună un pic de sare pe rană.

- Îmi pare rău că te-am enervat atât de tare mai devreme.

- Probabil că am fost un pic cam aspru. La revedere, Laski.

Închise telefonul. Gândea încă rapid. Presupuse că putea obţine aproximativ o sută de mii în numerar, peste noapte. Probabil că Tony Cox ar fi putut acoperi suma aceasta de la cluburile sale. Ar fi putut schimba banii cu două sute de mii din bancnotele furate. Era doar o măsură de precauţie: dacă bancnotele pe care le transfera a doua zi erau prea uzate pentru a fi puse din nou în circulaţie, cineva s-ar fi putut gândi la coincidenţa dintre furtul ce avusese loc în ziua aceea şi depozitul din ziua următoare. Influenţa unor bani într-o condiţie bună ar fi înlăturat această suspiciune.

Părea că se gândise la toate, aşa că îşi permise să se relaxeze pentru un moment. „Am facut-o din nou şi am câştigat", îşi spuse el, apoi izbucni intr-un hohot de victorie absolută.

Acum trebuia să supravegheze detaliile. Ar fi fost bine să coboare în trezorerie, ca să-i liniştească pe angajaţii săi, fară îndoială năuciţi.

Şi voia să îi vadă pe Cox şi pe oamenii lui plecaţi din sediu cât mai repede.

Apoi avea să o sune pe Ellen.

Capitolul treizeci

Ellen Hamilton fusese acasă aproape toată ziua. Drumul la cumpărături despre care îi spusese lui Felix fusese inventat: avea doar nevoie de o scuză ca să meargă să-l vadă pe el. Era o femeie foarte plictisită. Călătoria spre Londra nu îi luase mult: la întoarcere îşi schimbase hainele, îşi refacuse coafura şi îi luase mult mai mult decât ar fi fost necesar ca să pregătească un prânz din brânză de vaci, salată, fructe şi cafea neagră fară zahăr. Spălase vasele - foarte puţine practic bătându-şi joc de maşina de spălat vase, şi o trimisese sus pe doamna Tremlett, ca să dea cu aspiratorul. Se uitase la televizor la ştiri şi la o telenovelă, începuse să citească un roman istoric şi îl lăsase jos după cinci pagini, se plimbase prin casă, din cameră în cameră, curăţând lucruri care nu aveau nevoie să fie curăţate, şi coborâse să înoate în piscină, răzgândindu-se apoi în ultimul minut.

Acum stătea dezbrăcată pe podeaua de gresie a casei răcoroase de vară, cu costumul de baie într-o mână şi cu rochia în cealaltă, gândindu-se: „Dacă nu mă pot hotărî dacă să merg sau nu să înot, cum voi avea vreodată voinţa de a-mi părăsi soţul?"

Aruncă hainele şi îşi relaxă umerii. Pe perete era o oglinda mare, dar nu se uită în ea. Avea grijă de felul în care arăta din considerente morale, nu din vanitate: aşadar găsea oglinzile destul de rezistibile.

Se întrebă cum ar fi fost oare să înoate goală. Astfel de lucruri erau de neconceput în tinereţea ei: în plus, întotdeauna fusese inhibată. Ştia asta şi nu se împotrivea, fiindcă de fapt ii plăceau inhibiţiile ei - ofereau stilului ei de viaţă forma şi stabilitatea de care avea nevoie.

Podeaua era seducător de rece. Era tentată să se întindă şi să le rostogolească, bucurându-se de atingerea gresiei reci pe pielea fierbinte. Luă în calcul din nou probabilitatea ca Pritchard sau doamna Tremlett să intre peste ea şi hotărî că riscul era prea mare. Se îmbrăcă din nou.

Casa de vară era aşezată destul de sus. Din uşă puteai vedea aproape toată curtea - erau nouă hectare. Era o grădină încântatoare datând de la începutul secolului trecut, amenajată excentric şi plantată cu zeci de specii diferite de copaci. Îi oferise multă plăcere, însă în ultima vreme îşi pierduse farmecul, ca şi restul celorlalte lucruri.

Locul arăta cel mai bine în răcoarea după-amiezii. O briză uşoară facea ca rochia de bumbac imprimat a lui Ellen să fluture ca un steag. Trecu pe lângă piscină şi intră într-o dumbravă în care razele soarelui se strecurau printre frunze, creând modele schimbătoare pe pământul uscat.

Felix spunea despre ea că e lipsită de inhibiţii, dar cu siguranţă se

înşela. Pur şi simplu îşi crease o părticică a vieţii în care stabilitatea era sacrificată de dragul bucuriei. În plus, nu mai era un lucru lipsit de tact să ai un amant, cu condiţia să fii discret - iar ea era extrem de discretă.

Problema era că îi plăcea gustul libertăţii. Îşi dăduse seama că se afla la o vârstă periculoasă. Revistele pentru femei pe care le răsfoia (dar pe care nu le citea niciodată, de fapt) îi spuneau continuu că aceea era vârsta la care femeia îşi număra anii care i-au mai rămas şi, dându-şi seama că mai erau şocant de puţini, se hotăra să îi umple cu toate lucrurile care îi lipsiseră până atunci. Scriitorii tineri, degajaţi şi la modă o avertizau că de aici i se va trage dezamăgirea. De unde ştiau ei? Îşi dădeau şi ei cu părerea, ca toată lumea.

Bănuia că nu avea nimic de-a face cu vârsta. Când va avea 70 de ani, va reuşi să găsească un nanogenar plin de viaţă care să saliveze după ea, dacă i-ar mai păsa la vârsta aceea. Nu avea nimic de a face nici cu menopauza, de care trecuse de mult. Pur şi simplu, pe zi ce trecea îl găsea pe Felix din ce în ce mai atrăgător, iar pe Derek din ce în ce mai puţin. Ajunsese în punctul în caie diferenţa dintre ei era prea mult de suportat pentru ea.

Îi anunţase pe amândoi care era situaţia, în stilul ei indirect. Zâmbi când îşi aminti cât de serioşi arătau amândoi după ce le transmisese ultimatumurile ei voalate. Îşi cunoştea bărbaţii: fiecare dintre ei avea să analizeze ce spusese ea, să înţeleaga după o vreme şi să se felicite pentru perspicacitatea lui. Niciunul dintre ei nu îşi va da seama că e ameninţat.

Ieşi din dumbravă şi se rezemă de un gard de la marginea unui câmp. Un măgar şi o iapă bătrână împărţeau păşunea ; măgarul era acolo pentru nepoţi, iar iapa fiindcă fusese odata calul de vânătoare preferat al lui Ellen. Pentru ei era bine — ei nu ştiau că îmbătrânesc.

Traversă câmpul şi urcă terasamentul până la o cale ferata dezafectată. Pe vremea când ea şi Derek erau tineri, mondeni şi veseli, dansând pe muzică jazz, bând prea multă şampanie şi organizând petreceri pe care nu prea şi le permiteau, pe acolo pufaiau motoare cu aburi. Ellen se plimbă printre şinele ruginite, sărind din traversă în traversă, până când ceva mic şi blănos o zbughi de sub lemnul negru şi putred şi o sperie. Merse cu paşi grăbiţi de-a lungul terasamentului şi se îndreptă înapoi spre casă, urmând cursul pârâului prin terenul accidentat al pădurii. Nu mai voia să fie o tipă tânără şi veselă, dar îşi dorea în continuare să fie îndrăgostită.

Ei bine, dăduse cărţile pe faţă - aşa cum erau ele - cu ambii săi bărbaţi. Lui Derek îi spusese că munca lui o îndepărta pe soţia sa din viaţa lui şi că va trebui să se schimbe dacă voia să o păstreze. Felix fusese avertizat că nu va fi amanta lui pentru totdeauna.

Era posibil ca ambii bărbaţi să îi facă pe plac, lucru care ar fi

însemnat să rămână în continuare cu problema alegerii. Sau era posibil ca amândoi să decidă că puteau trăi fără ea, caz în care nu i-ar mai fi rămas nimic de făcut decât să se lase cuprinsă de depresie, ca o fetişcană dintr-un roman de Francoise Sagan; şi ştia că aşa ceva nu i s-ar potrivi.

În fine, dacă ar fi presupus că amândoi erau pregătiţi să facă aşa cum voia ea, pe cine avea să aleagă? În timp ce cotea pe lângă casă, se gândi: pe Felix, probabil.

Observă surprinsă că maşina era în parcare şi Derek cobora din ea. De ce venise acasă atât de devreme? Îi făcu cu mâna. Părea fericit.

Alergă spre el prin pietriş şi, plină de remuşcări, îl sărută.

Capitolul treizeci şi unu

Kevin Hart ar fi trebuit să îşi facă griji, dar oricum nu-şi putea aduna energia necesară.

Editorul le spusese destul de explicit să nu investigheze Cotton Bank. Kevin nu ascultase, iar Laski îl întrebase: „Editorul tău ştie că ai dat acest telefon?“

Intervievaţii indignaţi puneau adesea întrebarea aceasta, iar răspunsul era întotdeauna un „nu“ lipsit de îngrijorare - cu excepţia cazului în care, desigur, editorul interzisese apelul. Aşadar, dacă lui Laski i-ar fi trecut prin cap să sune la editor - sau chiar la şef -, Kevin avea să dea de bucluc.

Şi-atunci, de ce nu era îngrijorat?

Ajunse la concluzia că nu îi mai păsa de slujba lui atât de mult ca azi-dimineaţă. Editorul avea motive bune să îngroape ştirea, desigur; întotdeauna existau motive bune pentru laşitate. Toată lumea părea să accepte că „e împotriva legii" era un argument final; dar marile ziare din trecut încălcaseră întotdeauna legile - legi totodată mai dure şi mai strict aplicate decât cele de astăzi. Kevin considera că ziarele ar fi trebuit să publice, chiar dacă ar fi fost date în judecată sau chiar interzise. Îi era uşor sa gândească aşa, fiindcă el nu era editor.

Aşadar, se aşeză în redacţie în apropierea biroului de ştiri, sorbind din ceaiul la dozator şi citind rubrica de bârfe din propriul ziar, compunând în acest timp discursul eroic pe care i-ai fi plăcut să i-l ţină editorului. Era sfârşitul zilei în ceea ce privea ziarul. Acum, tot ce mai putea ajunge la tipar ar fi fost o crima majoră sau un dezastru cu morţi multiple. Jumătate dintre reporteri - cei care lucrau în ture de opt ore - plecaseră acasă. Kevin lucra zece ore, patru zile pe săptămână. Corespondentul pe probleme de industrie, care băuse opt halbe de Guinness la prânz, dormea într-un colţ. O maşină de scris stingheră ţăcănea discontinuu, în timp ce o reporteriţă în blugi scria o ştire nedatată, pentru prima ediţie de a doua zi. Copiatorii se contraziceau în privinţa fotbalului şi redactorii formulau texte umoristice pentru ilustraţiile amuzante, râzând zgomotos unul la glumele celuilalt. Arthur Cole se plimba de colo-colo, rezistand tentaţiei de a fuma şi sperând în secret la un incendiu la Buckingham Palace. Din când în când se oprea şi frunzărea foile exemplarelor puse în ţepuşa de pe biroul lui, de parcă şi-ar fi făcut griji că ar fi putut omite marea ştire a zilei.

După un timp, Mervyn Glazier veni agale din micul său regat. Cămaşa îi atârna. Se aşeză lângă Kevin, aprinzându-şi pipa cu tijă de oţel şi odihnindu-şi un pantof uzat pe marginea coșului de gunoi.

- Cotton Bank din Jamaica, spuse el ca un fel de introducere, vorbind încet.

Kevin zâmbi.

- Şi tu ai fost băiat obraznic?

Mervyn ridică din umeri.

- Ce să fac dacă oamenii mă sună să-mi dea informaţii? În orice caz, dacă banca asta a fost vreodată în pericol, acum a scăpat.

- De unde ştii?

- De la contactul meu discret de la Threadneedle Street. ”De când cu telefonul tău, am urmărit mai îndeaproape Cotton Bank şi am descoperit că este într-o stare financiară excelentă". Am încheiat citatul. Cu alte cuvinte, a fost salvată pe tăcute.

Kevin îşi termină ceaiul şi strivi paharul de plastic cu zgomot.

- S-a zis şi cu asta.

- Am auzit, de asemenea, de la o sursă independentă, însă destul de apropiată de Consiliul Bursei de Valori, că Felix Laski a cumpărat pachetul majoritar al companiei Hamilton Holdings.

- Asta înseamnă că are o grămadă de bani. Consiliul este interesat?

- Nu. Ştiu despre asta, dar nu îi deranjează.

- Crezi că am făcut ditamai tam-tamul pentru nimic?

Mervyn clătină încet din cap.

- În niciun caz.

- Nici eu.

Pipa lui Mervyn se stinsese şi o goli în coşul de gunoi. Preţ de o clipă, cei doi jurnalişti se uitară neajutoraţi unul la celălalt, apoi Mervyn se ridică şi plecă.

Kevin îşi întoarse atenţia la rubrica de bârfe, dar nu se mai putea concentra. Citi un fragment de patru ori fără să îl înţeleagă, apoi renunţă. În ziua aceea avusese loc o ditamai ţeapa şi era nerăbdător să ştie despre ce era vorba - cu atât mai mult cu cât simţea că începe să înţeleagă.

Arthur îl chemă.

- Poţi să stai aici până mă duc eu la toaletă, te rog?

Kevin ocoli biroul de ştiri şi se aşeză în spatele mormanului de telefoane şi panouri de control ale editorului de ştiri. Chestia asta nu îi dădu niciun fior: primise sarcina pentru că, în momentul acela al zilei, nu prea mai conta. Era pur şi simplu persoana cea mai apropiată care stătea degeaba.

Pierderea de vreme era inevitabilă la ziare, cugetă Kevin. Era necesar ca angajaţii să fie suficient de mulţi ca să facă faţă unei zile mari, aşa că într-o zi obişnuită erau obligatoriu prea mulţi. „La unele ziare îţi dau sarcini stupide de făcut doar ca să te ţină ocupat: să scrii articole din pliante publicitare şi comunicate de presă ale administraţiei locale, chestii care nu ar fi publicate niciodată", se

gândi el. Era deprimant - o activitate care te făcea să pierzi timpul - şi doar cei mai nesiguri dintre directorii ziarului îţi cereau asta.

Un stagiar veni din sala teleimprimatorului, aducând o ştire a Asociaţiei de Presă pe o bucată lungă de hârtie. Kevin o luă şi aruncă o privire. O citi cu un sentiment crescând de şoc şi de exaltare:

Un sindicat condus de Hamilton Holdings a câştigat astăzi licenţa de a fora petrol în Shield, ultimul teren petrolifer din Marea Nordului.

Secretarul de stat pentru Energie, domnul Carl Wrightment, a anunţat numele candidatului câştigător în cadrul unei conferinţe de presă, ce a fost pusă în umbră de boala subită a subsecretarului său, domnul Tim Fitzpeterson.

Se aşteptă ca anunţul să ofere un impuls mult aşteptat acţiunilor slabe ale trustului de presă Hamilton, ale cărui rezultate de jumătate de an, publicate ieri, au fost dezamăgitoare.

Se estimează că Shield deţine rezerve de petrol care, în cele din urmă, ar putea ajunge la jumătate de milion de barili pe săptămână.

Partenerii grupului Hamilton din consorţiu îi includ pe Scan, gigantul ingineriei, şi pe British Organic Chemicals.

După ce a făcut anunţul, domnul Wrightment a adăugat:
„Cu tristeţe trebuie să vă anunţ despre boala subită a domnului Tim Fitzpeterson, a cărui activitate privind politica petrolieră a guvernului a fost atât de nepreţuită".

Kevin citi ştirea de trei ori, abia venindu-i să creadă care erau implicaţiile. Fitzpeterson, Cox, Laski, jaful, criza bancară, preluarea - toate duseseră, printr-un cerc mare şi înspăimântător, înapoi la Tim Fitzpeterson.

- Nu poate fi asta, spuse el cu voce tare.

- Ce ai aflat? se auzi din spatele lui vocea lui Arthur. Merită atenţie?

Atenţia era ceea ce publicul numea „informaţii de ultimă oră". Kevin îi înmână ştirea şi îşi eliberă scaunul.

- Cred că povestea asta îl va convinge pe editor să se răzgândească, spuse el încet.

Arthur se aşeză ca să citească, în timp ce Kevin îl privea cu nerăbdare. Voia ca bătrânul să reacţioneze - să sară în sus şi să strige: „Puneţi-o pe prima pagină!" sau ceva asemănător. Însă el rămânea calm.

Într-un final, aruncă bucata de hârtie pe birou şi îl privi pe Kevin cu răceală.

- Şi ce? spuse el.

- Nu e evident? spuse Kevin entuziasmat.

- Nu. Spune-mi tu.

- Uite: Laski şi Cox îl şantajează pe Fitzpeterson ca să le spună cine a câştigat licenţa Shield. Cox, poate cu ajutorul Iul Laski, jefuieşte duba cu bani şi obţine un milion de lire. Cox ii dă banii lui Laski, iar el îi foloseşte ca să cumpere compania care a obţinut licenţa.

- Şi ce ai vrea să facem noi în privinţa asta?

- Pentru numele lui Dumnezeu! Am putea bate şaua ca sa priceapă iapa sau am putea porni o anchetă sau am putea spune poliţiei - măcar să spunem poliţiei! Suntem singurii oameni care ştiu totul - nu îi putem lăsa pe nenorociţii ăia să scape!

- Tu chiar nu ştii nimic? spuse Arthur cu amărăciune.

- Cum adică?

Vocea lui Arthur era sumbră ca un mormânt.

- Hamilton Holdings este compania parteneră a lui Evening Post. Făcu o pauză, apoi îl privi pe Kevin în ochi şi spuse:

- Felix Laski este noul tău şef.

Ora 4 p.m.

Capitolul treizeci şi doi

Se aşezară în sufrageria mică, de o parte şi de cealaltă a măsuţei rotunde.

- Am vândut compania, o anunţă el.

Ea zâmbi şi spuse calm:

- Derek, sunt atât de bucuroasă!

Apoi, împotriva voinţei ei, ochii i se umplură de lacrimi şi autocontrolul ei de gheaţă îşi pierdu puterile şi dispăru, pentru prima oară de la naşterea lui Andrew. Printre lacrimi văzu expresia şocată a lui Derek când îşi dădu seama cât de mult însemna asta pentru ea. Ellen se ridică în picioare şi deschise un dulap spunând:

- Trebuie să bem pentru asta!

- Am luat un milion de lire pe ea, spuse el, ştiind că nu o interesează.

- E bine?

- Întâmplător, da. Dar, şi mai important, este suficient să trăim confortabil pentru tot restul vieţii.

Ellen îşi prepară un gin tonic.

- Vrei să bei ceva? îl întrebă ea.

- Apă minerală, te rog. Am hotărât să mă las de băut.

Îi dădu paharul şi se aşeză în faţa lui.

- Ce te-a făcut să te hotărăşti?

- Absolut nimic. Faptul că am vorbit cu tine şi cu Nathaniel, spuse el sorbind din apa minerală. În principal, discuţia cu tine. Lucrurile pe care le-ai spus despre stilul nostru de viaţă.

- Când devine definitivă?

- A devenit deja. Nu mă mai întorc niciodată la birou.

Îşi îndepărtă privirea de la ea şi se uită spre peluză prin ferestrele franţuzeşti.

- Am demisionat la ora 12 după-amiază şi de atunci nu am mai simţit ulcerul. Nu e minunat?

- Ba da.

Ellen îi urmări privirea şi văzu soarele roşiatic strălucind printre crengile copacului ei preferat, pinul scoţian.

- Ţi-ai făcut vreun plan?

- M-am gândit că am putea face asta împreună, îi răspunse el, zâmbindu-i deschis. Dar am să mă trezesc târziu şi am să mănânc trei mese pe zi, întotdeauna la aceleaşi ore, o să mă uit la televizor şi o să văd dacă mai ştiu să pictez.

Ea aprobă din cap. Se simţea ciudat - amândoi se simţeau ciudat. Dintr-odată, între ei se instaurase o nouă relaţie şi orbecăiau, neştiind

ce să spună sau cum să se comporte. Pentru el situaţia era simplă: făcuse sacrificiul pe care i-l ceruse ea, îi oferise sufletul său; iar acum voia ca ea să recunoască asta, să accepte darul printr-un gest. Dar, pentru ea, gestul acesta ar fi însemnat ca Felix să dispară din viaţa ei. „Nu pot face asta“, îşi spuse, iar cuvintele îi răsunară în minte precum silabele puternice ale unui blestem.

- Ce ţi-ar plăcea să facem? o întrebă el.

Era ca şi cum i-ar fi intuit impasul şi ar fi vrut să îi forţeze mâna, să o facă să vorbească despre ei doi ca despre un întreg.

- Mi-ar plăcea să ne gândim bine şi apoi să ne hotărâm, spuse ea.

- Bună idee.

Derek se ridică în picioare.

- Mă duc să mă schimb.

- Vin cu tine sus.

Îşi luă băutura şi îl urmă. Părea surprins şi, pe drept cuvânt, şi ea era puţin şocată: trecuseră 30 de ani de când nu se mai priviseră unul pe celălalt dezbrăcânduse.

Traversară holul şi urcară scara principală împreună. El gâfâi de efort şi spuse:

- În şase luni o să alerg pe aici.

Privea în viitor cu atât de multă plăcere, iar ea cu atât de multă groază... Pentru el, viaţa începea din nou. Ce bine ar fi fost dacă ar fi făcut asta înainte să îl cunoscă pe Felix!

Îi deschise uşa dormitorului şi inima începu să îi bată tare. Odată, gestul acesta era un ritual, un semn al lor, un cod al iubirii lor. Începuse pe când erau tineri. Ellen observase că devenea aproape stânjenitor de curtenitor cu ea când îl apucau poftele şi îi spusese în glumă: „Îmi deschizi uşile numai când vrei să facem dragoste”. Apoi, bineînţeles, de fiecare dată când el deschidea o uşă pentru ea, se gândeau la sex, aşa că devenise modul lui de a o anunţa că îşi doreşte asta. Pe vremea aceea simţea nevoia să primească astfel de semnale: astăzi, se simţea destul de mulţumită când îi spunea lui Felix: „Hai să o facem pe podea“.

Oare Derek îşi amintea? Oare acum îi spunea că asta era confirmarea pe care şi-o dorea? Trecuseră ani de zile şi el era atât de dezgustător! Oare era posibil?

Intră în baie şi dădu drumul la robinete. Ellen se aşeză la masa de toaletă şi începu să îşi perie părul. Îl privi în oglindă cum iese din baie şi începe să se dezbrace. Încă o făcea la fel: mai întâi pantofii, apoi pantalonii, apoi sacoul. Îi spusese odată că aşa trebuia să se întâmple, pentru că pantalonii se puneau pe umeraş înaintea sacoului, iar pantofii trebuiau scoşi înaintea pantalonilor.

Ea îi spusese cât de ciudat arăta un bărbat în cămaşă, cu cravată şi şosete. Amândoi râseseră.

Îşi scoase cravata şi îşi desfăcu gulerul cămăşii, oftând uşurat. Întotdeauna îl deranjaseră gulerele. Poate că nu trebuia să le mai poarte închise la nasturi.

Îşi scoase cămaşa, apoi şosetele, apoi vesta şi, în cele din urmă, chiloţii. Apoi îi surprinse privirea în oglindă. În ochii lui se citea ceva ce semăna a sfidare, de parcă ar fi spus: „Aşa arată un bătrân, aşa că ai face bine să te obişnuieşti cu asta“. Îi întâlni privirea pentru o clipă, apoi se uită în alta parte. Se duse în baie, iar ea auzi clipocitul apei când intră în cadă.

Acum, că nu îl mai vedea, se simţi mai liberă să gândească, de parcă înainte el ar fi putut să îi audă gândurile. Dilema ei fusese expusă în cel mai brutal mod: putea sau nu să facă faţă gândului de a face sex cu Derek? În urmă cu câteva luni, poate că ar fi putut - nu, nu poate, sigur ar fi putut, şi chiar cu nerăbdare -, însă de atunci atinsese trupul ferm şi musculos al lui Felix şi îşi redescoperise propriul trup în carnalitatea perfectă a relaţiei lor.

Se forţă să îşi imagineze trupul gol al lui Derek: gâtul gros, pieptul gras, cu smocuri de păr alb-gri pe sfârcuri, stomacul uriaş cu săgeata de păr care se întindea până la vintre, iar acolo... ei bine, măcar acolo el şi Felix erau cam la fel.

Se imagină în pat cu Derek şi se gândi la felul în care ar atinge-o el, la cum ar săruta-o şi la ce i-ar face ea lui - şi, dintr-odată, îşi dădu seama că ar putea s-o facă şi că îi va plăcea, pentru ceea ce însemna asta: poate că degetele lui Felix erau mai pricepute şi cunoscătoare, însă pe Derek îl ţinuse de mână ani de zile; poate că ajunsese să zgârie umerii lui Felix de pasiune, dar ştia că pe ai lui Derek se putea sprijini; Felix era cu adevărat foarte arătos, însă în chipul lui Derek erau ani întregi de bunătate şi alinare, de compasiune şi înţelegere.

Probabil că îl iubea pe Derek. Şi poate că era prea bătrână ca să se mai schimbe.

Îl auzi ridicându-se în picioare în cadă şi se pierdu cu firea. Nu avusese suficient timp - nu era încă pregătită să ia o hotărâre irevocabilă. Nu putea - chiar acolo şi atunci - să accepte gândul că nu-l va mai simţi niciodată pe Felix înăuntrul ei. Era prea curând.

Trebuia să vorbească cu Derek. Trebuia să schimbe subiectul - să strice cheful amândurora. Ce putea spune?

El ieşi din cadă. Acum se ştergea cu prosopul şi într-un moment avea să fie acolo, îşi spuse ea.

Strigă:

- Cine a cumpărat compania?

Răspunsul lui nu se auzi, iar în momentul acela sună telefonul. Traversând camera ca să răspundă, repetă:

- Cine a cumpărat compania?

Ridică receptorul, iar Derek strigă:

- Un bărbat pe nume Felix Laski. L-ai cunoscut. Îţi aminteşti?

Ellen îngheţă cu receptorul la ureche, fară să vobească. Erau prea multe de asimilat: implicaţiile, ironia, trădarea. Vocea din telefon îi spuse în ureche:

- Alo, alo?

Era Felix.

- O, Doamne, nu, spuse ea în şoaptă.

- Ellen? Tu eşti?

- Da.

- Am o grămadă de lucruri să-ţi spun. Ne putem vedea? Ea se bâlbâi:

- N... nu cred.

- Nu fi aşa...

Vocea lui profundă, shakespeariană, era precum muzica unui violoncel.

- Vreau să te măriţi cu mine.

- O, Doamne!

- Ellen, răspunde-mi. Vrei să te măriţi cu mine?

Dintr-odată ştiu ce îşi doreşte, iar când îşi dădu seama, începu să se calmeze. Respiră adânc.

- Mai mult ca sigur n-o voi face, îi spuse.

Închise şi rămase în picioare, fixând telefonul cu privirea pentru câteva clipe. Încet şi conştient îşi scoase toate hainele şi le puse într-un teanc ordonat pe un scaun.

Apoi se băgă în pat şi se întinse, aşteptându-şi soţul.

Capitolul treizeci şi trei

Tony Cox era un om fericit. Asculta radioul în timp ce conducea încet spre casă, pe străzile din East London, în Rollsul său. Se gândea cât de bine mersese totul şi uitase ce i se întâmplase lui Willie Surdu'. Bătea cu degetele în volan pe o melodie pop cu un ritm săltăreţ. Era mai rece acum. Soarele apunea, iar pe cerul albastru se vedeau fâşii de nori albi. Traficul devenise mai dificil fiindcă se apropia ora de vârf, dar în seara aceea Tony avea toată răbdarea din lume.

Până la urmă, mersese bine. Băieţii îşi luaseră partea, iar Tony le explicase că restul banilor fuseseră ascunşi într-o bancă şi de ce. Le promisese că îi va mai plăti o dată peste vreo două luni, iar ei fuseseră mulţumiţi.

Laski acceptase banii furaţi mai prompt decât se aşteptase Tony. Poate că vicleanul acela nenorocit se gândea că putea fura o parte din ei: numai să îndrăznească! Ar fi trebuit să inventeze amândoi un plan pentru a ascunde adevărata natură a oricărei retrageri pe care Tony ar fi facut-o din acele fonduri. N-ar fi trebuit să fie dificil însă...

În seara aceea nimic nu putea fi dificil. Se întreba ce să facă în restul serii. Probabil că avea să se ducă într-un bar pentru homosexuali şi să agaţe un prieten pentru o noapte. Se va aranja, îşi va pune nişte bijuterii luxoase şi va îndesa în buzunar un teanc de bancnote de zece lire. Va găsi un băiat mai tânăr cu câţiva ani decât el şi îl va copleşi cu favorurile: o masă minunată, un spectacol, şampanie - apoi, înapoi în apartamentul din Barbican. O să îi tragă vreo două, doar ca să îl îmblânzească, apoi...

Avea să fie o noapte frumoasă. De dimineaţă, băiatul avea să plece cu buzunarele pline de bani, vânăt, dar fericit. Lui Tony îi plăcea să îi facă pe oameni fericiţi.

Pe neaşteptate, parcă în faţa unui magazin de cartier şi intră înăuntru. Era un chioşc de ziare, cu un decor modern de culoare deschisă şi cu rafturi noi pentru cărţi şi reviste de-a lungul pereţilor. Tony ceru cea mai mare cutie de bomboane de ciocolată din magazin.

Tânăra din spatele tejghelei era grasă, plină de pete şi îndrăzneaţă. Întinse mâna după cutia cu bomboane, lăsând salopeta de nailon să i se ridice aproape până la fund. Tony privi în altă parte.

- Cine e norocoasa? îl întrebă fata.

- Mama mea.

- Hai, lasă vrăjeala!

Tony plăti şi ieşi repede din magazin. Nu era nimic mai scandalos decât o femeie scandaloasă.

Îndepărtându-se, îşi spuse: „Pe bune, cu un milion de lire ar trebui

să fac ceva mai mult decât să ies o noapte în oraş“. Dar nu îşi mai dorea altceva. Şi-ar fi putut cumpăra o casă în Spania, dar i-ar fi fost prea cald acolo. Maşini avea destule, croazierele în jurul lumii îl plictiseau, nu îşi dorea un conac la ţară şi nu colecţiona nimic. Când privi lucrurile în felul acesta, îi veni să râdă: devenise milionar într-o zi şi singurul lucru pe care se gândea să îl cumpere era o cutie de bomboane de ciocolată de trei lire.

Cu toate astea, banii chiar însemnau siguranţă. Dacă ar fi trecut printr-o perioadă grea - chiar şi dacă, Doamne fereşte, ar fi intrat la puşcărie -, ar fi putut avea grijă de băieţi pe termen nelimitat, mai mult sau mai puţin. Conducerea găştii putea fi costisitoare uneori. În total erau aproape douăzeci de tipi şi fiecare dintre ei aştepta de la el câteva lire în fiecare vineri, indiferent dacă aveau sau nu vreo combinaţie. Oftă. Da, responsabilităţile lui aveau să cântărească mai uşor acum. Măcar pentru asta şi tot meritase.

Parcă în faţa casei mamei sale. Ceasul de la bord arăta 4.35. Ceaiul mamei va fi gata în curând: probabil un pic de brânză cu pâine prăjită sau o farfurie de fasole coaptă; apoi, nişte prăjitură cu fructe sau chec Battenberg şi compot de pere cu lapte condensat, pentru final. Sau poate îi făcuse preferatele lui: gogoşi cu gem. Va mai mânca o dată în seara aceea, mai târziu. Întotdeauna avea poftă de mâncare.

Intră în casă şi închise uşa în spatele lui. Pe hol era dezordine. Aspiratorul stătea abandonat undeva la jumătatea scării, o haină de ploaie căzuse din cuierul de pe hol pe podeaua de gresie, iar lângă uşa de la bucătărie era un fel de murdărie. Părea că mama fusese chemată undeva pe neaşteptate: spera că nu primise veşti proaste.

Ridică haina de ploaie şi o agăţă în cuier. Şi câinele era tot afară - nu auzi niciun lătrat de bun venit.

Se duse în bucătărie şi se opri cu un picior încă pe hol. Mizeria era îngrozitoare. La început, nu reuşi să îşi dea seama ce era. Apoi simţi mirosul de sânge. Era peste tot: pe pereţi, pe podea, pe tavan, pe tot frigiderul, pe aragaz şi pe scurgerea de la chiuvetă. Duhoarea de abator îi umplu nările şi simţi că i se face rău. Dar de unde venea? Care era cauza? Se uită cu disperare în jur după un indiciu, dar nu era nimic - doar sânge.

Traversă bucătăria din doi paşi mari şi apăsaţi şi deschise uşa din spate.

Atunci înţelese.

Căţeaua lui stătea întinsă pe spate în mijlocul curţii mici de beton. Cuţitul era încă în ea - acelaşi cuţit pe care îl ascuţise prea tare în dimineaţa aceea. Tony îngenunche lângă cadavrul mutilat. Trupul era zbârcit, ca un balon spart.

Înjură şi huli de câteva ori. Se uită la numeroasele tăieturi şi la fâşiile de material dintre dinţii dezveliţi ai câinelui şi şopti: „Te-ai

luptat cu dârzenie, fato".

Se duse la poarta grădinii şi privi afară, ca şi când ucigaşul ar mai fi fost încă acolo. Tot ce văzu fu un cocoloş mare şi roz de gumă de mestecat pe pământ, aruncat la întâmplare de un copil.

În mod evident, mama fusese plecată când se întâmplase asta, ceea ce era o binecuvântare. Tony se hotărî să cureţe înainte ca ea să se întoarcă.

Luă o lopată de prin acareturi. Între curte şi poarta grădinii era un petic mic de teren, nu prea mănos, pe care bătrânul obişnuia să-l cultive din când în când. Acum era acoperit cu prea multe buruieni. Tony îşi scoase sacoul, trasă un mic pătrat pe pământ şi începu să sape.

Nu îi luă mult să sape mormântul. Era puternic şi furios. Călca lopata cu brutalitate şi se gândea la ce i-ar face ucigaşului dacă l-ar găsi vreodată. Şi avea să îl găsească. Nenorocitul o făcuse din ură, iar când oamenii făceau lucruri de genul acesta, era imposibil să nu se laude cu ele, fie înainte, fie după, altfel nu ar fi demonstrat nimănui nimic în afară de lor înşile, iar asta nu era niciodată suficient. Cunoştea genul. Cineva avea să audă ceva şi să îi spună unuia dintre băieţi, în speranţa unei recompense.

Îi trecu prin minte că era posibil ca poliţia să fie în spatele acestei întâmplări. Totuşi, era neverosimil - nu era stilul lor. Atunci, cine? Avea o mulţime de duşmani, dar niciunul dintre ei nu era îndeajuns de duşmănos şi de tupeist ca să facă un spectacol ca acela. Când Tony întâlnea vreun tip cu atât de multă îndrăzneală, de obicei îl angaja.

Înfăşură câinele mort în sacou şi puse cu grijă legătura în groapă. Acoperi înapoi cu pământ şi netezi suprafaţa cu dosul lopeţii. Pentru câini nu se spuneau rugăciuni, nu? Nu.

Se întoarse în bucătărie. Mizeria era îngrozitoare. Nu avea cum să o cureţe singur. Mama avea să se întoarcă în orice clipă - era o minune că fusese plecată atât de mult timp. Trebuia să facă rost de ajutor. Se hotărî s-o sune pe cumnata lui. Trecu prin bucătărie, încercând să nu împrăştie sângele. Părea îngrozitor de mult, chiar şi pentru un boxer.

Se duse în salon ca să îşi sune cumnata şi iat-o! Probabil încercase să ajungă la telefon. Un fir subţire de sânge ducea de la uşă la cadavrul care stătea întins pe covor. Fusese înjunghiată doar o dată, dar tăietura fusese fatală.

Groaza împietrită de pe chipul lui Tony se transformă încet, iar trăsăturile i se schimonosiră, ca o pernă presată, într-o expresie de disperare. Îşi ridică încet braţele şi îşi apăsă obrajii cu palmele. Deschise gura.

În cele din urmă, cuvintele ieşiră şi urlă ca un taur.

- Mamă! ţipă el. O, Doamne, mama!

Căzu în genunchi lângă cadavru şi plânse: suspine uriaşe,

zgomotoase, chinuite, ca plânsul unui copil suferind.

Afară, în stradă, o mulţime de oameni se adunase la fereastra salonului, dar nimeni nu îndrăznea să intre.

Capitolul treizeci şi patru

City Tennis Club era un local care nu avea nimic de-a face cu tenisul, ci doar cu băutul în mijlocul zilei. Kevin Hart era adesea uimit de caracterul neplauzibil al denumirii sale. Aflat pe o alee din spatele străzii Fleet, înghesuit între o biserică şi un bloc de birouri, abia dacă aveai loc să joci tenis de masă, nici vorbă de cel de câmp. Dacă tot ce intenţionau era să aibă o scuză pentru a servi băuturi atunci când barurile erau închise, se gândi Kevin, cu siguranţă ar fi putut găsi ceva mai credibil, ca filatelia sau trenurile în miniatură. În realitate, puteau juca tenis doar la un aparat cu fise care afişa un teren în miniatură pe un ecran tv: îţi mişcai jucătorul acţionând o manetă.

Cu toate astea, avea trei baruri şi un restaurant şi era un loc bun să întâlneşti oameni de la Daily Mail sau de la Mirror, care într-o zi ţi-ar fi putut oferi o slujbă.

Kevin ajunse aici un pic înainte de ora cinci. Cumpără o halbă de bere şi se aşeză la o masă, vorbind într-o doară cu un reporter de la Evening News pe care îl ştia vag. Dar mintea nu îi era la conversaţie: în sinea lui, încă fierbea. Reporterul plecă după o scurtă vreme, iar Kevin îl văzu pe Arthur Cole intrând şi mergând către bar.

Spre surprinderea lui, redactorul-adjunct de ştiri îşi aduse băutura la masa lui şi se aşeză.

- Straşnică zi! spuse Arthur în loc de salut.

Kevin aprobă din cap. Chiar nu îşi dorea compania bătrânului - voia să fie singur ca să îşi dea seama cum se simte.

Arthur dădu pe gât jumătate de bere şi puse paharul jos, plescăind satisfăcut.

- N-am băut niciuna la prânz, explică el.

Doar ca să fie politicos, Kevin spuse:

- Ai avut grijă de toate singur.

- Da.

Cole scoase un pachet de ţigări şi o brichetă şi le puse pe masă.

- Toată ziua am refuzat să fumez. Mă întreb cât voi mai rezista.

Kevin se uită pe furiş la ceas şi se întrebă dacă să se mute la El Vino.

- Probabil te gândeşti că ai făcut o greşeală când ţi-ai ales profesia asta, spuse Arthur.

Kevin era uimit. Nu îl socotise pe Cole atât de perspicace.

- Aşa e.

- S-ar putea să ai dreptate.

- Foarte încurajator.

Cole oftă.

- Asta e problema ta, să ştii. Vei ieşi în evidenţă cu remarcile astea inteligente.

- Dacă trebuie să ling pantofi, mi-am greşit profesia.

Arthur întinse mâna după ţigări, apoi se răzgândi.

- Ai învăţat ceva astăzi, nu-i aşa? Începi să înţelegi despre ce e vorba, iar dacă ai vreun merit, e faptul că ai dobândit o urmă de umilinţă.

Tonul lui superior îl enervă pe Kevin.

- Mă uimeşte că, după tot ceea ce s-a întâmplat astăzi, nimeni nu are sentimentul eşecului!

Cole râse cu amărăciune, iar Kevin îşi dădu seama că atinsese o coardă sensibilă: în cazul lui Arthur, sentimentul eşecului trebuie să fi fost mai mult sau mai puţin permanent.

- Voi sunteţi o rasă nouă şi presupun că avem nevoie de voi, spuse bătrânul. Vechea modalitate de a-i face pe toţi să înceapă de jos şi să avanseze treptat era mai eficientă în producerea de reporteri decât de directori. Dumnezeu ştie că există o lipsă de creier în conducerea ziarului. Sper că vei rezista până la capăt. Mai vrei o halbă?

- Mulţumesc.

Arthur se duse la bar. Kevin era oarecum uimit. Nu primise niciodată din partea lui Cole altceva în afară de critici şi, cu toate astea, omul îi cerea să rămână în presă şi să devină manager. Lucrul acesta nu făcea parte din planurile lui, dar asta numai fiindcă nu se gândise niciodată la asta. Nu era ceea ce îşi dorea: lui îi plăcea să descopere lucruri, să scrie, să lucreze pen tru adevăr.

Nu era sigur, dar avea să se gândească la asta.

Când Arthur se întoarse înapoi cu băuturile, Kevin spuse:

- Dacă asta se întâmplă chiar şi când fac rost de o ştire importantă, cum o să reuşesc vreodată?

Arthur râse din nou amar.

- Crezi că eşti singurul? Îţi dai seama că eu am fost editor de ştiri azi? Cel puţin pentru tine va exista o altă poveste.

Se întinse după pachetul de ţigări şi de data asta îşi aprinse una. Kevin îl privi inhalând fumul.

„Da, îşi spuse el, pentru mine va exista o altă poveste. Pentru Arthur, nu.“

---

[1] În original, *bombe no surprise* - aluzie la filmul *Diamonds are forever*, în care se foloseşte termenul de bombe surprise cu referire la un desert care chiar conţinea o bombă, cu care două dintre personaje (domnul Albert Wint şi domnul Charles Kidd) încearcă să îl ucidă pe James Bond (n.tr.)

[2] Imperial Chemical Industries - trust de produse chimice din Londra (n.tr.)

[3] *Laughing Boy* este un roman scris în anul 1929 de Oliver La Farge, despre

luptele tribului Navajo în partea de sud-vest a Statelor Unite pentru aplanarea conflictelor dintre cultura lor şi cea a Statelor Unite. Romanul a câştigat premiul Pulitzer în anul 1930. (n.tr.)

[4] Renumit restaurant franţuzesc (n.tr.)

[5] Renumit restaurant franţuzesc (n.tr.)

[6] Desert englezesc care conţine tort sau pandişpan înmuiat în vin de Xeres, rom sau coniac, acoperit cu straturi de gem sau jeleu, cremă şi frişca (n. tr.)

[7] Pugilist britanic de categorie grea (3 mai 1934 - 1 mai 2011) (n.tr.)

[8] Board game pentru doi jucători, inventat în anul 1970 de către israelianul Mordecai Meirowitz, diriginte de poştă şi expert în telecomunicaţii (n.tr.)

[9] Joc de cuvinte intraductibil în limba romană - termenul „gay“ are în limba engleză semnificaţia de „vesel“, „fericit", dar şi de „homosexual", (n.tr.)